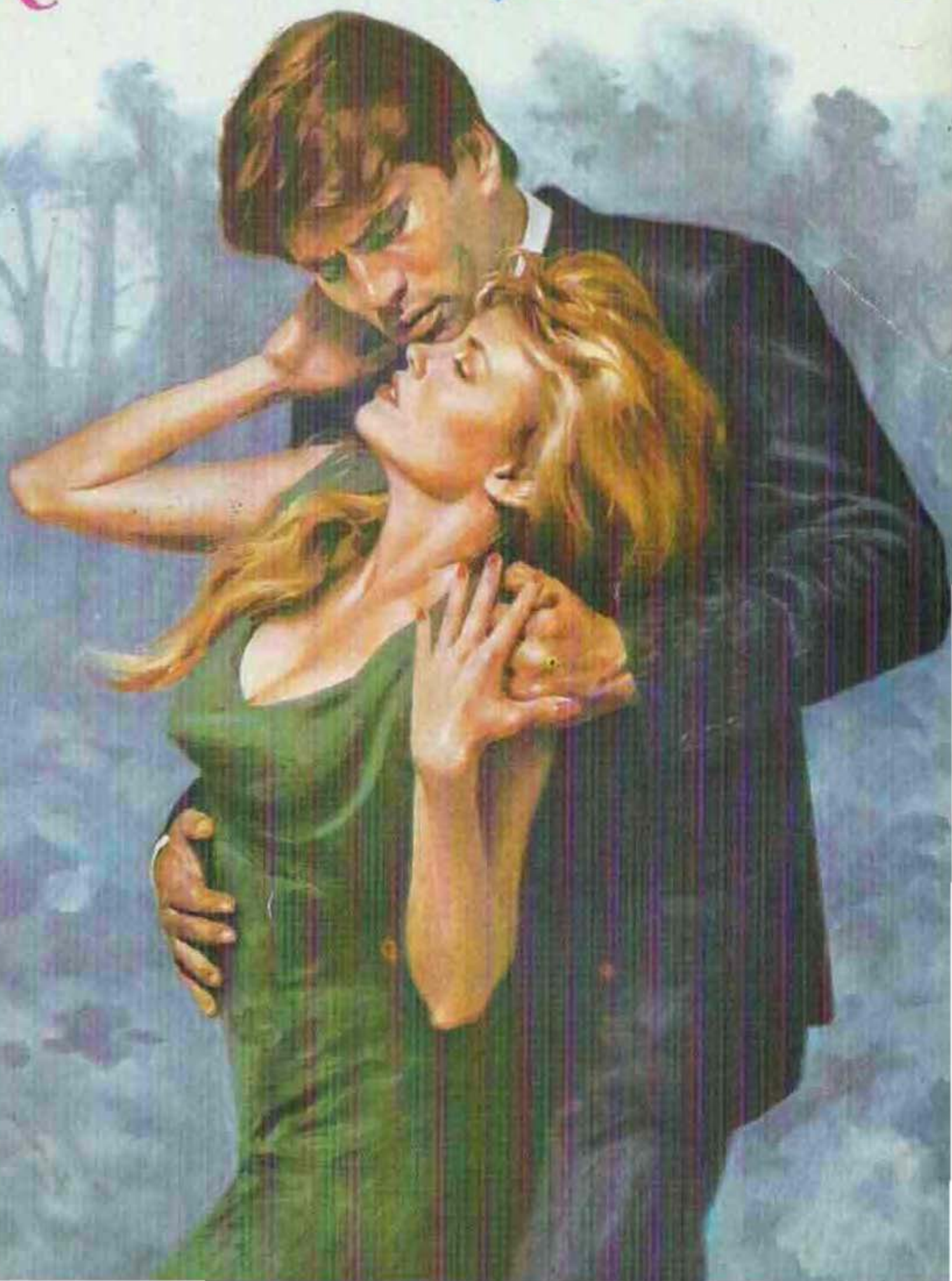

*După
zece ani.*

SANDRA
BROWN

SANDRA BROWN

**In A Class by Itself
by Sandra Brown**

© copyright 1982, 1990 by Sandra Brown

© **copyright 1994 by Editura MIRON**

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii *Miron*.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA
BROWN

După zece ani

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRO2

București - 1994

SANDRA
BROWN

După zece ani

Unu

Era nervoasă.

– Ești ridicolă, murmură ea ca pentru sine. Încetează odată.

Din păcate, faptul că știa că o asemenea stare de nervozitate era ridicolă nu făcea ca aceasta să dispară ca prin minune. Iar când cineva începe să vorbească singur, lucrurile nu merg deloc bine.

Mîinile umede îi tremurară cînd încuie portiera și își vîrî sub braț poșeta din piele de țipar. Apoi își trecu prin părul auriu o mînă umedă și tremu-

rătoare. Îl strânsese într-un coc șic pe ceafă. Cît de mult ar fi vrut să-și poată controla tulburarea la fel de bine ca părul!

Mai trase o dată aer în piept, după care porni spre Elks Lodge, dinspre care se auzeau răzbătînd acorduri vechi de un deceniu. Intră pe ușa care fusese proptită să stea deschisă pentru a nu fi îngrămădeală. Acordurile basului o izbiră asemeni unei lovituri ușoare primite în piept. Raze strălucitoare de lumină îi atinseră ochii în timp ce globul îmbrăcat în oglinzi se rotea deasupra capetelor. Rîsetele și conversațiile zgomotoase se abătură asupra ei ca niște valuri palpabile. Simțurile îi erau stimulate de vitalitatea petrecerii, dar, cu toate acestea, rămase nesigură chiar lângă intrare.

– Dani! Dumnezeule, e chiar Dani! Dani Quinn!

Femeia care se afla dincolo de masa ce servea drept birou de primire sări imediat de la locul ei și înconjură masa venind spre ea cu brațele larg deschise. Dani fu repede capturată într-o îmbrățișare viguroasă și fu lipită de niște sîni care erau chiar mai moi decît cu zece ani în urmă. Pe atunci, sînii aceia erau invidiați de toate fetele din clasă; ba chiar din școală.

Purtătoarea acestui piept de învidiat o împinse ușor pe Dani și îi aruncă o privire amănunțită. Pe chipul ei animat apăru imediat o expresie de

După zece ani

dezgust.

– Jur că te urăsc. În zece ani n-ai pus pe tine nici un afurisit de gram! Arăți superb. Superb!

Dani începu să ridă.

– Bună, Spud... vreau să spun, Rebecca.

– Pe naiba, tot Spud mi se spune! strigă femeia rîzînd zgomotos.

– Adică, tot îți mai plac cartofii prăjiți?

Spud se bătu peste șolduri care în cele din urmă atinseseră proporțiile pieptului, poate chiar depășindu-l.

– Nu-ți dai seama?

Începură să ridă amîndouă și se îmbrățișară din nou.

– N-o să te schimbi niciodată, Spud. Mă bucur atît de mult că te văd.

– Și eu la fel, deși te vedeam tot timpul în ziarele din Dallas. Speram că, de aproape, o să descopăr ceva semne ale vîrstei sau, cel puțin, niște cicatrici care să te dea de gol.

Cercetă cu atenție linia de îmbinare a frunții cu părul.

– Nici un lifting. Doar frumoasă natural și fără vîrstă, fir-ar să fie. Ține-te departe de Jerry, mormăi ea.

– Tu și Jerry sunteți tot împreună?

– La naiba, da. Care altul ar sta cu mine?

Jerry și Spud erau împreună din anul doi de

Sandra Brown

liceu. Dani îi invidia pentru viața lor lipsită de complicații.

– Aveți copii?

– Patru. Niște drăcușori toți, dar acum au rămas cu o femeie, așa că voi uita de ei timp de câteva ore binecuvântate în care mi-am pus în gând să mă îmbăt turtă, spuse ea, după care se întoarse la masă. Uite, ăsta e cartonașul cu numele tău, oricum nu te-ar fi putut uita cineva. Cea mai frumoasă fată din clasă.

– Îți mulțumesc.

Spud îi lipi atunci, cu un aer matern, hîrtia cu numele pe rochia de mătase.

– Ne faci să ne fie rușine, Dani. Uită-te la rochia asta, spuse ea plimbîndu-și privirea prietenoasă asupra siluetei zvelte a lui Dani, trecînd peste centura lată cu cataramă foarte mare din aramă și peste pantofii din piele de țipar care se asortau cu poșeta. De la *Neiman-Marcus*? În fond, întotdeauna ne-ai făcut pe toate celelalte să arătăm ca și cum ar fi trebuit să ne ducem acasă și să o luăm de la capăt.

– Ar fi trebuit să vin în blugi?

Spud o bătu ușor pe braț.

– Scumpo, clasa n-are nici o legătură cu hainele. Ai arăta splendid și într-un sac, zise ea, după care o întrebă șoptit: L-ai mai văzut?

Dani își umezi buzele și se uită în altă parte.

După zece ani

– Pe cine?

– Eh, la naiba, Dani. Știi foarte bine pe cine. Pe Logan.

Gata. Trecuse. Acum nu mai avea de ce să-i fie groază.

De săptămîni întregi, de cînd primise scrisoarea de la Spud, în care aceasta o înștiința în legătură cu întîlnirea după zece ani cu colegii de clasă, îi fusese groază de momentul cînd îi va auzi numele rostit înțîia oară. Ei bine, supraviețuise. Organele ei vitale se tulburară puțin înainte să-și regăsească locul, dar ea mai stătea încă în picioare, mai respira. Ce-i drept, cam agitat, dar respira.

– Logan? Nu, nu l-am văzut de... Păi, stai să mă gîndesc... să tot fie vreo zece ani. Vine și el?

– Președintele clasei? Starul nostru? Bineînțeles că vine. El se ocupă de tot ce se întîmplă în Hardwick. Un adevărat stîlp al comunității. M-a ajutat să înștiințez pe toată lumea.

Mîna tremurătoare a lui Dani își găsi drum spre medalionul din aur de la gît.

– Ce mai face? întrebă ea, dar nu credea că aerul ei de indiferență o păcălea pe Spud.

– Vrei să spui cum arată, nu? zise aceasta rîzînd cu subînțeles. Hai să zicem așa. L-am prevenit pe Jerry că nu există decît trei bărbați în lume cu care aș petrece o noapte, riscînd astfel

Sandra Brown

zece ani de căsnicie fericită. Robert Redford și Richard Gere sînt doi dintre ei.

– Aha.

– Din păcate, Logan m-a considerat totdeauna o foarte bună amică, spuse Spud după care o luă de braț pe Dani și o împinse ușor spre mulțime. Dar de ce te-oi ține eu aici? Du-te! Plimbă-te, vorbește cu lumea, bea ceva. Sînt o mulțime care abia așteaptă să te vadă. O să vorbim mai tîrziu.

Dani fu timidă la început, dar, apoi, pe măsură ce își recunoscu foștii colegi de clasă, deveni mai plină de entuziasm. Reînnoui cunoștințe, întîlni cunoscuți, soți și soții și ascultă versiuni prescurtate ale ultimilor zece ani. Don Juan-ul clasei, care totdeauna umblase după aventuri amoroase și care făcea același lucru și acum, după trei căsătorii fără succes și șase copii, o luă pe Dani sub aripa sa.

– Dani, iubito, ți-e sete? Spune-mi otrava pe care o vrei.

– Coca, te rog.

El făcu ochii mari, plăcut surprins.

– Dani a noastră s-a dat, în sfîrșit, pe brazdă! Am auzit că în zona Greenville Avenue din Dallas oamenii știu să trăiască. N-ai vrea să-ți înveți și vechii prieteni niște trucuri?

– Coca de la Coca-Cola, Al. Cu gheață, te rog.

– Ah, făcu el bosumflat. Bine, sigur, așteaptă

După zece ani

aici.

Rîzînd în sinea ei se uită în jos la biletul de vot pe care i-l strecurase cineva în mînă. Mai tîrziu, în cursul acelei seri, după ce aveau să se revadă cu toții, aveau să se acorde premii pentru cel mai chel, cel mai schimbat, cel care avea cei mai mulți copii, cel care venise cel mai de departe pentru reuniune și alte asemenea lucruri.

– Cu cine votezi?

Trecuseră zece ani, dar, cu toate acestea, ea îi recunoscuse vocea imediat. Era mai groasă și mai plăcută. Dar, datorită faptului că era cu doi ani mai mare decît toți ceilalți, din perioada aceea, vocea lui se maturizase deja și căpătase acel timbru scăzut. Era dureros de cunoscută și venea direct din visele ei.

Își ridică privirea și se uită la el. Totul înăuntrul ei rămase nemișcat.

Era mai frumos și mai atrăgător decît ținea ea minte. Fără să aibă mai multă putere decît o frunză purtată de curenți, se trezi furată de aura magică ce-l înconjura, făcîndu-l plăcut atît femeilor, cît și bărbaților.

Coborînd, parcă, direct dintr-un poster reprezentînd turismul scandinav, chipul lui suportase foarte bine trecerea celor zece ani. Într-adevăr, ridurile din colțurile ochilor abia se vedeau, iar cele aflate de fiecare parte a gurii îi ofereau un

Sandra Brown

plus de atractivitate.

Părul, de culoarea grîului, la fel de răvășit ca întotdeauna și sfidînd ordinea, îi cădea pe fruntea lată. Sprîncenele groase, puțin mai închise la culoare decît părul, îi adumbreau ochii de un albastru cristalin precum cerul Texas-ului vara. Nasul subțire domina ușor o gură care trăda sensibilitate și putere. Gropița verticală din bărbie părea și mai adîncă decît și-o amintea ea, în schimb, maxilarul era la fel de pătrat și de hotărît.

– Deci, cu cine votezi? o întrebă el din nou.

Ea simți o căldură în stomac și simțurile îi păreau amețite, de parcă ar fi sorbit o înghițitură din cel mai tare coniac. O ceață stranie părea să-i acopere vederea periferică, astfel încît totul în jurul ei se șterse și se tulbură. Numai pe Logan îl vedea surprinzător de limpede.

– Cu cine votez? La ce categorie?

– Cea a celui mai surprins individ că te vede aici.

Nu zîmbea, iar ochii îi erau ocupați cu explorarea fiecărei trăsături de pe chipul ei.

– Nu credeai că o să vin?

– Nu știam.

– De ce?

– Nu credeam că o să ai curajul.

Acum zîmbi. Și acel rînjet leneș fu ca o palmă peste fața ei după cuvintele pe care tocmai le

După zece ani

spusese. Dani era ofensată și rănită. Înainte să poată spune ceva, Al îi puse în mână un pahar cu Cola cu atîta exuberanță, încît lichidul se vărsă puțin.

– Ah, iartă-mă, Dani. Salut, Logan.

– Ai un șervețel? întrebă Dani scuturîndu-și mîna pe care se vărsase Cola.

– Un șervețel? repetă Al prosteste. Nu.

Logan izbuti într-un fel să-și bage mîna în buzunarul blugilor de unde scoase o batistă albă ca neaua. O despătură și i-o oferă ceremonios.

– Mulțumesc, zise ea rigidă dorindu-și să fi avut curajul de a i-o azvîrli în față.

După ce își tamponă mîna cu ea, i-o înapoie.

– Cu plăcere, zise el și privirea îi rămase ațintită asupra ei cînd întrebă: Cu care nevastă ai venit în seara asta, Al?

– Ești foarte amuzant, Logan, spuse Al sorbind plictisit din paharul de whisky.

Fața lui roșie arăta că acela nu era primul.

– Dumnezeuule, omule, mă storc de bani. Toți banii se duc pe pensii alimentare și întreținerea copiilor, care tot timpul au nevoie de aparate dentare, de lecții de dans și de tot felul de chestii din astea.

Compătimirea lui Logan era vizibil nesinceră.

– Asta obții dacă încerci să populezi estul Texas-ului.

Sandra Brown

– Așa e, eh, tu ești cel care gîndește bine. Iubește-le și lasă-le... Ah, fir-ar să fie, iartă-mă, Dani.

În clipa aceea, ea ar fi vrut să fi fost în cu totul altă parte. De ce venise, oare? Avea să fie mai rău decît își închipuise.

– Nu-i nimic, Al, spuse ea zîmbind, ceea ce o făcu să albă impresia că avea să-i crape fața din cauza presiunii.

– Eh, continuă Al, ideea ta de a nu te însura a fost foarte bună. Căsătoria e o pacoste.

– Căsătoria sau divorțul? întrebă Logan.

– În cazul meu, e totuna.

Pînă și Dani rîse împreună cu Logan de expresia chinuită a lui Al.

– Iubitule, mor de sete, zise o roșcovană care veni lîngă Logan cuprinzîndu-i mijlocul și așezîndu-și cealaltă mîină pe pieptul lui.

Dani se simți imediat jignită. Femeia avea o masă de bucle roșcate care îi înconjurau chipul bosumflat, căzîndu-i în valuri pe umeri. Costumul alb și strîmt din satîn era nepotrivit pentru o asemenea petrecere, iar partea de sus abia îi cuprîndea pieptul voluptuos. Sfîrcurile îi erau trandafirii și tari și extrem de vizibile prin materialul subțire, fapt care părea să-i facă mare plăcere, după felul cum îi privea pe bărbați printre gene. Emană invitații sexuale cu tot atîta subtilitate ca

După zece ani

șuieratul unui mărfar. Dani se întrebă cum de reușeau ochii lui Al să rămână la locul lor în orbite.

Logan o luă posesiv pe după umerii goi.

– Lana, ea este Dani Quinn. Pe Al îl cunoști.

– Bună, zise ea bosumflată, după care își întoarse ochii mari spre însoțitorul ei. Iubitule, ard de nerăbdare să beau ceva.

– Bine, zise Logan, după care spuse peste umăr: Vorbim mai târziu.

Și se îndreptară spre bar.

– La naiba. Webster totdeauna a avut noroc la femei, mormăi Al.

Dani privi în urma perechii care se pierdea în mulțime. Era atrasă de spatele lui Logan, care era masculinitatea întruchipată.

Cămașa din bumbac croită în stil vestic se întindea peste umerii lați. Torsul lui se îngusta spre mijloc, iar, în timp ce ea privea, Lana își strecură mâna neastîmpărată în jos pe spatele lui și și-o vârî sub centură, în scobitura spatelui. Dani nu-i putea reproșa nimic fetei. Ea însăși ardea de dorința de a atinge acea scobitură.

Logan avea „mersul”, propriu texanilor, lăsat moștenire de generații întregi de cowboys. Era sexy fără să încerce măcar să fie astfel. Unduirea inconștientă a șoldurilor, mersul leneș și țanțos, genunchii flexibili, lenea înșelătoare care ascundea o agresivitate latentă erau extrem de

Sandra Brown

sexuale. Blugii, pe care oricine avea „mersul” acesta îi purta foarte strâmți, cădeau perfect atît pe partea din față cît și pe cea din spate a anatomiei lui, scoțîndu-i în evidență sexul. Blugii lui Logan veneau mai bine decît ai multora. Aveau pe ce să se potrivească. Se lipeau de fesele lui tari și de pulpele lungi și zvelte în așa fel, încît și se tăia răsufierea.

– De aceea n-am putut să-nțeleg niciodată.

Dani fu scoasă din transă de tonul perplex al lui Al.

– Ce să înțelegi?

– Cum de ți-a dat drumul.

Îi venea să-și muște buzele pînă la sînge, în schimb zise veselă:

– Pur și simplu, n-a fost să fie.

– Eh, spuse Al aruncîndu-și privirile în jur, vrei să dansezi cu mine, Dani?

Pentru că el avea douăzeci și opt de ani și părea cu douăzeci mai bătrîn, pentru că era demn de milă și pentru că știa că singurul mod în care avea să supraviețuiască weekend-ului era bravînd, ea spuse zîmbind voioasă:

– Sigur. De ce nu?

După zece ani

Directorul liceului din Hardwick, care fusese în funcție în anul în care absolvise clasa lor, vorbea la microfon

– Aveți norocul...

Se opri brusc, căci se auzi un piuit puternic în microfon. Se apropie din nou încet, dezamăgindu-i pe toți cei care sperau că nu mai avea nimic de spus.

– Aveți norocul ca, în seara aceasta, să-i aveți alături de voi pe favoriții clasei, Logan Webster și Dani Quinn. În încheierea discursului meu îi voi ruga să vină și să deschidă dansul următor. Clasa voastră a fost mândria liceului. Petrecere frumoasă și să știți că sînteți oricînd bineveniți la liceul din Hardwick.

Urmară cîteva aplauze politicoase care răsunară printre clinchetele paharelor de cocktail și discuțiile șoptite. Jumătate din cei aflați acolo se uitară la Logan, cealaltă jumătate, la Dani. Toată lumea aștepta.

Se rîsesse de premiile acordate. Se băuse prea mult. Regimurile fuseseră lăsate deoparte în fața mesei cu delicatese. Se răspîndiseră bîrfe vechi. Altele noi se lansaseră. Se simțeau cu toții foarte bine.

Dar acela era cel dintîi moment dramatic al serii. Toți își aminteau cum Logan și Dani nu dansau cu nimeni altcineva la nici o petrecere.

Sandra Brown

Dani ar fi vrut să se evapore și să nu fie nevoită să suporte cele două minute cât avea să dureze melodia. Se uită în partea cealaltă a ringului de dans la Logan care încă își mai ținea brațul pe după umerii celei cu care venise. Între degetele celeilalte mâini se afla o sticlă de bere cu gât lung. Ridicînd palma, o duse la gură, luă o înghițitură, după care, privind-o arzător pe Dani, îi dădu sticla Lanei, care stătea bosumfată.

Ca un animal de pradă care se pregătește să-și devoreze cina, traversă ringul de dans oprindu-se la cîțiva centimetri în fața ei.

– Dansezi, Dani?

– Cred că nu am de ales.

– Exact. N-ai de ales. Toată lumea ne privește. N-ai putea s-o ștergi nici dacă ai vrea.

Era o provocare obraznică, pe care nu o putea refuza. Își ridică bărbia puțin și hotărîrea îi aduse scînteii în ochii aurii. Logan observă transformarea și un zîmbet satisfăcut îi ridică ușor colțul gurii. Desfăcu brațele și ea păși între ele. Toți izbucniră în aplauze.

– Așa, Dani! Așa, Logan! auzi ea vocea pătrunzătoare a lui Spud.

Au fost supuși fluerăturilor, suierăturilor și chiuiturilor cînd Logan o trase mai aproape strîngînd-o în brațe cu fermitate. O ținea ca pe vremuri, cu ambele brațe strînse în jurul mijlocului

După zece ani

ei. Ea nu putea decît să-și așeze mîinile pe umerii lui.

- Lana ne privește.
- Cui îi pasă?
- Ei îi va păsa. Mă ții prea strîns.
- Este un dans lent.

Ea îi simțea răsufierea în păr. Simțea totul. De parcă ar fi fost adormite ani de zile, simțurile ei se treziră acum cu o dorință intensă de a trăi tot ce pierduseră. Se simțea delicios de nesăbuită și știa că privirea îi era provocatoare cînd se uită la el.

- Tu ai vrut să fie un dans lent?
- Da.
- De ce?
- Ce întrebare, Dani.

Nu se putu apropia și mai mult fiindcă se atingeau deja peste tot. El, totuși, se lipi de ea și mai tare.

- Ca să te pot ține în brațe. Să văd dacă te-ai schimbat.

- Îți amintești?
- Îmi amintesc.
- Și?
- Sînt unele schimbări ici și colo.
- Unde și unde? întrebă ea zîbind cu subînțeles.
- Aici și aici, spuse el și privirea îi alunecă de

Sandra Brown

la un sîn la altul.

Modestia îi alungă zîmbetul.

– Ah.

Un chicotit gros răzbătu din pieptul lui.

– Stînjinită?

– Niciodată nu mi-ai vorbit astfel.

– Ah, pe atunci eram un puști cu palmele asudate. Acum, însă, sînt bărbat în toată firea și pot să spun exact ceea ce-mi trece prin cap, spuse el strîngînd-o în joacă. Sînt impresionat de felul cum te-ai maturizat.

– N-o s-o ajung niciodată pe Spud.

El începu să rîdă.

– Bietul Jerry. O să trăiască toată viața știind că toți băieții din clasă au făcut pe dracu'-n patru ca s-o atingă pe nevastă-sa.

– Și tu ai vrut?

– Ce anume?

– S-o atingi.

– Cred că am încercat o dată, dar ea mi-a dat una în cap, așa încît am văzut stele verzi o săptămîină întreagă și pe urmă n-am mai avut curajul să mai încerc.

Mai veniseră și alte perechi pe ringul de dans, așa că ei nu mai atrăgeau atît de mult atenția. Își zîmbiră, dar zîmbetul lui Logan se stinse cînd o privi cu ochii săi fierbinți.

– Arăți bine, Dani.

După zece ani

– Mulțumesc.

– Nu mai spune asta, șopti el furios. Nu-ți fac niște complimente formale. Știi foarte bine că ești la fel de frumoasă ca întotdeauna. Ba chiar mai frumoasă. Și mai știi, de asemenea, că această frumusețe deosebită mă atrage extrem de mult.

Ca pentru a-i arăta cât de mult, brațele lui o strînseră încă puțin. Pulpele li se uniră, abdomenele li se lipiră unul de altul, iar șoldurile li se atinseră. Sînii ei se striviră de pieptul lui tare.

Muzica încetă.

Ea încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar el nu o lăsă.

– Logan, muzica, spuse ea cu răsufierea tăiată, evitîndu-i privirea de teamă să nu o pîrjolească.

– O să înceapă din nou.

– Bine, dar fata cu care ai venit, îi reaminti ea cu un glas stins în timp ce acordurile unei alte melodii lente umplură încăperea.

– O să aștepte.

– Ești sigur?

– Nu. Numai că puțin îmi pasă dacă n-o face.

– Nu-i ceva foarte măgulitor din partea ta.

El pufni batjocoritor.

– Dacă Lana consideră că se distrează bine, poate fi închiriată pentru noapte.

– În astfel de relații ești cu femeile acum?

Sandra Brown

– Bineînțeles. Drăguțe și fără complicații. Ce am de pierdut?

– Respectul de sine.

El rîse cu asprime, dar în ochii care o priveau pătrunzător nu era nici un pic de umor.

– Mi-am pierdut demult respectul de sine, Dani. De cînd tu...

– Te rog, Logan, nu.

Felul în care ea îi rosti numele îi risipi furia. Acest lucru, împreună cu modul în care își lipi fruntea de pieptul lui, îl înmuiară complet.

Furia lăsă locul dorinței de a o ține strîns, de a o avea numai pentru el, de a o proteja și iubi așa cum voise dintotdeauna.

O ținea la fel de ferm, dar acum în îmbrățișarea lui se simțea o anumită tandrețe. Privi în jos la creștetul capului ei dorind să îi sărute acea parte a părului. Acesta era tot deschis la culoare și lucios, lumina lunii și miere la un loc.

Trupul ei era delicat și compact și, totuși, extrem de feminin. În timp ce se legănau încet în ritmul muzicii, auzea foșnetul hainelor ei care se frecau de ale lui. Tînjea să i le scoată una după alta, pentru a-i vedea calitatea și culoarea pielii, pentru a o compara cu a lui.

Parfumul ei conținea o dulceată ametoitoare și era la fel de vag ca mirosul florilor de citrice.

După zece ani

Ardea de dorința de a-i adulmeca urechea, de a-i atinge cu buzele diamantul din lobul urechii, de a-i simți pe limbă puful ca de piersică. Voia să o guste. Peste tot.

Ridică mîna și i le coborî pe ale ei din jurul gîtului său. Mîinile li se împletiră strîns. Degetele lui Dani se relaxară și se desfăcură, întinse între ale lui, și îi pipăiră bătăturile din palmă.

– Încă muncesc din greu pentru a-mi cîștiga existența, Dani.

– La ferma aceea pe care o aveau ai tăi?

– Nu chiar. Are ceva pămînt, dar... Ei bine, o să vezi mîine. Acolo va avea loc picnicul. Acasă la mine.

– Părinții tăi locuiesc cu tine?

El scutură din cap.

– S-au mutat în oraș. Sînt bătrîni acum și au o căsuță mică.

– Știu că ai reușit în viață. Am citit despre tine în *Texas Monthly*.

– O adevărată poveste despre un sărăntoc care a izbutit să facă avere, nu?

– Nu m-am îndoit niciodată că vei reuși.

– Dar alții s-au îndoit. De exemplu, părinții tăi, adăugă el cu amărăciune.

Ea își feri privirea, ceea ce îl înfurie.

– Spune-mi, Dani, ce-ar zice, oare, dacă ne-ar vedea dansînd acum? Mîinile astea de fermier sînt

Sandra Brown

tot prea murdare pentru a te atinge?

– Asta a fost demult, Logan.

– Nu chiar atât de demult ca să pot uita. Sînt destul de curat, destul de bun, destul de bogat ca să te pot atinge acum, Dani?

– Pentru mine n-a contat niciodată! strigă ea șoptit.

– Ah, ba da, zise el ușor aplecîndu-se peste ea. Cînd a fost vorba de prezentare a contat al naibii de mult!

– Dă-mi drumul, spuse ea împingîndu-l și forțîndu-l să o lase.

Întorcîndu-se amețită, se lovi de Al.

– Ce-ai zice de un alt partener, Dani? o întrebă el beat.

– Nu acum, Al. Mă duc puțin la toaletă.

Fugi de pe ringul de dans și găsi toaleta tot acolo unde ținea minte că se află. Ea și celelalte fete se adunau acolo la fiecare petrecere pentru a-și da una alteia perii, rujuri și pentru a mai bîrfi. Acum căută un colț liniștit nevrînd să dea ochii cu nimeni pînă nu-și revenea.

Logan o ținuse în brațe și fusese o plăcere și o durere, în același timp. La fel. Totuși, nu chiar la fel. Nu mai erau niște copii orbiți de dragoste. Amîndoi își pierduseră inocența odată cu zdrobirea inimilor. Ea nu mai era o fată care vedea povești de dragoste peste tot, crezînd că

După zece ani

sfârșitul povestirii avea să fie la fel de minunat ca ultimele pagini ale unui basm.

Acum era o femeie în toată firea. Dorințele ei se maturizaseră și se rafinaseră. Unde altădată fusese naivă în privința dorinței față de Logan, unde altădată îndemnurile trupului ei constituiseră un mister, acum știa exact ce voia. Pe el. Puternic și adânc înăuntrul ei.

Numai că situația ei era aceeași. Nu-l putea avea. Era și mai imposibil acum decât atunci.

Liniștindu-se, ieși și străbătu holul pustiu îndreptându-se spre sala de bal. Trecînd pe lîngă o ușă, o deschise sub imboldul momentului. Era o încăpere în care se depozitau tot felul de lucruri, la fel de intimă cum și-o amintea.

– Camera combinațiilor.

Răsucindu-se, rămase uimită cînd îl văzu pe Logan în spatele ei. Acesta înaintă hotărît și o făcu să intre cu spatele în încăperea respectivă, după care închise ușa.

– Ce-ai spus? întrebă ea cu răsufierea tăiată.

– Așa-i spuneam noi, băieții. Camera combinațiilor. Ne aduceam partenererele pe rînd în camera asta în timpul petrecerilor. Mă întreb dacă familia Elk știe cît de legendară a devenit magazia lor.

Ea zîmbi ușor. Inima îi bătea cu putere, iar gîtlejul i se uscaseră, dar încercă să nu arate.

Sandra Brown

– Noi, fetele, știam ce faceți.

– Zău? Bănuiam că știți. Dar asta făcea ca jocul să fie și mai atrăgător.

Făcu încă un pas spre ea. Peretele din spate îi bloca orice retragere.

Nu voia ca el să știe cât de neputincioasă se simțea.

– A fost o adevărată plăcere să te revăd, Logan, dar eu tocmai mă pregăteam să plec, așa că...

– Mai ții minte ultima oară când am fost aici împreună?

– Ce-o să spună Lana?

– Ce-o să spună? făcu el nerăbdător.

– O să te caute.

– Ba n-o să mă caute. I-am dat-o lui Al, zise el și veni mai aproape. Uită de Lana, uită de tot în afară de ultima oară când am fost împreună în camera asta. Mai ții minte?

– Nu. Adică, da. Nu sînt sigură. Acum trebuie să plec, Logan. Noapte bună.

El o apucă de braț când încercă să treacă și o lipi de perete.

– Ții minte. Și eu la fel. Purta o rochie roz. Era fără un umăr și avea un volănaș aici.

Mîna lui trasă o linie fierbinte care pornea de pe un umăr, trecea peste sîni și se oprea sub celălalt braț. Ea gemu încet. Fiecare celulă

După zece ani

erogenă din trupul ei declanșa semnale de alarmă.

– Aveai perle mici în urechi și un șirag aici.

Degetul lui i se plimbă peste baza gâtului încet și rămase acolo pentru a mângâia.

– Aveai părul strâns, dar câteva bucle îți atingeau obraji, aici.

Îi trase ușor câteva șuvițe din coafură lăsându-le să-i mângâie obraji.

Amintirea era foarte vie, dar ea o nega, atît în fața lui cît și într-a ei.

– Nu-mi amintesc.

– Ba da, spuse el cu o voce la fel de apropiată ca trupul său, la fel de captivantă și de tulburată.

Ea se întoarse cu fața la perete. Acest lucru, însă, nu îl făcu să renunțe. Veni destul de aproape pentru ca ea să-i simtă răsufarea în ceafă, pulpele lipite de dosul alor ei și tăria apăsată pe șezutul ei.

– Dansam atît de apropiați, frecîndu-ne unul de celălalt pînă cînd eram gata să ne topim. Am venit aici și ne-am sărutat pînă la sînge. Erai delicioasă și dulce și nu mă mai săturam de gura ta. Cînd te-am implorat să mă atingi, mi-ai scos cămașa din pantaloni și mi-ai pus mîinile pe piept.

– Încetează, Logan.

– Așa ai spus și atunci. Cînd ți-am atins sîinii, ai spus „nu”. Dar nu voiai să încetez. Nu cu

Sandra Brown

adevărat. Am continuat să te ating, să te mîngîi, pînă cînd nici unul din noi nu mai putea. Mă doreai la fel de mult ca mine.

– Nu face asta, îl rugă ea cu un glas răgușit.

Capul îi căzu în față, dar asta îi permise lui să-i atingă ceafa cu buzele.

– De ce nu? Vreau să-ți amintești. Să-ți amintești cît de îndrăgostiți eram.

– Îmi amintesc.

– Da? Atunci de ce nu le-ai spus părinților tăi ce simțeam unul pentru altul?

Se întoarse să-l privească.

– Le-am spus!

– Este evident că n-au fost convinși, mormăi el. Poți să-ți închipui ce-am simțit cînd i-ai ales pe ei în locul meu?

– N-am avut de ales.

– Aveai optsprezece ani. Legal erai independentă. Aveai de ales.

– Nu aveam! strigă ea și, timp de cîteva clipe, cuvintele acelea au răsunit în jurul lor.

– Ei, ai ales să te întorci acum, spuse el cu precizie, după care se aplecă spre ea pînă cînd ajunseră să se atingă complet, de la sîni pînă la genunchi. Ai plecat cu ei atunci, dar acum ești cu mine.

Strălucirea fierbinte din ochii lui albaștri o înfricoșă, dar încercă să braveze.

După zece ani

– Lasă-mă să plec, Logan. Nu mai sîntem copii ca să ne îmbrățișăm într-o magazie.

– Ai perfectă dreptate, nu mai sîntem. Vreau mult mai mult decît cîteva minute de îmbrățișări de la tine.

Ea încercă să se îndepărteze de el, dar trupul lui o țintui și mai mult de perete.

– N-ar fi trebuit să te întorci, Dani. Doar dacă nu voiai să-mi iau datoria.

Gîtlejul i se strînse de teamă și de pasiune.

– Ce datorie? Ce vrei de la mine?

– Cred că glumești. Știi foarte bine ce vreau, spuse el coborîndu-și fața pînă cînd buzele lor se aflau doar la cîtiva centimetri distanță. Îmi datorezi o noapte a nunții.

Sandra Brown

Doi

O clipă ea îl privi paralizată, incapabilă să se miște, să gândească, să respire. Șocul o susținu un moment, după care semnificația spuselor lui începu să-și facă loc în mintea ei.

- Doar nu vorbești serios, șopti ea.
- Cît se poate de serios.
- Nu în adevăratul sens al cuvîntului.
- Ba chiar în adevăratul sens al cuvîntului, spuse el accentuînd ușor.

După zece ani

Ea își umezi buzele rugîndu-se ca el să se îndepărteze, dar el stătea în continuare atît de aproape, încît ea îi cunoștea perfect fiecare pătetică rigidă a trupului. Fermoarul blugilor era imprimat în rochia ei de mătase. Din acel punct de contact, căldura i se răspîndea prin tot corpul. Sîinii o dureau de dorința de a fi atinși. Tînjea după mîngîieri despre care spunea că nu-și mai amintește.

Asemenea dorințe nu puteau fi admise. Cum să-l faci să vadă motivele cînd fiecare aspect al lui îi spunea că e cît se poate de serios? Era un bărbat care fusese respins sexual. Dezamăgirea și frustrarea mocniseră în el timp de zece ani.

– Logan, eram niște copii, se rugă ea.

– Eram tineri, așa e. Dar nu copii. Copiii nu știu ce fac. Noi știam, Dani. Știam perfect ce facem. Știam ce vrem. Unul pe altul.

Ea căută cu disperare o replică. Era o discuție cunoscută, pe care o purtase cu sine timp de zece ani, dar totdeauna pierduse. Cum se putea aștepta să cîștige în fața lui?

– Să zicem că ne doream fizic, dar nu ne dădeam seama ..

– Dacă aș fi vrut numai asta, nu m-aș fi abținut doi ani cît am fost împreună, spuse el zîmbind dureros și auto-ironic. Ieșeam cu cea mai frumoasă fată din clasă, cea pentru care orice tip

Sandra Brown

și-ar fi dat un ochi pentru a o întâlni măcar o dată. Dar erai și cea mai simpatică, una care nu supăra nicidecum.

– Aștepti scuze?

– Nu.

– Nu mi-am dat seama ce sacrificiu imens făceai, spuse ea sarcastic.

– Un mare sacrificiu, așa e. Dar nu imens. Voiam să fiu cu tine neapărat.

– Atunci de ce ai spus așa ceva?

Își stăpînise nervii la maximum.

– Pentru că vreau să înțelegi că nu m-am însurat cu tine numai ca să mă culc cu tine. Te iubeam, fir-ar să fie.

O apucă strîns de umeri.

– Nu mă gîndeam numai la noaptea nunții cînd am fugit amîndoi să căutăm un judecător de pace, ci la restul vieții noastre împreună. Am suportat ceremonia aceea cu un respect naiv pentru ceea ce ne promiteam unul altuia. Pentru mine nu însemna doar să imit niște cuvinte care să legalizeze actul de a mă culca cu tine, ci cu totul altceva.

Răsufia greu, iar degetele i se îngropară în brațul ei.

– Știi cît de umilitor a fost să ies de la judecătorul de pace ca mire și să fiu arestat? Pentru Dumnezeu, Dani, pune-te în locul meu.

După zece ani

Încearcă să-ți închipui cum m-am simțit.

Se luptase să rămână rigidă, dar, acum, când își aminti luminile acelea albastre și roșii, care pîlpîiau, zgomotul, agitația, furia de pe chipurile părinților ei, mînia de pe cel al lui Logan, se prăbuși la pieptul lui.

– Și eu m-am simțit la fel. Dacă-ți amintești totul atît de bine, atunci ții minte și că, în clipa cînd te-au tîrît în mașina șerifului, eu țipam isteric. Îi imploram să nu-ți facă nici un rău.

– N-am văzut decît că erai consolată de mama și de tatăl tău, de parcă te-aș fi răpit sau ceva în genul ăsta.

– Erau îngrijați pe bună dreptate. Fugind am făcut un lucru absolut necugetat.

– Deci, ești de acord cu faptul că tatăl tău a pus să fiu arestat pentru că ți-aș fi furat mașina?

– Nu, nu, spuse ea cu tristețe. A fost un lucru îngrozitor din partea lui, dar nu știa cum să ne oprească altfel.

– Ei bine, a găsit o modalitate foarte eficace. A dat rezultate.

Își luă mîinile de pe brațele ei.

– Și-a retras acuzațiile, dar abia după ce mi-am petrecut cîteva nopți în pușcărie în timp ce ei te-au scos din Dallas și au anulat căsătoria.

Toată durerea acelor zile o copleși în valuri fierbinți. Plînsese, implorase, amenințase cu fuga

Sandra Brown

și cu sinuciderea dacă nu o lăsau să-l vadă pe Logan, dar părinții ei rămăseseră neînduplecați. Nu era de ea, îi spusese ei. Ar fi făcut-o îngrozitor de nefericită. Nu-i putea oferi standarul de viață pe care ei îl doreau pentru ea, cu care era obișnuită. Nu era „genul” lor. După ce își irosise întreaga energie, fusese amețită luni de zile.

– Am fost la Dallas și, în cele din urmă, am reușit să vorbesc cu tatăl tău, zise Logan. Dar, tu și mama ta erați deja în Europa. Mi-a spus că regretai ce făcuseși și că nu voiai să mă mai vezi vreodată.

– N-am spus niciodată așa ceva, zise ea cu aceeași durere pe care o simțise atunci. Am fost silită să fac călătoria aceea. Am stat acolo șase luni. Când ne-am întors, mi-am dat seama că totul era inutil.

El o strînse din nou și o scutură ușor.

– Nu era inutil. Ai cedat. Ar fi trebuit să lupti mai mult.

– Dar nu puteam. Erau părinții mei.

– Și eu eram soțul tău.

Cuvintele erau aspre și conțineau o finalitate care o făcu să se cutremure, fie de teamă, fie de speranță, nu-și putea da seama.

– Am avut o mireasă, Dani, niciodată o soție. Am de gând să iau ce mi se cuvine.

După zece ani

Ea încercă să se elibereze din strînsoare și fu ușor dezamăgită cînd el îi dădu drumul.

– E imposibil.

El rîse încet și își lăsă degetul arătător să alunece peste buza ei de jos.

– Departe de a fi imposibil. Sîntem amîndoi niște adulți sănătoși, care consimt.

Ea îi îndepărtă mîna.

– Eu nu consimt.

– O s-o faci, spuse el cu o siguranță care o înfurie. N-aș fi venit niciodată la Dallas după tine, dar acum ești pe teritoriul meu. Și, oricine se aventurează pe teritoriul meu, pretind că-mi aparține.

– Sună a amenințare.

– Asta și este. Sau o promisiune, depinde cum o iei.

– Este o amenințare fără valoare, Logan. Plec spre Dallas chiar în seara asta.

El îi apucă medalionul și o trase pînă cînd capul ei ajunse să fie înclinat într-un mod foarte straniu. Buzele îi erau apropiate de ale ei și ea le simți mișcîndu-se înainte să audă șoaptele.

– Să-mi arăți încă o dată ce lașă ești? Nu cred, Dani.

Parcă simți sărutul care nu se materializă și fu din nou dezamăgită.

El îi dădu drumul.

Sandra Brown

– Pe mâine.

Făcu câțiva pași cu spatele, aruncându-i un zîmbet insolent, după care ieși închizînd ușa în urma lui.

– La naibai!

Dani își azvîrli poșeta pe patul de motel și se lăsă să cadă pe el. Stînd întinsă pe spate, își aruncă pantofii. Privi spre tavan și văzu zîmbetul încrezut al lui Logan înainte să plece. Bătu cu pumnul în salteaua deloc confortabilă.

– Dintre toți aroganții...

Dar furia ei nu era plină de convingere și o știa foarte bine. Rostogolindu-se pe o parte, se făcu ghem și își propti obrazul în palmă. Era arogant, încrezut și puțin cam răsfățat. Era un conducător înăscut, un zeu din aur strălucitor către care oamenii gravitau în mod automat. Era amuzant, generos și, în mai toate împrejurările, bun. Știa că vrea să o rănească la fel cum fusese rănit și el, dar mai știa la fel de bine că nu abuza de nimeni în mod intenționat.

Știa, de asemenea, că, pentru toate acestea, ea încă îl mai iubea.

– Doamne, ce-o să fac?

După zece ani

Să fi făcut o greșeală enormă venind la Hardwick? De nenumărate ori se gândise să nu se ducă la reuniune, dar fusese atrasă în mod inexorabil, împinsă de o curiozitate masochistă de a-l vedea cum arată, ce fel de viață ducea acum. În articolul din ziar nu se pomenise de nici o doamnă Webster și de nici o familie, dar Dani nu avea de unde să știe sigur că nu-l va găsi căsătorit și fericit. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, probabil că ar fi murit de durere.

Dar, oare, n-ar fi fost mai bine decât situația în care se afla acum? Trebuia să plece. În seara aceea. Dar dacă o făcea, i-ar fi dezamăgit pe atîția oameni care se bazau pe ea.

Totul începuse atît de inocent. Participase la o întrunire a comitetului, unde se discuta despre niște planuri pentru un dejun în scopul adunării de fonduri.

– Eu nu voi fi în oraș vineri, își aminti Dani că spusese. Mă duc la Hardwick pentru întîlnirea de zece ani cu colegii de clasă.

– Hardwick? făcuse președinta ciulind urechile ca un lup înfometat. Asta e în partea de est a Texas-ului, nu?

– La vreo trei ore de aici, spusese Dani. E un mic orășel. Tata a avut acolo o fabrică de cherestea.

Doamna Meneffee se dusesse la birou și sco-

Sandra Brown

tocise într-un sertar pînă găsise o hartă. O studie o clipă, după care exclamă entuziasmată:

– Exact cum am bănuir. Dani, Hardwick nu e prea departe de terenul acela pe care încercăm să-l cumpărăm.

– Da?

– Da. Iar proprietarul său locuiește în Hardwick. Sînt aproape sigură, zise ea răsfoindu-și carnetelul. Da! Domnul Logan Webster. Se ocupă de vite, de proprietăți, nu face afaceri cu petrol, dar cu gaze naturale cred că da. A cumpărat acest teren cu cîțiva ani în urmă, numai că n-a făcut nimic cu el deocamdată. I-am scris în speranța că ni-l va vinde nouă. Pînă acum, însă, n-am primit nici un cuvîntel din partea lui.

Dani era una din fondatoarele asociației *Prietenii copiilor*, al cărei unic scop era adunarea de fonduri pentru copiii întîrziati mintal și handicapați fizic. Visa de multă vreme să aibă o tabără de vară pentru acei copii.

– Îl cunoști? o întrebă doamna Meneffee.

Cînd privirea aceea incisivă, care putea face și o bancnotă de o sută de dolari să scape din pumnul cel mai strîns, o străpunse, Dani se uită în altă parte.

– Da, spuse ea și își dresă glasul. Cel puțin, am auzit de el.

– Dacă tot te vei afla acolo, ce-ar fi să-i faci o

După zece ani

vizită? Dacă-l poate convinge cineva să ne vîndă terenul ieftin, atunci tu ești acea persoană.

Femeia insistase, doborîse toate argumentele slabe ale lui Dani și, în cele din urmă, obținuse o promisiune din partea ei că-l va vizita pe domnul Webster cînd se va duce la Hardwick.

– Ei bine, l-am văzut, spuse ea simplu în fața oglinzii din baie începînd să se dezbrace. Și nu cred că e într-o dispoziție foarte generoasă.

El voia să ia, nu să dea. Și ce anume voia să ia...

Se cutremură cînd își puse cămașa de noapte. În drum spre pat zări servieta de pe masă. Se duse și scoase din ea toate broșurile pe care le adusese cu ea.

Copiii o priveau din numeroase fotografii tulburînd-o la fel ca întotdeauna. Munca ei era atît de importantă, mult mai importantă decît problemele personale. Cînd își compara viața cu greutățile pe care acei copii și familiile lor le îndurau în fiecare zi, neliniștile ei păreau egoiste și mărunte.

Stinse lumina știind că a doua zi avea să examineze harta pe care Spud îi arătase cum să ajungă acasă la Logan.

Promisese că va vorbi cu Logan despre teren. Dar, și mai important era că își luase un angajament cu ani în urmă și nimic, nici chiar amenin-

Sandra Brown

țarea lui Logan, nu o putea face să nu-și țină angajamentul.

– Cît de mult aș vrea să te urăsc, spuse Spud ronțăind un cartof prăjit.

Dani stătea în fața ei la o măsuță acoperită cu sticlă, din grădină. Volanul umbrelei de soare flutura ușor în adiererea caldă de vară.

Dani începu să rîdă.

– De ce?

– De ce? Uită-te la tine. Nu transpiri. Cred că e extraterestră, îi șopti Spud soțului ei.

– Cine e extraterestru? întrebă Logan, care apăru în spatele lui Spud exact la timp pentru a auzi acele cuvinte.

– Dani. Nu transpiră. Părul ei nu e niciodată în dezordine. Și a și înotat! Eu, dacă înot, ies din apă ca un bivol indian. Ea iese ca o sirenă afurisită.

Logan își îndoi genunchii ca să se uite la Dani pe sub umbrelă. În timp ce se priveau, zgomotele făcute de înotători, strigătele celor care jucau volei, trîncănelile din jurul lor, toate dispărură subit.

– Arată ca și cum ar fi bună de mîncat, spuse

După zece ani

Logan încet.

Dani roși sub borurile largi ale pălăriei de pai, iar lentilele prea mari ale ochelarilor ei de soare nu i-au putut ascunde genele lăsate în jos. Sub rochia de plajă care îi ascundea costumul de baie, pielea ei ardea sub privirea lui Logan.

– Nu poți să-mi împrumuți și mie trupul ăsta al tău subțire măcar pentru o după-amiază? o întrebă Spud.

Fericită de întrerupere, Dani o întrebă în glumă:

- Ca să faci ce?
- Să alerg goală pe plajă.

Logan fluieră și se aplecă să o îmbrățișeze pe Spud, șoptindu-i provocator la ureche:

– De ce să vrei un alt corp ca să faci asta? Ar fi o adevărată plăcere să-l vedem pe-al tău. Mi-aș cumpăra un loc de unde să văd cât mai bine.

Spud făcu deodată ochii mari.

– Zău! Ai observat! După atîția ani aflu că Logan Webster s-a uitat la corpul meu și l-a dorit în sinea lui?

Logan îi aruncă un zîmbet cuceritor.

- De multe ori.
- Jerry, ai auzit? Nu ești nebun de gelozie? Își întrebă Spud soțul.
- Nebun, zise acesta sorbind plictisit din paharul său de margarita.

Sandra Brown

Deja atrăseseră o mulțime și toată lumea râdea. Jerry continuă pe un ton egal:

– Nu pot să-i spînzur pe toți tipii care se holbează la tine, Spud. Ei au vrut să se uite, nu să te atingă. Eu m-am însurat cu tine.

– Bine, dar... dar totdeauna ai spus că... zise ea gesticulînd, că, știi tu, n-a avut nici o legătură cu ceea ce simțeau pentru mine.

Pe chipul liniștit al lui Jerry apărură un zîmbet vinovat.

– Am mințit.

– Jerry Perkins! De aceea stăteai mereu lîngă mine în autobuzul echipei de fotbal? Zîmbetul lui era echivalent cu o recunoaștere. Nici nu mi-a trecut prin cap!

– Ba ți-a trecut, îi aminti el făcîndu-i cu ochiul. De multe ori.

– Ooo! pufni Spud, dar apoi începu să rîdă. Mi-a trecut, așa-i? Eh, ce naiba, mi-a plăcut fiecare clipă și încă-mi mai place.

În toiul rîsetelor care au izbucnit, unul din foștii sportivi ai clasei spuse:

– Niciodată nu ne distrăm mai bine decît în autobuz cînd ne întorceam de la cîte un meci în afara orașului.

– Da, mai țineți minte? Deci, erau Jerry și Spud.

– Logan și Dani.

După zece ani

– Absolut. Cum de reușeai totdeauna să ocupi locuri în spate, Webster?

– Erau totdeauna atât de absorbiți unul de altul, încât erau de-a dreptul plictisitori.

Logan întâlnește privirea lui Dani peste masă.

– Mai ții minte turneul de sărutări care a avut loc fără întrerupere de la Lampasas?

– Sărutări franțuzești, altfel nu conta, le aminti Spud.

– Cine a câștigat?

– Cine crezi? Logan și Dani. Au continuat mile întregi după ce toată lumea se oprise ca să mai răsuflă.

– Fir-ar să fie, m-a luat cu jumătate de milă, spuse Jerry îmbufnat și începură să râdă cu toții.

Toți în afară de doi, care încă se mai priveau.

– Cine altcineva a mai participat? Ah, Janey și P.J.

– Unde e Janey? Am crezut că o să vină.

– Locuiește în Beaumont. Abia a născut cel de-al treilea copil, așa că n-a putut veni.

– P.J. e în California, practică avocatura, e căsătorit. Am auzit că și nevastă-sa e tot avocat.

– Zău?

Discuțiile continuă în jurul lui Dani și Logan. Fără să-i afecteze în nici un fel.

– Îl știți pe Billy Clyde și nu mai știu cum?

– Winslow?

Sandra Brown

– Exact, Billy Clyde Winslow. S-a înrolat în armată. A fost în Cambodgia, de unde s-a întors cu probleme.

– Droguri?

– Bănuiesc.

Logan se uită la gura lui Dani. Ea îl simțea cum o studiază. Ochii lui erau obișnuiți cu buzele ei, iar acestea păreau pline și umflate sub privirea lui arzătoare. Ea, la rîndul ei, îi studia gura, grăpita din bărbie și își amintea de serile acelea din autobuzul echipei de fotbal. Înăuntru era totdeauna curent. Vîntul rece de toamnă sufla prin ferestrele care nu se închideau bine, dar ei îi era atît de cald. Se strîngeau amîndoi în geaca lui. Buzele nu li se desprindeau decît cînd rămîneau fără suflare, iar mîinile lui explorau, lăsîndu-i trupul înfierbîntat și chinuit de durere.

Nu suportau să vadă semnul de intrare în oraș și își doreau să poată călători cu autobuzul acela întunecat pînă la capătul lumii, strîns îmbrățișați. După ce o lăsa în fața ușii casei ei, ea se simțea lipsită de vlagă și tulburată, minunat de obosită și, totuși, fericită. Inima îi bătea nebunește și între pulpe simțea o umezeală delicioasă și interzisă.

Aceleași simptome le avea și acum, numai uitîndu-se la el.

– Logan?

Vocea Lanei străpunse gîndurile lui Dani

După zece ani

asemeni unei trompete asurzitoare.

– Al ar vrea să mă ungă puțin cu uleiul acela. Nu știi unde l-am lăsat data trecută când am fost aici?

Avea un costum de baie croșetat care abia dacă-i acoperea părțile esențiale. Un lăntișor de aur îi atârna seducător peste șolduri lăsînd să cadă direct pe triunghi un talisman de forma unor buze.

Logan o privi ca și cum ar fi fost un copil enervant. Oficial, era partenera lui pentru weekend-ul acela, dar tare mult își dorea ca ea să dispară, pur și simplu. Toată ziua se ținuse după bietul Al. Dacă spera să-l facă gelos pe Logan, își pierde timpul degeaba. Totuși, nu-i plăcea să fie nepoliticos.

– Nu știu unde e, Lana. Caută în cabină.

Cînd se întoarse, văzu că Dani se scuzase și își făcuse drum prin mulțime, îndreptîndu-se spre casă.

Intră în bucătăria spațioasă pe una din ușile dinspre grădină. Scoțîndu-și pălăria și ochelarii de soare, le puse deoparte și își lipi palmele de obraji fierbinți, sperînd să-i răcorească.

Își pîmbă apoi privirea prin încăpere. Era la fel de superbă ca restul casei, care o ulise. Cu zece ani în urmă, avusese o idee foarte vagă în legătură cu locul unde se afla ferma Webster,

Sandra Brown

căci Logan nu o dusesese niciodată acolo. Drumurile se modificaseră de atunci și crezuse că apucase pe unul greșit când harta o adusesse pe o alee străjuită de copaci ce ducea la o fermă modernă și foarte întinsă.

Construită din piatră și lemn de cedru, aceasta era o minune arhitecturală, cu ferestre mari, strălucitoare, și unghiuri complicate. Piscina și cabina erau înconjurată de plante semi-tropicale și flori luxuriante. Dincolo de grajduri și alte dependințe, acri întregi de pășune semănând cu un lac verde se întindeau pînă la pădurea deasă de pini. Își aminti că Logan îi spusese că ferma alor lui se întindea doar pe cîtiva acri fără nici o valoare. Se părea că el cumpăraseră o suprafață mare în jurul lotului inițial, dărîmase vechea casă și pusese bazele propriului imperiu.

Interiorul era magnific. Podele acoperite cu piatră spartă și presărate cu covoare specifice zonei uneau toate încăperile acelea aerisite. Mobila modernă, dar confortabilă, făcea ca odăile să pară intime în ciuda plafoanelor în formă de boltă. Bucătăria era luminată de soare și modernă, numai că acum era într-o totală dezordine. Petrecerea provocase multă harababură. Dani începu să pună resturile într-un sac mare de plastic.

– Asta chiar că trebuie să fie ceva nou pentru tine.

După zece ani

Privind peste umăr, văzu silueta lui Logan în prag.

– La ce te referi?

– La faptul că faci treaba unei menajere: N-ai o menajeră care face astfel de lucruri în locul tău?

Ea își mușcă buzele ca să nu-i dea o replică tăioasă. Nu fuseseră singuri deloc toată ziua. Acum, că erau, el o provoca intenționat, dar ea nu trebuia să-i dea satisfacție. Avea o misiune de îndeplinit și, chiar dacă era să moară, tot avea de gând să ajungă la partea bună a lui Logan.

Întorcându-se la chiuvetă, începu să curețe cu detergent paharele și să le pună în mașina de spălat vase.

– Nu, n-am menajeră. Locuiesc singură într-un mic apartament. Abia dacă am eu ce face, cu atât mai puțin o menajeră.

– Nu ai menajeră. Locuiești într-un mic apartament. Conduci un Buick modest.

Venind lângă ea, se rezemă de dulap, își încrucișă brațele și gleznele și se dădu puțin pe spate ca s-o privească. Pantalonii, care îi veneau foarte bine, îi cuprindeau sexul într-un mod extrem de tulburător.

– Soțul tău n-a fost de acord să-ți plătească pensie alimentară?

Ea își ridică privirea brusc și mâinile îi încremeniră în aer. De pe paharul pe care îl ținea

Sandra Brown

se scurgea pe podea apă cu detergent. Nu crezuse că știa de căsătoria ei. Problemele legate de divorț nu-l priveau absolut deloc și tocmai se pregătea să i-o spună.

Dar zîmbetul lui era intenționat ațîțător și ea refuză să se lase provocată. Puse paharul în mașină, conștientă de faptul că atunci cînd s-a aplecat, l-a atins cu șoldul pulpa tare.

– Nu a existat nici o pensie alimentară. N-am vrut eu. N-am vrut nimic de la el. Nici măcar numele.

– Căsătoriile tale n-au durat prea mult, nu? Cel puțin, celălalt idiot te-a avut în patul lui înainte să pleci?

Ea închise mașina de spălat vase cu zgomot și se răsuci ca să-l privească. Pumnii îi erau încheștați și unghiile îi pătrundeau în palme.

– Căsătoria mea... zise ea printre buzele strînse de furie.

– Care din ele?

– Cea adevărată.

– A noastră a fost adevărată.

– Bine, a doua a fost o mare greșeală.

– Am auzit că avea o casă de cinci milioane de dolari în Turtle Creek, bani, statut de membru la cele mai bune cluburi și petrol care l-ar face gelos și pe un șeic. Pare exact ce-ți trebuia ție, Dani.

Acest lucru o duru extrem de mult. Oare nu o

După zece ani

cunoștea chiar deloc? Se încruntă și buzele i se desfăcură puțin.

– Scuză-mă, spuse ea încet dînd să plece, însă încheietura mîinii îi fu prinsă de niște degete lungi și subțiri, ținînd-o pe loc.

Rămase cu spatele la el în timp ce o trăgea ușor de mîină.

– Iartă-mă, am spus un lucru foarte urît. De ce nu mi-ai dat o palmă?

Cînd văzu că ea tot nu se întoarce, înaintă cu degetele spre antebrațul ei sensibil și i-l înconjură cu delicatețe.

– Dani. Uită-te la mine.

Ea se întoarse, dar ochii îi înotau în lacrimi.

– Iartă-mă.

– Ești teribil de nedrept, Logan. Cu toată lumea te porți frumos. Pe mine de ce mă rănești?

– Ar trebui să știi, spuse el încet.

– Pentru că și eu te-am rănit.

– Cam așa ceva.

– Nu putem schimba trecutul.

– Eu am de gînd să încerc.

Privirea lui albastră era atît de fierbinte, încît ea trebui să se uite în altă parte, altfel o topea. Rîsul lui ușor o făcu să ridice capul.

– Nu fi atît de îngrijorată. N-o să-mi impun cu forța drepturile de soț asupra ta. Mai ales cînd e atîta lume în jur, zise el arătînd din cap spre

Sandra Brown

grădina unde ceilalți nu păreau să le simtă lipsa. Vino, știu un loc unde putem sta de vorbă, zise el apoi trăgînd-o afară pe o altă ușă ca să evite mulțimea.

– Unde mergem?

– Undeva unde nimeni n-o să tragă cu urechea. Sau, dacă aud ceva, n-or să repete nici un cuvînt.

– Unde mă duci – în grajd?

– Sau în hangar.

– În grajd. Mi-ar face plăcere să-ți văd caii.

Grajd nu prea era cuvîntul potrivit pentru a descrie clădirea unde o duse. Era modernă și bine întreținută. Logan deschise ușa imensă și, înainte ca ea să-și dea seama ce intenții are, o luă în brațe și intră cu ea.

– Ce faci?

– Nu ești îmbrăcată potrivit pentru un grajd și n-aș vrea să calci în ceva neplăcut.

Privi spre picioarele ei care erau încălțate într-o pereche de sandale cu barete subțiri în jurul gleznelor.

– Nu cred că sînt asemenea șanse. Locul ăsta pare mai curat decît multe case.

Dar nu încercă să scape. Se priviră veseli pînă cînd își dădură seama unul de altul în alt fel. Brațul lui era tare pe spatele ei gol. Ea îi simțea forța și părul aspru pe piele. El îi simțea picioarele

După zece ani

goale atîrnînd peste celălalt braț al său, în timp ce brațele ei erau agățate lejer de gîtul lui. Chipurile le erau apropiate.

– Nu sînt grea? întrebă ea cu o voce răgușită, iar sînii îi erau striviți de pieptul lui tare ca un zid.

Era minunat.

– Niciodată n-ai fost.

Înaintă pe culoarul din mijloc al grajdului, oprindu-se în dreptul fiecărei boxe pentru a o prezenta calului dinăuntru. Cînd ajunseră în capăt, o așeză pe un butoi acoperit și se dădu înapoi.

– Ce părere ai? întrebă el mîndru de animalele sale.

– Cred că sînt superbi.

Dumnezeule, ea era superbă, își spuse el. Razele soarelui pătrundeau prin ferestruică și cădeau asupra ei ca lumina difuză a unui reflector. Părul ei, încă umed după baie, fusese strîns într-o coadă și capta fiecare rază înainte de a o transmite ochilor lui. Pielea ei era aproape transparentă. Fire de praf dansau în jurul ei, fericite că aveau dreptul să se afle în apropierea unei asemenea frumuseți. Părea a fi fost zămislită din soare, cu părul și ochii aurii, lumina soarelui sub forma unei femei frumoase.

Zîmbiră arătîndu-și încîntarea pe care o simțea fiecare la vederea celuilalt, dar Dani observă că

Sandra Brown

Începe să se încrunte.

– Acum o clipă zîmbeai, iar acum te încrunți.

– Ce s-a întîmplat cu căsătoria ta, Dani?

Ofînd, ea se sprijini într-un cot și își legănă picioarele înainte și înapoi.

– Era exact ceea ce voiau părinții mei.

– Mi-am dat seama. Dar tu?

– Eu eram extrem de nefericită și, deci, vulnerabilă. Gata să mă agăț de orice. Era încîntător, vesel, totdeauna gata să meargă la o petrecere. M-am gîndit că poate ceea ce-mi oferea avea să-mi vindece melancolia.

– N-a fost așa?

– Nu.

– De aceea ai divorțat?

– Da și pentru alte... multe lucruri.

O spuse într-un fel care dădea de înțeles că subiectul era închis.

– Ai trăit singură de atunci? Întrebă el încercînd să pară indiferent, dar ea nu se lăsă păcălită.

– Vrei să știi, de fapt, dacă au mai existat și alți bărbați în viața mea? Nu. Poți spune același lucru referitor la femeii?

Ochii lui sclipiră minioși, după care se răciră considerabil și el se uită în altă parte.

– Eu sînt bărbat, Dani.

– Și asta e o scuză pentru aventurile tale? Ești

După zece ani

bărbat, așa că ți se permit relațiile întâmplătoare și sexul recreativ?

Văzându-i umerii încordându-se de furie, ea oftă și spuse:

– Nu contează. Știu totul despre escapadele tale sexuale. Am fost bine informată de către colegii noștri care mai locuiesc încă în oraș.

– Nu crede tot ce ți se spune. Multe sînt speculații.

– Bazate pe ceva adevăr?

– Bazate pe ceva adevăr, recunosc eu el îmbufnat.

Ea îl studie o clipă.

– Îți place să fii ce ești acum, nu-i așa, Logan?

El se gîndi puțin înainte să răspundă.

– Da, îmi place. Bănuiesc că ar trebui să-mi cer scuze pentru faptul că mă mîndresc cu ce-am făcut, cît de departe am ajuns, dar să fiu al naibii dacă o s-o fac. Nimic n-a fost realizat cu ușurință.

Stătea în fața ei aproape furios, în orice caz sfidător.

– Știi că eram cu doi ani mai mare decît toți. Dar știi și de ce? Pentru că atunci cînd eram doar un copil, a trebuit să stau acasă să ajut la muncă, altfel n-am fi fost numai săraci, ci am fi și murit de foame. Nu m-am dus la școală, așa că profesorii m-au ținut pe loc doi ani ca să pot învăța cum trebuie. Trebuia să fiu un bun atlet, un bun elev.

Sandra Brown

Trebuia să-i înving pe ceilalți, altfel aş fi fost ridiculizat. În timp ce tu te duceai la petreceri la SMU, eu munceam din greu ca să-mi pot plăti cursurile şi să trimit bani şi acasă. Mi-au trebuit cinci ani ca să-mi dau licenţa. Dar, în cele din urmă, am reuşit şi m-am întors hotărît să fac ceva din viaţa mea.

– N-a fost nevoie niciodată să dovedeşti nimic nimănui, Logan. Totdeauna ai fost o persoană deosebită.

El scutură din cap cu încăpăţinare.

– Dar nu destul de bun. N-am fost destul de bun pentru a avea femeia pe care o voiam.

Se uită la mâinile ei, dar îi strecură un deget sub bărbie şi îi înalţă capul cu brutalitate.

– Ştii fabrica aceea de cherestea pe care tatăl tău a vîndut-o cînd v-aţi mutat din Dallas? E a mea acum. Şi aduce un profit de două ori mai mare decît atunci cînd o avea el. De aceea v-aţi mutat aici în anul doi, nu-i aşa? Ca tatăl tău să se poată ocupa mai bine de afaceri?

– Da, dar asta e o poveste veche. Sînt fericită pentru tine, Logan. Dar nu şi surprinsă. Ştiam că poţi să reuşeşti.

– Dar nu să fiu şi un soţ bun pentru soţia mea.

– Eu n-am crezut asta. Părinţii mei o spuneau.

– Şi tu i-ai ascultat! strigă el.

– Da, atunci, da. Eram înspăimîntată, speriată

După zece ani

de ceea ce făcusem. Da, i-am ascultat.

– Ah, Dani, făcu el și apropiindu-se de ea îi lipi capul de pieptul lui, aplecându-l pe al său și mângâindu-i spatele gol. Cum pot să te condamn pentru ce-ai făcut? Nu știai să fii altfel decât cum erai. Nu știai cum e să fii sărac. Era normal să te duci la SMU și să-ți iei licența în psihologie fără să o folosești niciodată.

– Ba o folosesc, murmură ea la pieptul lui, dar el păru să nu o audă.

– Era normal să te porți exact așa cum te-ai purtat, spuse el ridicându-i capul și ținându-i obrajii în palme. Dar înțelege-mă și pe mine. A trebuit să muncesc din greu și să lupt pentru tot ce am.

Îi puse un sărut scurt și ușor pe gură.

– Și încă mai lupt.

O sărută apoi apăsător.

Sandra Brown

Trei

Oh, Doamne, ce bine era. Sărutul acela. Gura lui caldă și fermă și, totuși, moale, care se plimba peste a ei sorbind cu blîndețe. Bărbia lui aspră o zgîrie ușor pe a ei. Parfumul coloniei lui era amestecat cu mirosul de fin. Atmosfera era plină de viață și fertilitate, natura în forma ei cea mai elementară. Iar ei făceau parte din ea. Ea se simțea mică și lipsită de apărare lângă trupul lui musculos, puternic și athletic. Feminitatea ei

După zece ani

înflorea în semn de răspuns la virilitatea lui absolută.

Se opri cu buzele pe colțul gurii ei și îl mângâie ușor cu limba.

– Doamne, ce dulce ești, Dani. A trecut atîta vreme de cînd nu te-am mai gustat.

– Atîta vreme.

– Lasă-mă să te gust din nou.

– Logan.

Limba lui fermă îi desfăcu buzele și se cufundă în dulceața gurii ei, mai adînc și mai adînc, mîngîind, explorînd, savurînd. Fiori de extaz coborîră în spirală din inimă pînă la feminitatea ei ghemuindu-se în stomac și în jurul sînilor, făcîndu-i să se încordeze. Se simți copleșită de senzații minunate care o făcură să aibă impresia că este gata să-și ia zborul.

Își ridică mîinile și le plimbă aiurea peste umerii lui pînă cînd degetele își croiră drum prin părul des de pe ceafă.

Îl auzi scoțînd un sunet jos din gîtlej. Mutîndu-și mîinile de pe spatele ei pe părți, el își răsfirea degetele peste coastele ei și o ridică. În clipa cînd picioarele ei atinseră pămîntul, o trase aproape și își lipi trupul de al ei. Palmele lui urcau și coborau pe corpul ei pe sub brațele ridicate. O mîna îi trecu de mijloc pentru a se desface pe șoldul ei și pentru a o lipi de căldura lui rigidă.

Sandra Brown

Răsufierea li se strecură printre buze când se depărtară puțin unul de altul. El îi acoperi fața cu săruturi ușoare, scurte și la întâmplare.

– Spune-mi că e bine, șopti el răgușit.

– E bine.

O sărută din nou. Îi captură gura cu ardoare. Era îndrăzneț și evocator, iar când, în cele din urmă, își înălță capul, ea știa că fusese mai mult decît un simplu sărut. Gura lui făcuse dragoste cu a ei.

– Nu m-ai sărutat așa acum zece ani, murmură ea în buzele lui umede.

– N-aș fi îndrăznit, spuse el rotindu-și mijlocul încet și făcînd-o să geamă.

– De ce?

– Pentru că atunci nu aveam atîta stăpînire de sine, încît să ajung pînă aici și să mă opresc apoi.

– Și acum ai?

– Nu promit nimic.

Își lăsă din nou capul în jos ca să o sărute, dar vibrațiile periculoase din glasul lui transmiseseră semnale de alarmă spre creier. Întoarse capul, astfel încît primi sărutul chiar sub ureche.

– Ar fi mai bine să... ah, Logan... să ne întoarcem. O să se întrebe...

– Nu pleca odată cu ceilalți, șopti el cu gura lipită de gîtul ei. Rămîi cu mine o vreme.

– Nu pot...

După zece ani

– Ba poți.

– Eu...

Buzele lui îi acoperiră protestul cu un sărut îndelungat.

– Rămii cu mine, Dani. Măcar pentru cîtva timp. Asta-i tot ce-ți cer deocamdată.

– Nu știu. O să mă mai gîndesc.

– Cînd o să știi?

Oare trebuia? Trebuia să înceapă ceva ce nu putea fi încheiat? Nu. Dacă îi mai rămăsese un dram de minte, ar fi trebuit să se urce în mașină ca să se întoarcă la Dallas și să nu se mai gîndească niciodată la acel bărbat.

Dar sărutările lui și atingerea acelor mîini o lăsaseră fără puterea de a mai judeca. Voia să rămînă. Și, în plus, nici nu vorbise cu el despre terenul pentru tabără.

„Raționează, Dani,” își spuse ea în timp ce mîinile lui îi cuprinseră spatele gol și o traseră protectoare. Fața ei i se cuibări în V-ul cămășii și fire de păr auriu îi gîdilau buzele. Își frecă gura ușor de acea suprafață moale. Mirosea și avea gustul aerului de vară și al unui bărbat sănătos.

Avea un motiv foarte întemeiat pentru a rămîne. Promisese să-i vorbească despre proprietatea pe care organizația ei dorea să o cumpere. Nu era o justificare destul de bună?

Poate da. Poate nu. De ce să caute justificări?

Sandra Brown

Voia să rămână, pur și simplu.

El îi adulmecase gîtul, trecîndu-și buzele peste fiecare pătîcică de piele neacoperită pe care o putea găsi.

– Cînd o să știi? întrebă el din nou.

Ea se dădu puțin pe spate și îl privi în ochi. Atinse cu timiditate gropița din bărbie.

– O să rămîn... dar numai pentru puțin timp.

– Eh, cum e? întrebă Spud trîntindu-se pe un scaun lîngă Dani.

– Ce să fie?

Era ca în transă privindu-l pe Logan care juca volei într-o partidă exclusiv masculină, care era mult mai dură decît cea a femeilor de mai devreme. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurți și își scosese cămașa. Soarele de după-amiază tîrzie sclipea pe pielea lui bronzată, care lucea de sudoare. Lumina roșietică strălucea în părul fin și auriu de pe trupul lui și făcea ca părul să-i semene cu o cască orbitoare. Mișcările îi erau suple și era numai mușchi, care se încordau și se relaxau într-o coordonare perfectă. Vederea lui o lăsă fără suflare și era din nou recunoscătoare pentru pălăria cu boruri largi și ochelarii

După zece ani

de soare, care îi puteau ascunde tulburarea.

– „Ce să fie?” o imită Spud privind-o cu atenție.

Aplecându-se, pocni din degete în fața ochilor lui Dani. Aceasta clipi des și se întoarse spre ea.

– Ce fac libido-urile? Al tău și al lui Logan. Sînt iarăși în armonie?

Dani roși.

– Eu... noi...

– Las-o baltă, mormăi Spud ridicîndu-și picioarele pe șezlong. Nu spuneai niciodată nimic la nici una din petrecerile noastre de dinainte de culcare. Dacă o să mor pentru că n-am cunoscut unul din sărutările lui Logan, chiar și indirect, va fi numai vina ta.

Dani rîse și își îndreptă atenția din nou asupra jocului. Logan se uita la ea. Mingea trecu pe lângă el nevăzută. Fu certat de partenerii de joc și readus cu forța la realitate.

– Să știi că n-a uitat niciodată, zise Spud întîmplător.

Prea întîmplător.

Dani întoarse capul brusc.

– Ce anume să uite?

– Ce s-a întîmplat la cîteva nopți după absolvire.

Dani păli.

– Știi?

Spud o bătu ușor pe mîină.

Sandra Brown

– Nu-ți face griji. Eu sînt singura persoană care știe despre fuga voastră și ce s-a întîmplat după aceea. Eh, și Jerry știe, dar noi sîntem considerați ca unul.

– Logan v-a spus?

– Întîmplător. Venise acasă într-o vacanță de Crăciun și l-am invitat la cină. Fără să-mi dau seama, am scos articolul de ziar despre nunta voastră, pe care-l păstrasem. Logan părea că era gata să verse delicioasele mele spaghetti, după care s-a înfuriat atît de tare, încît am crezut că o să facă praf toată mobila pe care o plăteam în rate. Atunci ne-a spus, cu cuvinte foarte grele, ce se petrecuse în noaptea aceea.

Îi luă mîna lui Dani și i-o strînse.

– Îl cunosc pe Logan Webster din școala primară, dar nu l-am văzut în așa hal nici înainte, nici după aceea. A băut și cred că nu s-a oprit decît după trei zile. După ce a absolvit, s-a întors la Hardwick și a început să muncească pe brînci. Era ferm hotărît să cîștige cît mai mulți bani și cît de repede putea. Jerry și cu mine ne-am închipuit că tu erai motivul. Era mai serios, știi? Nu mai era tipul lipsit de griji pe care-l știam noi. Parcă înnebunise. Fratele și sora lui urmează colegiul datorită lui. Oricum, n-am mai avut niciodată curajul să-ți pomenim numele. Pînă cînd am început pregătirile pentru reuniune. Aproape că

După zece ani

m-a înnebunit tot întrebîndu-mă dacă am primit vreun răspuns din partea ta, vrînd să știe dacă aveai să vii sau nu.

Emoții de tot felul îi încleștară gîtlejul lui Dani. Oare inima lui fusese zdrobită? Nu părea genul de bărbat care să sufere mult timp pentru pierderea unui lucru atît de ușor de găsit cum era o femeie. Îl privi sărînd și izbind mîngea, după care atinse iar pămîntul cu siguranța unei pume. Îl era cunoscut, dar ea îl vedea cu alți ochi.

Trupul lui o intrigase și o înspăimîntase cînd avusese șaiprezece ani și îl privea jucînd baschet în pantaloni scurți și tricou. Tot intrigată, dar nicidecum înspăimîntată de natura sexuală care făcea ca trupul lui să fie atît de deosebit de al ei, dorea să-l exploreze fiecare centimetru, să-l descopere fiecare pîrticică, să-l atingă și să-l guste. Nu mai simțise acest lucru pentru nici un alt bărbat.

Dar cîte alte femei simțiseră aceeași dorință față de Logan? Și pe cîte le dorise el? Se uită spre piscină. Al și Lana lăsaseră la o parte regulile bunei cuviințe și se zvîrcoleau pe un șezlong.

– Sînt convinsă că, dacă a suferit, a fost ceva de moment, îi spuse ea lui Spud. Reacția lui față de căsătoria mea a fost trecătoare și generată de furie sau poate de orgoliu rînit, nu de iubire

Sandra Brown

neîmpărtășită. Cîte femei ca Lana i-au alintat rănile pe care i le-am provocat eu?

Și Spud îi văzuse pe Al și pe Lana și pufni batjocoritoare.

– Prea multe pentru a putea fi numărate, spuse ea simplu și Dani o privi surprinsă că recunoștea acest lucru în fața ei, dar Spud zîmbi. Credeai că o să îndulcesc lovitura, nu? spuse ea atunci împreunîndu-și mîinile la ceafă. Nu. Au fost multe femei exact ca Lana. Dar nici măcar una în privința căreia să fi fost serios. Nici una cu care să se gîndească să se însoare. Stătea cu cîte o tîrfa ca Lana o lună, două, după care îi dădea cu piciorul. Probabil pentru ca oamenii să nu creadă că ar fi homosexual. Dar dacă mă întrebi pe mine, și asta-i și părerea lui Jerry, în viața lui Logan n-a existat decît o singură iubire. Tu, draga mea.

– Grozavă petrecere, Spud.

Al, cu Lana încolăcită în jurul lui ca o iederă veștejită, veni lîngă ele.

– Eu și Lana o să plecăm.

– Păi, ar fi și timpul, spuse Spud fără politețe. Începuse să fie chiar penibil.

Al păru supărat; Lana, plină de ea.

– Mă bucur să te văd, Dani, zise el. Poate o să te sun dacă am drum prin Dallas.

– Hai, iubiture, gînguri Lana trăgîndu-l de braț. Hai să mergem.

După zece ani

- Eh, la revedere, spuse el docil.
- Invită-mă la următoarea nuntă. Sau divorț. Oricare ar fi, strigă Spud în urma lor, rîzînd.
- Ce-a vrut să spună, iubitele?
- Aăă, nimic, Lana. Haide, scumpo, mașina mea e chiar aici.

Exact în clipa aceea apăru și Logan alergînd și ștergîndu-și fața și gîtul cu un prosop.

- La revedere, Al, Lana.

Nu părea deloc un bărbat nebun de gelozie.

Spud se uită la Dani ridicîndu-și o sprînceană ca și cum ar fi zis „ți-am spus eu.”

Ceilalți începură și ei să plece după ce făcură schimburi de adrese și promisiuni și de a ține legătura pînă la următoarea reuniune. Erau un grup de indivizi arși de soare și obosiți care se îndreptau încet spre mașini, dar toată lumea era de părere că reuniunea fusese un adevărat succes.

- Nu-i nevoie să faci asta, Spud, îi zise Logan văzînd-o încercînd o tavă cu resturi de mîncare pe care voia să o ducă în casă.

- Tu ți-ai oferit casa. Pot, cel puțin, să te ajut s-o salvezi. M-am numit comitet format dintr-o singură persoană pentru organizarea acestei petreceri, așa încît mă simt vinovată.

Îi aruncă apoi o privire furioasă lui Jerry, care stătea tolănit pe un șezlong, sorbind ultimele

Sandra Brown

picături de cocktail.

– Jerry, mișcă-ți fundul și dă-mi o mână de ajutor.

– Credeam că ești un comitet format dintr-o singură persoană, o tachină el.

– Ai face mai bine s-o iei ușurel, domnuie, spuse Spud înfruntându-și soțul cu mâinile în șolduri. Mai sînt încă furioasă pentru remarca pe care ai făcut-o la adresa sînilor mei în fața tuturor.

Jerry se ridică și o îmbrățișă cu dragoste, încercînd să-i fure un sărut.

– Eh, la naiba, Spud. Dacă-ți pasă atît de mult, n-ar fi trebuit să-i lași să crească așa.

În clipa următoare se trezi pe spate în piscină. Ceilalți trei izbucniră în hohote de rîs cînd îi văzură mutra uluită ieșind la suprafață.

– Te prind eu, Spud, o preveni el.

– Promiți? Il tachină ea.

În cele din urmă, izbucniră să facă ordine în grădină și în bucătărie. Cînd se pregătea să plece, împreună cu Jerry, Spud o îmbrățișă pe Dani.

– Nu fi o străină.

– N-o să fiu.

Spud se uită apoi la Logan și zise:

– Pune-o să promită.

– O să fac tot ce-mi stă în putință.

După plecarea celor doi se lăsă o tăcere

După zece ani

asurzitoare. Dani nici nu observase că se lăsase întunericul. Seara de vară era liniștită și senină. Își făcu de lucru așezînd niște perne pe care cineva le luase de pe canapea și le rezemase de căminul din living-room. Auzi pașii lui Logan venind încet în spatele ei. O luă de mînă și o răsuci.

– Ți-e foame?

Ea scutură din cap.

– După atîta mîncare? Nu.

– Ți-e sete?

Răspunse tot el imitînd-o:

– După atîtea cocktail-uri?

Degetul lui mare îi scria mesaje erotice pe încheietura mîinii.

– Ești amețită?

– Puțin, mărturisi ea zîmbind ușor.

– Și eu, zise el trăgînd-o mai aproape. Dar nu de tequila.

O sărută ușor pe buze.

– N-ai vrea să înotăm puțin?

– Ba cred că da.

Îi simțea zîmbetul pe buze, sînii lipiți de pieptul lui. Trupul... Se simțea extraordinar.

– Vino cu mine. Am ceva mult mai bun.

Trăgînd-o prin casă, o conduse înapoi în grădină. Traversară suprafața rece din piatră îndreptîndu-se spre cabină. O semilună și o mulțime de stele scîlitoare, ceva ce nu se putea

Sandra Brown

vedea în oraș, aruncau o lumină argintie și scăldau totul într-o strălucire mistică.

În spatele cabinei se afla un gard înalt de lemn. Logan se întinse și luă o cheie cu care descuie ușa larg. Făcându-i cu ochiul lui Dani, o pofti să intre.

– O cadă cu apă fierbinte! exclamă ea încântată.

Apa clipoceă și spumega în cada luminată de dedesubt. Părea un cazan al plăcerii creat de unul din cei mai mari hedoniști.

Și acesta o privea zîmbind.

– Ți place?

– Cui nu i-ar plăcea? Dar de ce n-ai deschis-o pentru petrecere?

– În nici un caz. Asta e numai pentru petreceri intime, spuse el așezându-și mâinile pe umerii ei și sărutînd-o ușor pe gît. Ai nevoie de ajutor la asta? Întrebă el jucîndu-se cu închizătoarea rochiei.

Nu avea nevoie, dar spuse „Te rog” cu o voce șoptită.

Degetele lui îndemînatice avură nevoie de mult timp pentru a desfăcea închizătoarea.

– Am visat această clipă de un milion de ori, să te ajut să te îmbraci și să te dezbraci. Lucruri mărunte specifice unui soț, pe care eu n-am apucat să le fac niciodată.

În mod normal, n-ar fi trebuit să fie nimic sugestiv sau senzual în a descheia o rochie, dar

După zece ani

felul în care o făcu Logan o înfierbîntă și o topi. Întîrzie acel proces simplu, prelungind așteptarea. În final, îi coborî încet bretelele peste umeri și o ajută să-și tragă rochia peste șolduri. Aceasta căzu în jurul picioarelor ei, lăsînd-o numai cu costumul de baie albastru fără bretele.

El îi scoase elasticul care îi ținea părul strîns în coadă și acesta i se revărsă în mâini. Era la fel cum și-l amintea – mătăsos, fin, des și drept.

– Mă gîndeam că l-ai fi putut tunde.

Ea scutură din cap făcîndu-și părul să-i mîngîie degetele.

– Nu, nu m-am putut hotărî să fac așa ceva.

El își ascunse fața în masa mătăsoasă.

– Mă bucur. E mîndria ta. Nu-i din *Biblie* sau ceva de genul ăsta?

– Ba da.

Mîinile lui se întoarseră și începură să i se plimbe peste mijloc în sus și în jos, remodelîndu-l cu palmele bătătorite.

– Vrei să-ți mai scoți și altceva înainte să intri?

Pentru o clipă, ea se lipi de el și își lăsă capul să-i cadă pe piept. Atunci își aduse aminte. El rostise o provocare. Voia o noapte a nunții. Oare asta însemna pentru el plata unei datorii? Oare ea nu avea destulă mîndrie ca să nu se lase folosită astfel?

Se desprinse de el cu delicatețe.

Sandra Brown

– Da, spuse ea și se întoarse zîmbind. Sandalele.

Zîmbetul lui era trist.

– Nu la sandale mă gîndisem.

Așezîndu-se pe marginea căzii, ea își desfăcu baretele de piele din jurul gleznelor și își scoase sandalele, după care se cufundă în apa caldă. Aerul serii era destul de răcoros pentru a o face plăcută.

– Ah, Logan, e minunat.

El se duse atunci la un panou din perete și făcu mai mică lumina din cadă pînă cînd trupul ei părea umbra unei nimfe. Apăsă apoi pe un alt buton și o muzică în surdină umplu mica încăpere al cărei unic acoperiș era cerul nopții plin de stele.

– Cincisprezece minute? întrebă el reglînd agitatorul.

Ea își rezemă capul de margine și îl privi visătoare.

– Mmmm. Cel puțin.

Privirile li se întîlniră și sîngele ei deveni la fel de fierbinte și clocotitor ca apa care o mîngîia. Ochii lui erau mai albaștri și mai pătrunzători ca oricînd. O fixau sculptori de sub adăpostul sprîncenelor.

Ea privi fascinată cum mîinile lui desfăcură nasturele pantalonilor, lăsînd să se vadă un smoc de păr care îi înconjura buricul. Apoi, fermoarul

După zece ani

alunecă ușor în jos. Orice urmă de oboseală o părăsi și inima începu să-i bată cu putere. Nu se putea.

Ba da. Șortul fu lăsat în jos peste șolduri, peste pulpele musculoase și alunecă la picioare.

Era gol. Splendid, minunat de gol.

– Nu mi-e rușine de tine, Dani, spuse el încet observîndu-i uluirea tăcută. Vreau să te uiți la mine, să mă cunoști. Doar sînt soțul tău, ai uitat?

– Ai fost soțul meu, spuse ea încet.

– Un mic amănunt.

La fel de mătăsos ca și glasul, trupul lui alunecă în apa fierbinte care îl învălui centimetru cu centimetru, udîndu-i părul auriu și făcîndu-i pielea bronzată să lucească. Îi înconjură pulpele, îi mîngîie șoldurile și îi cuprînea burta. Dani era vrăjită. Era superb. Asemenea frumusețe o făcea să vrea să-l atingă și să plîngă.

Veni spre ea prin apă asemeni unei zeiței acvatice nemiloase care voia să-și satisfacă un capriciu. Ea țîșni din apă ca o săgeată, dar la fel de automat mîinile lui o apucară de brațe și o ținură pe loc.

– Eu te consider tot soția mea, Dani, spuse el trăgînd-o mai aproape, iar contactul trupurilor lor o făcu să simtă un lanț de explozii în interior.

– Nu sînt soția ta, Logan. Asta a fost cu mult timp în urmă. Prea multe ni s-au întîmplat amîn-

Sandra Brown

durora.

– Vreau să iau ce mi se cuvine.

Buzele lui le acoperiră pe ale ei în timp ce o îmbrățișă posesiv. Se lăsă apoi în genunchi, trăgînd-o odată cu el. Mîinile lui îi alunecară peste spate, șolduri și îi mîngîiară dosul pulpelor, pe care le desfăcu încet și o ridică spre el. Îi făcu picioarele să-i înconjoare mijlocul și se cuibări repede și tare în adăpostul coapselor ei.

Ea se îneca, dar nu în apa fierbinte, ci în propriile pasiuni. Știa că nu așa trebuia să fie, dar nu avea putere să se împotrivească dorințelor propriului trup. Pentru a-și menține echilibrul, se prinse de părul lui și el își lăsă capul în jos arzîndu-i gîtul cu buzele.

– Logan, te rog așteaptă.

– Am așteptat prea mult.

Îi desfăcu sutienul costumului de baie, care fu tras iute la fundul apei. El scoase un strigăt înăbușit de bucurie pe care ea îl imită cînd sînii îi atinseră pieptul acoperit de păr.

Degetele i se încheștară și mai mult în păr cînd mîna lui îi găsi sînul și începu să-l maseze. Își trecu buzele înainte și înapoi peste sfîrc pînă cînd acesta se întări și atunci deschise ușor gura, cuprinzîndu-l. Sugea cu atîta putere, încît ea simți o presiune dulce în coapse și în pîntece, de parcă ar fi dat naștere iubirii.

După zece ani

Dar nu era iubire. Nu pentru el. Și, dacă nu-l oprea în clipa aceea, mai tîrziu avea să-i fie mult mai greu.

– Logan...

– Te vreau, Dani.

Mîna lui îi alunecă în slip și îi strînse șezutul tare.

– Nu așa, gemu ea, dar el nu o mai auzea.

Atunci, ea îl trase de păr cu putere făcîndu-l să ridice capul.

– Nu, Logan, spuse ea tulburată.

Răsuflarea lui era agitată făcîndu-l să-și lovească pieptul de al ei cînd inspira și expira.

– De ce, Dani?

– Pentru că nu vreau să fiu un premiu de consolare pentru o datorie ce crezi că trebuie să ți se plătească.

– Dar și tu mă vrei. Nu încerca să negi. Știu asta. O simt.

Se lipi și mai mult de ea simțînd-o cum i se leagănă în brațe.

Unghiile ei i se înfipseră în umeri cînd încercă să-și recapete stăpînirea de sine.

– Totul se întîmplă prea repede. N-am crezut că o să simți așa.

– Ai știut.

– După zece ani? Nu, n-am știut.

– Foarte bine, acum știi. Ce-i jocul ăsta de-a

Sandra Brown

timiditatea?

– Nu-i un joc.

– Atunci ce e? Aseară ți-am spus să vreau o noapte a nunții. Toată ziua mi-ai dat motiv să cred că vrei și tu. De ce te-ai întors, dacă nu pentru asta? De ce n-ai plecat la Dallas?

Agățându-se de orice motiv, ea murmură:

– Trebuie să-ți vorbesc despre cumpărarea unui teren care-ți aparține.

Era evident că el nu se aștepta la ceva atât de prozaic. Își dădu capul pe spate brusc și clipi de câteva ori pentru a o vedea mai limpede. Măinile îi alunecară de pe șoldurile ei, iar picioarele ei îi căzură din jurul mijlocului. Îngenunche în fața lui, acoperindu-și acum sînii cu mâinile.

– Ce-ai spus? întrebă el profund uimit.

Dani își umezi buzele nervoasă. Nu era momentul potrivit pentru a deschide subiectul, știa foarte bine, dar nu avea de ales. Era deja extrem de nervos și nu îndrăznea să amîne explicația.

– Eu... fac parte dintr-un comitet, *Prietenii copiilor*. Poate ai auzit de el, spuse ea și se opri puțin privindu-l cu speranță și zîmbind slab, dar atitudinea lui dură nu se modifică deloc.

– Continuă.

– Adunăm fonduri pentru copiii handicapați atât fizic, cît și psihic. Am vrea să construim o tabără de vară numai pentru ei, iar proprietatea ta din

După zece ani

Hancock County e perfectă pentru asta. Președinta noastră, doamna Meneffee, ți-a scris o scrisoare în acest sens acum câteva săptămîni. Din moment ce tot veneam aici, m-am oferit să discut cu tine, spuse ea și înghiți în sec. Ne vinzi terenul? Ieftin?

El rămase nemișcat clipe îndelungate. Apa clocotitoare și goliciunea lor păreau acum o glumă fără gust. Romantismul serii se transformase într-o parodie obscenă.

Apoi, el începu să tremure și scoase din piept un sunet ca de vulcan gata să erupă. Urlă deodată și țîșni afară din cadă. Înfigîndu-și pumnul în părul ei, o trase lîngă el. Furios, cu apa șiroindu-i de pe trup, își apropie chipul mînios de al ei. Vocea îi era surprinzător de calmă. Ea ar fi preferat să strige.

– Vrei să spui că te-ai purtat frumos cu mine toată ziua numai ca să mă faci să mă simt bine? Ca să-mi ceri să fac o operă de caritate?

– Nu!

– Dar așa pare.

– Cum poți să crezi așa ceva?

– Cum aș putea crede altfel? Fir-ar să fie!

Începu să se plimbe furios mormăind înjurături și vulgarități care îi ardeau urechile. Luă un prosop pe care și-l înfășură în jurul mijlocului. Privind-o în față, lăsă răsufierea să-i iasă printre dinți ca un șuierat.

Sandra Brown

– Habar n-am de ce sînt atît de surprins. La ce altceva m-aş fi putut aştepta din partea ta? Se pare că jurămintele matrimoniale nu înseamnă prea mult pentru tine. Există ceva ce are importanţă pentru tine, Dani? Ai ceva sacru şi scump?

„Dal“ ar fi vrut ea să-i strige. „Un angajament pe care nu l-ai înţelege niciodată, domnule Webster.“ Dar nu avea să-i explice nimic din moment ce el o credea capabilă de aşa ceva. Ar fi vrut să-l sfîşie, să-i facă praf aroganţa, dar era greu să fie furioasă cînd apa şiroia de pe ea şi îşi acoperea sîinii cu mîinile tremurătoare.

– Munca noastră e foarte importantă, Logan, spuse ea cu răceală.

Începuse să tremure.

– Sînt convins, Dani. Crezi că nu vreau să le ofer unor copii handicapaţi o tabără de vară? Ceea ce mă enervează sînt damele de societate ca tine care cred că pot să-i manevreze pe oameni.

– Nu sînt o damă de societate.

– Am citit ziarele, Dani. Te-am văzut fotografiată la toate balurile, paradele de modă şi turneele de golf ale celebrităţilor, organizate toate în scopul strîngerii de fonduri. De ce, oare, am impresia că, de fapt, nu te interesează acţiunile caritabile pe care le sprijini, ci faptul de a-ţi vedea chipul în ziare?

– Eşti un snob, Logan. Un snob. Crezi că

După zece ani

săracii dețin monopolul asupra generozității?

El continuă ca și cum ea n-ar fi spus nimic.

– Ce faci, te duci la club și-ți compari notițele cu ale prietenelor tale? Organizezi întreceri pentru a vedea cine primește cel mai mare premiu? Strângi donații ca pe niște scalpuri și le agăți la centurile tale *Gucci*? Cît de departe mergi pentru a obține cele mai mari donații, Dani?

– Cît de departe e nevoie, spuse ea furioasă.

– Cred că tocmai am simțit asta, spuse el coborîndu-și privirea asupra sînilor ei. Ce te-a făcut să te oprești? O criză de conștiință? Vrei să-mi tai o șuviță de păr ca prietenele tale să vadă cît de devotată ești?

– Las-o baltă, Logan. Plec.

Încercă să treacă pe lîngă el, dar o prinse și îi dădu mîinile la o parte de pe sîni.

– Vrei terenul acela, Dani?

– Am spus s-o lași baltă.

– Te-am întrebat ceva. Vrei acel teren?

– Da. Îl vinzi?

– Nu.

Umilită de a fi trebuit să întrebe din nou, ea se luptă să scape din strînsoare, dar eforturile ei nu făcuseră altceva decît să o aducă mai aproape de el.

– Ți-l dăruiesc.

Ea încremeni și își ridică privirea. Ochii lui erau ca o sticlă albastră în lumina lunii, la fel de duri ca

Sandra Brown

trupul lui, ca pieptul lipit de sînii ei, ca pulpele lui unite cu ale ei.

– M...mi-l dăruiești?

– În schimbul unui preț.

– Am crezut că ai spus...

– Nu pentru bani. Știi ce vreau în schimb.

Înțelegînd deodată, scoase un geamăt ușor.

– Vrei să spui...

– O noapte a nunții, zise el. O noapte întreagă în pat. Cu tine. Vrei terenul acela destul de mult pentru a-mi oferi asta?

Oh, Doamne. Nu știa ce-i cere. Sute de chipuri i se perindară prin fața ochilor – chipuri cărora nu le putea da nume. Frumoase, urite, demne de milă. Toate privind-o cu speranță. Se angajase să-i ajute. Contau pentru ea. Dar...

Să petreacă o noapte cu Logan. O noapte. Oare avea să mai poată pleca după aceea? Va trebui să poată. Nu avea de ales. O singură noapte. Cu Logan.

Își ridică privirea spre el. Îi aștepta calm răspunsul, fără să trădeze nici o emoție. Era o datorie pe care trebuia să i-o plătească, nimic mai mult. El vedea o ocazie de a mai face o afacere bună, de a obține ce voia dînd în schimb ceva ce voia ea.

Pentru ea, însă, avea să fie o noapte de iubire. Avea să cunoască, în sfîrșit, iubirea lui Logan, forța și siguranța brațelor lui. O noapte în viața ei

După zece ani

avea să se bucure de mîngîierile lui. Avea să-i audă șoaptele de iubire. Avea să-l simtă în ea, făcînd parte din ea.

– Bine, spuse ea încet. Ne-am înțeles. O noapte cu mine în schimbul terenului.

Simți că nu mai era tensionat, dar nu îi dădu drumul, ci o strînse și mai tare și își lăsă capul în jos atingîndu-i fața cu răsufierea lui.

– Hai să pecetluim înțelegerea cu un sărut.

Își apăsă gura pe a ei și buzele se desfăcură fără să opună nici cea mai mică rezistență. Gura îi fu supusă inspecției leneșe a limbii lui, care se împreună cu a ei, frecînd, mîngîind și cercetînd pînă cînd ea ameți. Prosopul lui alunecă pe neobservate și ea cunoscî tulburarea provocată de pielea lui caldă acoperită de păr și de catifeaua tare a puterii lui masculine care îi era păsată pe burtă.

O luă cu ușurință în brațe și o purtă prin grădină pînă în casă. Urcă apoi scările. Nu vorbeau, dar privirea lui, atît de diferită de cea de mai înainte, era fierbinte cînd îi cuprindea chipul, gîtul și sînii, încă trandafirii din cauza apei și a propriei excitații.

Ea zări vag un dormitor spațios și un pat imens cînd trecură pragul. După aceea, el își îndoi genunchii și o așeză pe o cuvertură moale. Se întinse și el alături și o sărută profund așezîndu-se deasupra ei.

Sandra Brown

Îi trecu slipul peste șolduri și peste picioarele subțiri pînă cînd ea rămase complet goală sub el. Îi sărută sînii cu buzele, cu limba, cu gura. Palmele îi alunecară în sus peste gambe și pulpe. Se apropia din ce în ce mai mult de ceea ce implora să fie mîngîiat. Gemînd, ea se arcui lipindu-se de acea promisiune rigidă pe care i-o făcea trupul lui.

Desfăcîndu-i brațele din jurul gîtului, Logan se îndepărtă și se îndreptă spre ușă ca o umbră.

– Noapte bună, Dani.

Ca împinsă de un arc, ea se ridică în capul oaselor.

– Cum adică, noapte bună?

– Exact așa.

– Bine, dar am crezut... noaptea nunții...

– Ah, să știi să am de gînd să-mi țin promisiunea. Dar nu în seara asta. N-a existat nici un termen în înțelegerea noastră. Și pînă mă voi hotărî s-o consum... zise el zîmbind, și căutînd un cuvînt potrivit pentru această împrejurare... o să stai cu mine.

– Cum? Să stau? Cît timp?

El ridică din umeri și spuse înainte să închidă ușa:

– Cît o să am chef.

După zece ani

Patru

Se agită, înjură, măsoară camera în lung și-n lat... și, în cele din urmă, adormi.

Era prea mândră ca să plece. De asemenea, era prea mândră să-i ceară lui Logan să o dezlege de acel „tîrg” ridicol pe care îl născocise el. Îl acceptase deplin conștientă și nimeni nu era de vină decît ea însăși.

Cînd stătea să se gîndească, era prima oară cînd își vindea trupul și cumpărătorul nu voia să-l

Sandra Brown

ial! Era prea umilitor. Așa că, după cîteva ceasuri de strîns din dinți, puse stăpînire pe camera de oaspeți, se vîrî în așternuturile curate și se cufundă într-un somn dezgustător de adînc și de liniștit.

Cînd se trezi a doua zi, soarele era demult p cer. După ce se dezmetici bine și își aminti de noaptea care trecuse, se dezveli și porni să caute ceva de îmbrăcat. Nu avea pe ea decît slipul de la costumul de baie. Nu voia ca acea fărîmă de material să fie singura ei pavăză cînd avea să-l înfrunte pe Logan.

În baia de o opulență modernă, ce se afla lîngă dormitor, găsi un halat gros din prosop agățat într-un cuier de porțelan pe spatele ușii. Îl îmbrăcă, dar nu se simți deloc mai protejată decît înainte. Se jena la gîndul de a discuta cu Logan altfel decît complet îmbrăcată. Dîndu-și părul pe spate și înălțîndu-și bărbia cu un aer războinic, deschise ușa și ieși în hol. Miresme specifice dimineții, miresmele atrăgătoare ale micului dejun, o întîmpinară și le urmă jos, în bucătăria însorită.

Logan stătea la masa rotundă, iar în jurul scaunului se aflau răspîndite o mulțime de pagini ale ediției de duminică dimineață a ziarului din Dallas. Își sorbea absent cafeaua stînd cu picioarele goale proptite pe scaunul din fața lui.

Pantalonii scurți erau șifonați, tricoul văzuse

După zece ani

zile mai bune, iar bărbia îi era acoperită de peri care crescuseră peste noapte și părul îi era nepieptănat.

Arăta minunat.

Cînd îi auzi pașii în bucătărie, el lăsă în jos colțul ziarului. Ea se aștepta la un zîmbet ironic, batjocoritor sau înfumurat, dar în nici un caz să lase imediat ziarul – chiar pagina sportivă – să se ridice și să vină spre ea îmbrățișînd-o ușor.

– Bună dimineața, scumpa mea.

Îi luă chipul în mîini și își coborî gura spre a ei pentru ceea ce ea se aștepta să fie un sărut scurt, cu gura închisă, de „bună dimineața”. Dar fu surprinsă din nou, căci gura lui i-o apăsă cu fermitate pe a ei, buzele se desfăcură îndemnîndu-le și pe ale ei să facă la fel și limba pătrunse adînc.

Era furioasă pe el, dar nu putea pune capăt acelui sărut prelung. O uluise. În locul sărutului de dimineață lipsit de pasiune, ea s-ar fi așteptat la unul al unui cuceritor, puternic și dominant, care să o fi desemnat ca trofeu al lui într-o întrecere de voințe. Dar acela era sărutul unui iubit, delicat, dulce și sexual.

După ce se desprinsese de ea, în sfîrșit, îi mai puse cîteva sărutări scurte pe buze, înainte să o întrebe:

– Ai dormit bine?

Sandra Brown

Tonul lui firesc, care parcă spunea facem-asta-în-fiecare-dimineată îi străpunse starea de amețeală și o făcu să se îndepărteze de el, strângînd mai tare cordonul halatului.

– Nu, n-am dormit bine, răbufni ea furioasă. Logan, jocul ăsta al tău n-are nici un sens. Nu poți să mă ții aici...

– Ciudat, cînd am intrat să văd ce faci, dormeai ca un prunc, spuse el și apoi, ignorîndu-i atitudinea rigidă, o trase mai aproape și îi adulmecă urechea. Sforăiai.

– Ba nu-i adevărat!

Bineînțeles că nu avea de unde să știe dacă sforăia sau nu. De ani de zile nu mai dormise cu cineva.

– Dar nu vreau să discutăm despre sforăit, ci despre...

– E în regulă, totuși, îmi place cum sforăi. Sînt sigur că ți s-a făcut foame. Stai jos. Micul dejun este păstrat cald în cuptor. Ce bei, cafea sau ceai?

Datorită faptului că el îi ignorase total exasperarea și se dusesese să mai scoată o ceașcă și o farfurioară din dulap, ea privi în urma lui cu o neputință mută.

– Cafea sau ceai? repetă el privind-o peste umăr.

Zîmbetul lui era uluitor, dezarmant și distru-

După zece ani

gător pentru toate argumentele pe care ea le pregătise metodic. Farmecul lui le doborî unul cîte unul, ca pe niște ținte într-o sală de trageri.

– Cafea, spuse ea înțepat. Fără zahăr. Cu frișcă.

– Nu-i ciudat că sîntem căsătoriți de zece ani și eu nici măcar nu știu cum îți place să bei cafeaua? spuse el amestecînd conținutul din ceașca ei. Țsta e doar unul din lucrurile pe care vreau să le aflu despre tine.

Făcea din nou promisiuni, de data aceasta cu glasul, care îi mîngîia simțurile ca o mînușă din blană de nureă.

– Stai jos, îi spuse el punîndu-i cafeaua pe masă.

– Nu vreau să stau jos, Logan. Vreau să vorbim.

– Nu poți să vorbești dacă stai jos?

– Nu fi spiritual, izbucni ea. Nu pot să stau în fața ta la masă și să pălăvrăgesc ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Nimic nu s-a întîmplat, sublinie el cu o logică înnebunitoare. Crede-mă, bărbăția mea e dureros de sigură că nu s-a întîmplat absolut nimic.

Ea ignoră roșeața care îi încălzi obraji.

– Te rog să-ți dai seama cît de jenată mă simt.

– De ce să te simți jenată?

– Pentru că sînt dezbrăcată, întîi și întîi. Cred

Sandra Brown

că asta mă pune în dezavantaj.

– Păi, dacă asta-i toată problema, zise el și își duse mîna la închizătoarea pantalonilor. O să mă dezbrac și eu ca să nu te mai simți dezavantajată.

– Nu! exclamă ea întinzînd mîna.

Reacția ei bruscă îl făcu să-și arcuiască sprîncenele și un zîmbet îi ridică ușor colțurile gurii.

– Vrei să-mi aduci lucrurile din mașină, te rog? Aș vrea să mă îmbrac.

– Lucrurile tale sînt deja înăuntru și vei avea destul timp să te îmbraci după micul dejun. Acum stai jos.

Era un ordin dat cu blîndețe, căruia nu putu decît să i se supună. El o luă de mîna și o împinse ușor pe scaunul de lîngă al său.

– Ți-e foame?

Ea era lihnită.

– Nu.

Chipul lui binevoitor se întunecă vizibil, așa că se grăbi să adauge:

– Dar tu poți să mănînci. Eu nu prea obișnuiesc să iau micul dejun.

El deschise ușa cuptorului și scoase două tăvi cu ouă și șuncă. Cînd le puse pe masă, ei începu să-i lase gura apă.

– Îți plac brișele cu afine? o întrebă el luînd încălzitorul de pîine și așezîndu-l lîngă mîncare.

După zece ani

Ea ignoră întrebarea și-i puse o alta:

– Ai făcut toate astea singur?

– Ouăle cu șuncă, da, dar menajera mea a pregătit brișele și le-a pus în congelator. Mă pricep să scot lucruri din congelator și să le pun în cuptorul cu microunde.

– Menajera? făcu ea privindu-l mirată. Parcă erai ironic față de astfel de lucruri.

– Sînt un bărbat singur. Din moment ce nu am o soție, spuse el și făcu o pauză pentru a pune accent pe ultimul cuvînt, care să locuiască împreună cu mine, trebuie să angajez pe cineva să aibă grijă de mine cu dragoste.

– Credeam că îngrijirea cu dragoste e departamentul Lanei.

Spera să nege, dar, în schimb, el îi aruncă un zîmbet stins.

– Ești geloasă?

– Bineînțeles că nu!

El rîse.

– Ba ești.

Apucă o bucată de halat care îi acoperea pieptul și o ridică de pe scaun așezînd-o în brațele lui, după care o sărută apăsător. După aceea îi mută farfuria lîngă a sa și îi dădu o furculiță.

– Îmi place mai mult să stai aici. Acum, hai, mănîncă.

– Și menajera ta? întrebă ea după ce mușcă

Sandra Brown

dintr-o brișă. N-o să te simți prost dacă o să intre deodată și o să ne vadă așa?

– I-am dat câteva zile libere.

– Când?

– Am sunat-o azi-dimineață.

– Deci ai de gând, într-adevăr, să mă ții aici?

– Dar și tu vrei asta, nu?

– Nu e o chestiune de dorință. Tu ai stabilit termenii târgului.

– Iar tu ai fi putut să-i refuzi. Numai că n-ai făcut-o.

Nu voia să pară prea dispusă să accepte.

– Aș putea să mă răzgîndesc.

– Dar n-o vei face. Vrei terenul acela prea mult.

– Ți-a trecut măcar vreo clipă prin cap că aș putea avea alte... obligații?

– Te așteaptă cineva să te întorci la Dallas?

Ea îi ocoli privirea. Ar fi putut minți spunînd „da”, dar la ce bun? Tot nu avea să-i dea drumul să plece.

– Nu.

– Nimeni?

– Nu.

Acest lucru păru să-l mulțumească extrem de mult, dar nu se exterioriză.

– Pentru cineva căruia nu-i era foame și care nu prea obișnuiește să ia micul dejun, ai izbutit să cureți farfuria foarte frumos, spuse el arătînd

După zece ani

amuzat spre farfuria goală.

– Bănuiesc că am avut mai multă poftă de mâncare decît am crezut, mărturisi ea cu mîhnire.

– Eu am o poftă extraordinară, spuse el răgușit.

Sinceritatea din privirea lui o tulbură chiar înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei ușor.

– Nu ți-a fost niciodată foame de mine, Dani? În acești zece ani, nu te-ai gîndit deloc la sărutările noastre și la felul cum ne făceau să ne simțim?

Sărutările ușoare pe care le puneă pe colțurile gurii ei o făceau să-i fie aproape imposibil să gîndească, dar izbuti să îngaime:

– De cîteva ori.

– Eu mă gîndesc la ele tot timpul. La primele noastre întîlniri nici măcar nu te-am sărutat, de teamă să nu te sperii. După aceea, cînd am făcut-o, n-am îndrăznit să deschid gura. Dar îmi aduc aminte de prima oară cînd mi-am folosit limba și te-am gustat cu adevărat.

Ea scoase niște sunete slabe, care nu erau altceva decît rugăminți de a-și pune în aplicare cuvintele. Buzele lui le șicanau pe ale ei, pregătindu-le pentru asaltul blînd. Cînd acesta veni, ea cedă și își încrucișă brațele pe după gîtul lui și îl sărută, alăturîndu- i-se într-o orgie a redescoperirii.

Sandra Brown

În cele din urmă, gura lui se desprinse de a ei și îi coborî pe gît.

– Mă excitam numai cînd mă gîndeam la sărutările tale, murmură el înăbușit.

– Logan!

– Nu te preface șocată. Ar fi trebuit să știi asta.

– Fetele cuminți nu se gîndesc la astfel de lucruri.

– Mincinoaso.

Ea chicoti fără să vrea, amintindu-și toate acele după-amieze cînd se presupunea că învață, dar, în schimb, făcea tot felul de speculații cu privire la anatomia lui Logan, visîndu-l cu ochii deschiși.

Fața lui se strecură printre faldurile halatului și își plimbă limba ușor peste clavicula ei. Barba aspră îi zgîria pielea în mod delicios.

– Dani?

– Hmmm?

– Ai făcut dragoste vreodată pe un scaun la masa din bucătărie?

– Nu, răspunse ea absentă.

– Ei bine, o s-o faci dacă nu încetezi să-ți mai freci fundulețul drăgălaș în poala mea.

– Ah! exclamă ea sărînd imediat ca arsă și cu obraji în flăcări de furie și rușine. Ba nu făceam așa ceva. Eu...

– Hei! spuse el ridicîndu-se și trăgîndu-i trupul

După zece ani

înfuriat spre el. Nu m-am plîns. M-am gîndit doar că ar trebui să te previn.

– Ei bine, m-ai prevenit, zise ea îndepărtîndu-se de el și încercînd să ia un aer de femeie complet stăpînă pe sine și pe situație. Vrei să-ți dau o mîină de ajutor la vase?

El era gata să izbuștească în rîs, dar îi acceptă oferta cu aceeași solemnitate cu care fusese făcută.

– Ar fi foarte frumos din partea ta. Mulțumesc.

După ce spălăra vasele, o conduse la etaj, în dormitorul de vizavi de cel în care dormise ea.

– Acesta e dormitorul mare, spuse el făcînd un gest cu mîna.

Era imens, cu un pat de proporții lipit de perete și o mulțime de rafturi conținînd un aparat video, o stație stereo și cărți. Două fotolii alcătuiau un spațiu de recreere în fața unui cămin din bronz ascuns frumos într-un colț. Un perete format numai din sticlă oferea priveliștea unei pășuni întinse și a unei păduri de pini. Din locul unde se afla, lîngă ușă, putea vedea baia. Cada făcea ca aceea din baia oaspeților să arate ca un bazin micuț pentru copii în comparație cu unul olimpic.

– Ce părere ai?

Cuvertura de blană îi atrase atenția. Era groasă și erotică. Dar ea își spuse că, alături de celelalte aspecte masculine ale încăperii, era de

Sandra Brown

un foarte bun gust.

– E... e foarte frumos.

El zîmbi bine dispus.

– Sesizez cumva o ezitare?

– Nu, nu, îmi place, într-adevăr. Numai că e atît de... adăugă ea gesticulînd, atît de mare.

– L-am proiectat pentru două persoane.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Simți din felul cum veni spre ea, aproape dominînd-o, că numai o voință de fier îl împiedica să continue discuția.

– Iată bagajele tale, spuse el, în schimb, și ridică cele două valize ale ei. M-am folosit de cheia din poșetă pentru a deschide portbagajul, dar după aceea am pus-o la loc.

– Mulțumesc.

Păru să fie singurul cuvînt pe care îl putea spune după care își luă poșeta și îl urmă. Îi duse bagajele în camera de oaspeți. Nu știa dacă era ușurată sau dezamăgită de faptul că nu le lăsase în dormitorul cel mare.

– Sper că baia e dotată cu tot ce trebuie, dar dacă nu găsești ceva, cere.

– Așa o să fac.

Îi atinse obrazul cu mîna și, exercitînd doar puțină presiune, îi înălță chipul pentru un sărut fierbinte pe gură. Buzele lui îi trecură peste obraz și ureche. Apoi, fără să scoată un cuvînt, plecă,

După zece ani

Închizînd ușa încet în urma lui.

Covorul gros îi mîngîie picioarele goale. Sîinii o dureau și erau plini parcă de lapte. Sfîrcurile o furnicau. Între pulpe pulsa o căldură. Inima îi bătea cu putere. Și ea tremura.

Iar el o lăsase singură.

– Să-l ia naiba cu jocurile lui prostești, le spuse ea celor patru pereți, ducîndu-se furioasă în baie.

Imediat după ce avea să facă un duș și să se îmbrace cu ceva mai mult decît un halat de prosop, avea să-i spună exact ce putea face cu tîrgul pe care îl închipuise. După care avea să se întoarcă la Dallas.

Dar, cînd intră în baie, observă un buchet de trandafiri pe care ochii ei somnoroși nu îl văzuseră de dimineată. Vasul de cristal era plin cu boboci galbeni perfecți, aflați în primele faze de înflorire și răsufări de copil albe ca zăpada la fel de delicate ca denumirea pe care o aveau. Era și un bilețel, pe care scria: *„Sînt locuri incredibil de moi pe trupul tău adormit”*.

Se simțise cuprinsă de fierbințeală. Dormise goală, doar cu slipul sumar. Îl visase pe el, sărutările și mîngîierile lui. Oare unele nu fuseseră vise, ci realitate?

Genunchii îi erau moi, iar apa rece a dușului nu schimbă cu nimic situația. Își dădu seama că ar fi trebuit să se îmbrace și să plece cît mai

Sandra Brown

putea. Dar se uită la flori și la bilet, oftă și știu că, chiar dacă avea să regrete vreodată, va rămîne. Cel puțin pentru, pentru încă puțin.

Doar în sutien și bikini, se așază pe taburetul din fața măsutei de toaletă. Beculețe mici încadrau oglinda, creînd o lumină perfectă pentru fardat. Se întrebă cîte femei se priviseră, oare, în oglinda aceea, înfierbîntate și mulțumite după ce împărțiseră patul cu Logan?

Acel gînd îi provocă durere, iar chipul i se încruntă brusc și rămase cu gura căscată cînd ușa se deschise deodată în spatele ei. Logan își făcu apariția fără să poarte nimic altceva decît o pereche de chiloți sumari și un zîmbet larg. Se părea că și el făcuse duș, căci pielea și părul îi erau umede.

– Ar fi trebuit să bați la ușă, spuse ea, acoperindu-și sînilor instinctiv, dar aceștia se umflară pe deasupra sutienului transparent.

Departe de a-l acoperi, acesta părea să-l înalțe pentru a fi văzuți mai bine.

– Iartă-mă, spuse el, dar zîmbetul dădea de înțeles că regretul era cel mai neînsemnat dintre sentimentele lui. Mi-am imaginat acest lucru de atîtea ori, noi doi căsătoriți, îmbrăcîndu-ne împreună. Părea firesc să intru pe neașteptate. Dar, în nici una din fanteziile mele nu încercai să te acoperi. E o prostie, nu? Doar te-am văzut

După zece ani

deja.

Iritată de calmul și de indiferența cu care se rezema de tocul ușii, ea își lăsă mâinile în jos și luă creionul de sprâncene, ferm hotărâtă să pară cât mai puțin tulburată.

– Cred că ai probleme serioase de psihologie. Ai o adevărată înclinație pentru a te dezbrăca și a te plimba, practic, gol.

– Problema mea serioasă de psihologie, cum spui tu, își are originea în faptul că am crescut într-o casă formată din patru camere împreună cu părinții mei, o soră și un frate. Nu prea era loc de rușine.

Îi venea să-și muște limba ascuțită. Îl privi în oglindă. Știa că el n-ar fi vrut să discute despre originea lui modestă, așa că spuse:

– Florile sînt superbe.

– La fel ești și tu cînd dormi.

Ea înghiți în sec.

– Asta înseamnă că... ai...

– Da.

– Și...

– Și asta. Te-am atins cu o nerușinare extraordinară.

Se desprinse de tocul ușii și se așeză în genunchi în spatele ei. Își așeză bărbia proaspăt rasă pe umărul ei, își lipi obrazul de al ei și o privi în oglindă. Ochii îi erau tulburi de dorință.

Sandra Brown

– Goliciunea mea te deranjează cu adevărat?

– Sincer? Întrebă ea rîzînd ușor. Nu.

El zîmbi ușurat.

– Ei bine, să știi că a ta nu mă deranjează cîtuși de puțin, zise el și mîinile îi coborîră de pe umeri pe umflăturile moi ale sînilor.

Priveau amîndoi vrăjiți cum mîinile acelea bronzate o acopereau:

– Ești... Dumnezeu, cît de bine e, Dani.

Atingerea lui era sigură, fermă și caldă. Dantela sutienului ei nu îl împiedică deloc. Strîngerile lui blînde îi umflau sîinii și aceștia îi umpleau palmele depășindu-le. Dani privi cu ochi umbriți de pasiune cum degetele lui o mîngîiau. Încet. Mai iute. Înainte și înapoi. În cercuri. Pînă cînd fu perfect și minunat de excitată. După care începu să se joace cu ea mîngîietor.

Brațele i se înmuiară și se lăsă pe spate lipindu-se de pieptul lui; închise ochii, iar buzele i se întredeschiseră pentru a lăsa să iasă aerul sub forma unor gîfîituri scurte. Creionul de sprîncene i se rostogoli printre degetele relaxate căzînd fără zgomot pe covor.

– Îți place?

– Da.

– Mai ușor? Mai tare?

– Nu... nu... exact așa.

– Așa?

După zece ani

– Hmmm.

Îi șopti lucruri șocante despre culoarea și formele ei.

– Delicată și sexy, dar maternă. Ai putea fermeca un iubit acum pentru ca peste o clipă să hrănești un nou născut.

Întorcînd capul, o îmboldi cu nasul pînă cînd ea își răsuci fața spre el. Gurile li se uniră într-un sărut dulce și el își cufundă limba adînc. Aceasta lunecă înăuntru și afară, în timp ce degetele continuau să tragă ușor, să ațîțe și palmele să mîngîie.

El își lăsă apoi mîinile în jos gemînd și o răsuci spre el. Strîngînd-o cu putere la piept, își ascunse fața în gîtul ei.

– Ești soția mea, Dani. Soția mea. Mă auzi? Soția mea.

O ținu astfel cîteva minute, ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Cînd o făcu, totuși, în cele din urmă, erau amîndoi stînjeniți de intensitatea emoțiilor care îi stăpîniseră. Amețită, ea se privi din nou în oglindă și își așeză cum trebuie lenjeria. El se ridică în picioare în spatele ei și făcu un efort foarte mare pentru a-și recăpăta stăpînirea de sine. Zîbind ușor, îi apăsă capul de abdomenul său și îi mîngîie maxilarul pînă cînd ea îndrăzni să-i întîlnească privirea în oglindă.

Sandra Brown

– M-am lăsat furat, spuse el încet. Îmbracă-te să nu întârziem.

– Să nu întârziem? Avem cumva un program?

– Dacă nu te grăbești, n-o să ajungem acolo pînă la unsprezece.

– Mergem undeva?

– E duminică. Deci, mergem la biserică.

– N-am fi putut să stăm la balcon? șopti din colțul gurii, dar zîmbind pentru a-și ascunde mîhnirea.

Logan o dusesse pe culoarul central pînă la cel de-al treilea rînd de bănci.

– Aici e locul meu, spuse el salutîndu-l din cap pe plasator, care îi strînse mîna încîntat și îi dădu o broșură.

– Vii des aici?

– În fiecare duminică, spuse el pe un ton pios. Tu nu obișnuiești să mergi la biserică? Sau ești prea ocupată cu actele tale de caritate?

O tachinase prea tare și își dădu seama imediat de asta după expresia șocată de pe chipul ei și după felul cum i se încordă trupul.

– Să nu mă tachinezi niciodată în legătură cu munca mea, Logan. Poți s-o faci pentru ori e

După zece ani

altceva, dar nu pentru asta.

– Iartă-mă. N-am vrut să sune chiar așa.

Spuse acest lucru cu atîta sinceritate, încît ea îl iertă imediat. Ba chiar izbuti să și zîmbească ușor.

– Ca răspuns la întrebarea ta, da, merg la biserică în mod regulat.

El își reținu un zîmbet.

– Mă bucur că te afli pe calea cea bună.

– Ești un ipocrit, șopti ea netezindu-și fusta pe genunchi.

– Cum adică?

– Mă întreb ce ar spune toți acești oameni de treabă de tîrgul nostru.

– Ar zice probabil că sînt un tip teribil de deștept.

– Și ce-ar zice despre pioșenia ta dacă ar ști că mi-am petrecut noaptea sub acoperișul tău? Sau sînt atît de obișnuiți ca femeile să stea cu tine, încît nici nu se mai miră?

Ochii lui erau plini de neastîmpăr.

– Ssst, începe slujba.

Provocată de expresia lui serioasă, îl ciupi ușor de mijloc. El fu gata să scoată un țipăt, dar îl coperi tușind.

Ca pedeapsă, îi luă mîna și i-o ținu tot timpul cît dură slujba. Nu era cea mai grea pedeapsă pe care ea o primise vreodată. De fapt, era chiar ceva înălțător să stea acolo alături de el, să

Sandra Brown

împartă cu el cartea de imnuri și să-i asculte vocea de bariton cîntînd.

Era mîndră să stea lîngă el. Îi venea atît de bine costumul bleumarin din trei piese. Cămașa albă era scrobită, iar cravata era discretă și de bun gust. Manșetele încheiate cu butoni de aur păreau uluitor de albe în contrast cu mîinile lui presărate cu fire de păr auriu. Mirosea a săpun, colonie și pastă de dinți mentolată.

Cînd își plecară capetele pentru a se ruga, ea cunoscuse o înălțare spirituală pe care nu o mai întîlnise niciodată. În fiecare seară, de cînd îl văzuse împins în mașina șerifului și scos din viața ei, se rugase la Dumnezeu pentru el. Chiar dacă n-ar mai fi stat nici o zi cu el, avea să fie veșnic fericită pentru acea clipă cînd el stătea înalt și drept lîngă ea.

Se apropie încă puțin de el, pentru a simți siguranța inspirată de mîneca lui pe brațul ei gol. El o cuprinse atunci pe după umeri și o strînse ușor, iar ea își dădu seama că rugăciunile lor se înălțau la cer la unison.

După slujbă, fu prezentată celor pe care nu-i cunoștea și îi revăzu pe cei pe care îi știa din adolescență. Nu era greu de observat că Logan era foarte respectat de comunitate. Era prietenos cu toată lumea. Cei care se opreau să stea de vorbă se bucurau de strălucirea zîmbetului său.

După zece ani

În timp ce se îndreptau spre mașină, au fost pur și simplu asaltați de trei copii care se repeziră entuziasmați la Logan. Acesta îi salută încîntat. Spud veni repede după progeniturile ei ținîndu-l pe cel mic atîrnat pe șold. Jerry o urma cu zîmbetul lui liniștit, ca un cățel ascultător.

După ce se salutară și Dani fu prezentată copiilor, Spud întrebă cu neastîmpăr:

– Eh, ce-ați făcut? Sau parcă eu nu știu?

Dani păli. Logan rise înfundat, iar Jerry o mustră în șoaptă:

– Spud, sîntem încă pe teritoriul bisericii. Și mai sînt și copii de față.

– Eh, dar vreau să știu, spuse ea defensiv, iar privirea i se plimbă de la Logan la Dani, de parcă ar fi căutat semne de saturație. O să stai cîtva timp, Dani?

– Aăă...

– Cîtva timp, spuse Logan înconjurîndu-i umerii cu un aer posesiv.

– De fapt unde stai? La motel?

– Pe curînd, Jerry, Spud, spuse Logan luînd-o pe Dani.

– Bine, dar... stați! Nu mi-ați spus nimic.

– La revedere, Spud, îi strigă Logan peste umăr și Dani rîdea cu fața ascunsă la pieptul lui.

Cînd ajunseră la mașină, Jerry încercă să-și urce familia numeroasă în camionetă. Spud continua să protesteze, bebelușul plîngea, iar

Sandra Brown

copiii păreau niște jucării în permanentă mișcare.

Logan și Dani râdeau în timp ce el pornea motorul.

– Unde mergem? La club sau mîncăm sandvișuri cu ton lângă piscină?

– Care piscină?

– A mea.

– Sandvișuri cu ton.

– Va trebui să ajuți la pregătirea lor, o preveni el.

– Nu sună chiar atît de rău.

Îi era greu să se abțină să nu zîmbească. Zimbetele păreau să vină cu mare ușurință. Acest lucru se întîmpla toată după-amiaza. Nu credea să mai fi trăit o zi mai minunată și mai însoțită vreodată. Salata de ton preparată de ea era diferită de cea a menajerei lui, dar Logan declară că a ei îi plăcea mai mult. După masa de prînz ușoară, înotară și leneviră la soare. Ea așipi pe un șezlong, dar fu trezită de mîinile lui care îi ungeau picioarele.

– Ca să nu te arzi, spuse el cînd ea își înălță capul pentru a-l privi.

– Mulțumesc.

– Plăcerea e a mea.

Era și a ei. Mîinile lui îi alunecau pe trup cu presiunea necesară pentru ca mîngîierea să fie plină de erotism. Atinse locuri tainice și senzuale pe care ea nu știa că le posedă, pînă cînd trupul începu să-i freamee excitat. Dar Logan mormăi o

După zece ani

înjurătură și sări în piscină pentru a se răcori. Ea știa că propriul lui joc de-a așteptarea îl distrugea. Se simțea bine văzîndu-l că suferă, pentru că avea impresia că se scufundă într-un ocean de foc mistuitor.

Cînd apuse soarele, după ce făcu un duș, ea coborî și văzu că aprinsese grătarul de afară.

– Mîncîci șiș-kebab? întrebă el.

Și el făcuse duș și își uscaseră părul în dezordine cu prosopul. Părul de pe picioare îi era încă umed și cîrionțat. Purta o pereche de pantaloni scurți și o cămașă încheiată doar pe jumătate. Ea îi zări părul ondulat de pe piept și umbrele întunecate ale sfîrcurilor.

Își umezi buzele, deși pe moment nu știa dacă o făcuse gîndindu-se la kebab sau la altceva.

– Delicios.

– Tu ești delicioasă, spuse el cu un glas scăzut, care vibra.

Ea purta un caftan larg de culoarea piersicilor, lung pînă la pămînt, dar cu un decolteu adînc în formă de V. Prin materialul subțire, el îi distingeau clar silueta zveltă. În urechi avea o pereche de cercei mari de aur, care aminteau de o preoteasă păgînă, dar părul părea al unui înger așa cum îi cădea pînă la mijlocul spatelui în șuvițe moi și grele.

– Eu amestec carnea și legumele, iar tu pregătești orezul.

Sandra Brown

– Corect.

Ea făcu și sosul pentru salată combinând tot felul de condimente pe care le găsi în bucătăria foarte bine aprovizionată. Înmuindu-și degetul în ceașca de măsurat, gustă.

Logan veni și spuse repede:

– Lasă-mă pe mine să gust.

Fără să scoată un cuvânt în fața privirii lui aprinse, ea își înmuie din nou degetul și i-l duse la buze. Limba lui linse mai întâi amestecul de oțet și ulei.

– Excelent, murmură el, dar îi apucă mîna și îi linse iar și iar vârful degetului pînă cînd nu mai simți nimic altceva decît gustul unic al pielii ei.

Dani îi urmărea fiecare mișcare, dar, chiar și așa, tot nu era pregătită pentru ce făcu el după ceea. Îi cuprinse degetul cu buzele sugîndu-i-l. Ea oftă și îi rosti numele ușor cînd gura lui fierbinte îi luă tot degetul.

Cînd îi dădu drumul, în cele din urmă, o trase la piept și, lipindu-și buzele de urechea ei, șopti:

– Așa o să mă simt eu cînd o să pătrund în tine, Dani.

După zece ani

Cinci

Timp de cinci minute ea nu putu să respire. Nu era destul loc în pieptul ei ca să încapă multitudinea de emoții care o învăluiau. Încercă să pară calmă, nonșalantă, sofisticată, neînvinsă, nepăsătoare, neafectată. În realitate, afirmația lui îi înmuiase și oasele și mușchii. De fiecare dată când îl privea, știa că toate eforturile ei de a părea rece erau zadarnice și că dorința ei era cât se poate de limpede. A lui era evidentă.

Sandra Brown

Conversația din timpul cinei fu banală. Deși amândoi făceau eforturi ca totul să pară normal, se lăsau pradă unei tăceri pline de tensiune și reținere. Vocea lui groasă și profundă se oprea deodată în mijlocul unei fraze. Ochii, strălucind intens în lumina luminării de pe masă, o priveau cu lăcomie. Timpla îi zvîcnea și ea observă că o făcea în același ritm cu a ei. Mai știa că și el se simțea la fel de înfierbîntat și plin de dorință ca și ea.

– Ai terminat? Întrebă el arătînd spre farfurie.

Urîndu-se în jos, ea observă cu stupeoare că mîncase aproape tot, deși nu își amintea să fi luat măcar o înghițitură.

– Da, a fost delicios.

– Mai vrei vin? Întrebă el apoi, și, fără să-i aștepte răspunsul, îi umplu din nou paharul. Hai să mergem afară.

Se ridică și, după ce își împinse scaunul în spate, ocoli repede masa pentru a o ajuta. Ducînd paharele de vin și avînd mîna ei într-a lui, o conduse afară.

– Logan, e minunat! exclamă ea leșind pe una din ușile de sticlă.

Duzini de candelă pluteau pe suprafața apei din piscină.

– Îți place?

– Este... este superb. Fermecător.

După zece ani

Flăcările mici pîlpăiau semănînd cu niște licurici care dansau pe oglinda apei.

O conduse lîngă piscină și el se descălță, după care se așeză, trăgînd-o și pe ea alături, și își coborî picioarele în apă. După ce își scoase sandalele, făcu și ea același lucru ridicîndu-și poalele caftanului pe genunchi. Priviră cum umbrele aruncate de apă și lumini le dansau pe piele. Scoțînd degetele din apă, el îi mîngiie piciorul.

Se uită la ea apoi și își ridică paharul.

– Pentru lunile de miere care au loc după zece ani.

Zîbind, ea își ciocni paharul de al lui și sorbiră din vin.

– De ce spui asta?

Mîna lui liberă îi atîngea cerceul.

– În legătură cu lunile de miere tîrzii?

– Da.

– Mă îndoiesc că ai fi fost o mireasă atît de relaxată acum zece ani. Mă gîndeam să mă chinuiesc cîteva nopți ca să te pot convinge să-ți placă „actul matrimonial”.

Ea era șocată.

– La asta te-ai gîndit?

– N-ar fi fost așa?

– Nu. N-aș fi fost așa deloc.

Veni rîndul lui să fie surprins și o privi cu

Sandra Brown

atenție. Ea își coborî privirea, rușinată.

– Adică, eram puțin speriată, dar nu de tine, ci doar de necunoscut, de pierderea virginității. Dar eram nerăbdătoare... să fac dragoste cu tine, Logan.

– Evident, nu la fel de nerăbdătoare ca mine.

Privi spre peisajul pe care îl aranjase pentru ea.

– Cred că, dacă o să discutăm despre asta, o să ne certăm și nu vreau să mă cert cu tine. Nu în seara asta. Ziua a fost prea perfectă.

– Ai dreptate. Hai să vorbim despre altceva.

Tăcură, însă, vreme îndelungată, pînă terminară de băut vinul.

În cele din urmă, el se întoarse spre ea și îi privi profilul pînă cînd ea îl privi la rîndu-i.

– Nu știu despre ce altceva am putea să vorbim. Ai putea să începi să mă pipăi? o întrebă el atunci foarte solemn.

Ea izbucni în rîs cînd îl văzu cît de sincer era, dar după aceea, chipul îi redeveni serios.

– Nu sînt o fată de genul ăsta.

– La naiba, zise el pârînd mîhnit. Nici acum?

Ea își coborî privirea asupra gurii lui, iar ochii îi sclipiră.

– Nu renunța atît de ușor.

Nu avu nevoie de mai multe încurajări. Se ridică imediat și o trase și pe ea cu el. O conduse

După zece ani

apoi spre balansoar, se așază și o trase în brațe pentru a doua oară în ziua aceea. Apăsîndu-i ușor umărul, o rezemă de pernele din colț pînă cînd ea ajunse să stea întinsă peste pieptul lui, cu șezutul în poala lui și cu coapsele peste ale lui. Logan se aplecă deasupra ei.

– Stai bine?

Ea îi cuprinse ceafa cu o mînă mîngîietoare. Degetele i se încîlciră prin păr, după care îi alunecară pentru a-i explora pomeții, maxilarul încordat, nasul și gropița din bărbie. Cînd îi atinse buzele, răsufierea lui i se strecură ușor printre degete.

Gura lui coborî peste a ei, rugătoare. Sărutul lui îi implora buzele să se desfacă și, odată aflată înăuntru, limba se cufundă, profund mulțumită, în adîncul dulce. Mîna își începu explorarea și fu răsplătită. Scoase un oftat de plăcere pentru descoperirea pe care o făcuse.

– N-ai sutien?

– Nu.

– De ce nu veneai fără sutien cînd ne întîlneam?

– Îmi amintesc că, de cîteva ori, ai reușit să treci de el, spuse ea și își ascunse fața în gîtul lui.

– Dumnezeu, și eu îmi amintesc, gemu el. Dar face ca lucrurile să fie mult mai ușoare fără toate închizătorile alea. Cred că erau puse doar

Sandra Brown

ca să mă enerveze pe mine.

Risul ei ușor fu capturat de gura lui. O sărută iar și iar, în timp ce mîna lui o pipăia prin materialul subțire al caftanului. Gîtul îi fu și el acoperit de sărutări umede, iar degetele lui îi frecară sfîrcul ușor pînă cînd acesta se întări.

– Dulce, dulce.

Lăsîndu-și capul în jos, îi luă gura lingîndu-l cu limba și zgîrîindu-l blînd cu dinții.

Mici baraje cedară înăuntrul lui Dani, eliberînd pasiunea reținută care curgea prin ea ca mierea. Degetele i se încurcau prin părul lui.

– Logan, Logan, mă faci să ard.

– Unde, scumpa mea?

– Peste tot. Sîinii.

– Și în altă parte?

Mîna îi alunecă pe sub caftan și îi mîngîie pulpa ca de satin. Sunetul pe care îl scoase din gît era născut din recunoștință și dorință puternică. Îi masă pîntecele, desenînd cercuri, încet, cu palma întinsă. Vîrfurile degetelor îi frecau în mod repetat triunghiul chilotului, făcînd-o să i se taie respirația din ce în ce mai mult.

– Aici? șopti el.

– Da, da.

Pentru a se calma, el își lipi fruntea de a ei și își opri mîna, care se muia după forma soldului ei, în timp ce își rotea degetul mare pe os.

După zece ani

- Nimic pe lumea asta nu e ca pielea ta.
- Chiar m-ai atins azi-noapte cînd dormeam?
- Da. Dar nu cît de mult aș fi dorit.
- Am simțit.
- Într-adevăr?
- Credeam că visez.
- Și eu credeam la fel.

Se sărutară cu o pasiune dezlănțuită și gurile lacome li se mișcau împreună. Cînd se desprinses, el o întrebă:

– Ești gata să mergi sus?

Ea încuvîntă, iar el o dădu la o parte din brațe, ridicînd-o. Ea se legănă ușor și își simți mijlocul cuprins de brațul lui. Nu spuseră nimic, nici chiar cînd ajunseră la ușa camerei de oaspeți. Brațele lui o înconjurară posesiv și el o sărută cu o nemaipomenită ardoare.

Ea își lipi trupul de al lui, arcuindu-se pe tăria lui și cuprinzîndu-i-o între pulpele agitate. Mușchii brațelor lui se încordară cînd o strînses mai tare, iar cînd se dădu puțin înapoi s-o privească, ochii ei scînteiau.

– Ar fi bine să dormi acum. Noapte bună.

Nu-i venea să creadă! Pur și simplu, își retrase brațele și se îndepărtă de ea îndreptîndu-se spre capul scăriilor.

– Unde te duci? întrebă ea, cu o îngrozitoare lipsă de mîndrie.

Sandra Brown

- Să strâng masa.
- Masa! Vrei să spui că n-o să...
- N-o să ce?

Unghiile îi pătrunseră adânc în palme. Furia îi încordă șira spinării, iar bărbia i se înălță cu câțiva centimetri. Nu-i putea spune la ce credea că va duce acel preludiu fără să se facă de râs. Știa și el asta, iar ea știa că știe.

- Nimic, spuse ea atunci tăios. Noapte bună. Trînti ușa în urma ei.

- Să-l ia naibai! Nu se poate să-mi facă una ca asta. N-o să-l las. Ce crede că sînt, o păpușă mecanică pe care o poate manevra după cum vrea?

Traversă încăperea, furioasă, azvîrlindu-și hainele. Pașii i se auzeau chiar și prin covorul gros.

- Plec.

Se duse în baie și începu să-și adune toate lucrurile care îi aparțineau, înghesuindu-le în valiză. Dar, în clipa aceea, îi trecu prin minte că, dacă pleca, el avea să-și dea seama cît de mult contase pentru ea faptul că nu făcuseră dragoste. Se opri și se prăbuși pe taburetul din fața măsutei de toaletă, lipsită de energie și furie.

Făcuseră un tîrg și trebuia să-l respecte. Așa cum spusese și el foarte clar, ea se afla pe teritoriul lui, unde își avea propriile legi. Dacă

După zece ani

pleca, nu avea să-și sacrifice numai fărîma de mîndrie care-i mai rămăsese, ci și tabăra care însemna atît de mult pentru atîția oameni.

Oftînd, își puse o cămașă de noapte și se vîrî în pat. Stînd singură în așternut și înconjurată de întuneric, îl înjură din nou pentru faptul că îi înfierbîntase trupul. Acesta nu dădea nici un semn de liniștire.

Logan, aplecat puțin înainte, cu capul atîrnînd între umeri, se ținea strîns de dulapul din bucătărie. Răsuflarea inegală îi răsuna cu asprime în piept.

— Idiot prost și încăpățînat, mormăi el.

Închise ochii strîns pentru a alunga durerea. Cît avea să mai treacă pînă cînd focul din pîntece i se va stinge și pulsațiile vor scădea în intensitate?

Zgomotul înfundat al pașilor ei furioși ajunse pînă la urechile lui. Era extrem de supărată și nu o putea condamna. Fără îndoială că își spunea că joacă cine știe ce joc diabolic. Credea, oare, că o șicana, că o pune la încercare, plătindu-i astfel cu vîrf și-ndesat pentru chinurile îndurate în nopțile acelea pe care le petrecuse la pușcărie, în

Sandra Brown

loc să se afle în luna de miere cu mireasa lui?

„Nu, Dani, nu”, gemu inima lui, „nu de asta nu sînt cu tine acum”. Ce om cu mintea întreagă și-ar fi impus o asemenea tortură fizică? Atunci de ce naiba o făcea? Ce aștepta? Declarații de dragoste? Promisiuni?

Bine, da. Dar...

Dani se afla în casa lui. În patul lui. Dani. Dani a lui. Se topise de dorință. Se lipise de el atît de tulburător, încît numai un prost i-ar fi putut da drumul. Gura ei fusese atît de receptivă la sărutările lui. Brațele ei, sînii, moliciunea...

Își trecu amîndouă mîinile prin păr.

– De ce n-ai luat-o? se întrebă el cu glas tare

Pentru că, atunci tirgul lor s-ar fi încheiat. Nu putea să riște ca ea să plece odată ce obținea actele pentru teren. Dumnezeu, voia extraordinar de mult să facă dragoste cu ea. Dar voia mai mult decît atît. Și, pînă cînd va fi sigur că va avea tot, se va zvîrcoli în acel iad numai al său.

Dani încercă să alunge ceea ce îi gîdila lobul urechii.

– E la fel de moale ca petalele trandafirului.

Se sili să deschidă ochii. Lumina soarelui

După zece ani

pătrundea prin draperiile subțiri. Prezența caldă de lângă ea era liniștitoare și confortabilă. Ghemuindu-se mai aproape, căscă și închise ochii din nou.

Apoi simți limba umedă și cercetătoare în jurul urechii și buzele capricioase și mângietoare pe gât. Făcu un efort să se dezmeticească.

– Ce cauți aici?

– Eu locuiesc aici spuse el, și pe chip îi apărură în zâmbet strălucitor.

Era îmbrăcat. Dar așa cum stătea înclinat lângă ea, sprijinit într-un cot, semăna cu un despot decadent care nu avea nimic mai bun de făcut decât să se joace cu una din concubinele sale.

– Și oaspeții tăi n-au nici un drept la intimitate?

El răsuci trandafirul cu care o gîdilase și îl mirosi înainte să-i așeze petalele pe obraz și să-l tragă încet spre decolteul cămășii ei de noapte.

– Ești încă furioasă.

– Nu sînt deloc furioasă!

Dar tonul îi contrazicea cuvintele.

– Ai fost atît de supărată că nu m-am culcat cu tine azi-noapte?

– Bineînțeles că nu.

Ar fi vrut ca el să se dea jos din pat, căci greutatea lui adîncea salteaua și ea aluneca spre lă fără să vrea. De fiecare dată cînd îl atîngea, găsea și mai greu puterea de a se îndepărta.

Sandra Brown

El îi luă în mână câteva șuvițe de păr și le studie frecându-le între degete.

– Dani, ești chiar atât de nerăbdătoare să încheiem târgul și să pleci?

Ea încetă să mai încerce să țină distanță între ei, căci era inutil, oricum, fiindcă el pusese trandafirul deoparte, iar mîna i se odihnea grea pe pulpa ei. Îi simțea căldura chiar și prin pătură.

Ea refuză cu încăpăținare să-i răspundă. Nu, nu de aceea voia să facă dragoste cu ea. Voia ca acest lucru să se întîmple, indiferent că exista un târg sau nu. Nu-și dădea seama? Dacă nu putea să o facă, ea nu avea să-i spună nimic. Îi mai rămăsese puțină mîndrie.

El îi atinse obrazul și degetul mare i se plimba pe buze înainte și înapoi.

– Nu am făcut dragoste cu tine încă, pentru că voiam să te cuceresc. Voiam să fie ceva mai mult decît o afacere. Voiam să o faci de bunăvoie, nu pentru că ai fost obligată.

Dacă ar fi vrut mai mult cu o seară în urmă, s-ar fi topit, pur și simplu, pe covorul lui scump. Îi venea să creadă că se reținea dintr-un motiv nobil, sau chiar și acum se juca cu ea din perversitate?

– Nu te simți bine aici cu mine? întrebă el trăgînd-o în joacă de lobul urechii.

– Ba da, recunosc eu, îmbufnată.

După zece ani

– Bine, am plănuit încă o zi minunată. Îmbracă-te cu ceva simplu. Blugi, de exemplu.

– Mi-am adus o pereche.

– Grozav. Acum te las să te pregătești.

– Unde mergem?

Logan se dădu jos din pat și se duse spre ușă.

– M-am gândit că poate ai vrea să arunci o privire terenului pentru care ți-ai oferit trupul.

Nu putea fi jignită, pentru că era atât de frumos când zîmbi. Îi făcu cu ochiul și ieși.

Ea se dădu jos din pat și se grăbi să se îmbrace. O jumătate de oră mai târziu, apăru în bucătărie, îmbrăcată așa cum o sfătuisese el, cu o pereche de blugi și o cămașă foarte mare ale cărei mâneci erau ridicate pînă la cot. Poalele le legase în jurul mijlocului și își strînsese părul într-o coadă la spate.

– Nu e bine? întrebă ea după inspecția îndelungată la care o supuseră ochii lui.

Logan se încruntă.

– Merge.

– Cum adică? întrebă ea, arțăgoasă, cu mâinile în șolduri.

– Adică, și îmbrăcată obișnuit, arăți tot ca o persoană ieșită din catalogul Sakowitz.

Ea fu extrem de încântată de acel compliment și luă ceașca de cafea pe care i-o adusese el,

Sandra Brown

sărutându-l ușor pe buze.

– Pentru ce-a fost asta?

Zimbetul ei era la fel de luminos ca dimineata.

– Pentru că ai spus că arăt bine chiar și obișnuit îmbrăcată, morocănosule.

– Tu nu ești obișnuit îmbrăcată. *Eu* sînt, zise el, și, dîndu-se puțin înapoi, își desfăcu larg brațele.

Ea îi observă cămașa din bumbac croită în stil vestic, blugii strîmți – excitant de strîmți – cu tivul tocit și cizmele de cowboy pătate de noroi și alte lucruri pe care se gîndi că era mai bine să nu le identifice. Arăta minunat și ochii ei arzători i-o spuseră.

– Doamne, cînd mă privești astfel, îmi vine să înnebunesc, spuse el și o strînse la piept sărutînd-o apăsător.

Trupul i se îndoi asupra ei, dornic să o atingă și s-o penetreze. Ea se frecă de el.

El gemu și îi dădu drumul.

– Dacă o ținem tot așa, n-o să mai plecăm. Poți să înghiți jumătate de duzină de briose?

– Numai atît? zise ea dezamăgită.

– Doar asta o să fie micul dejun pe care-l vei primi, spuse el și se duse să-i pregătească o farfurie, iar ea zîmbi pe furiș.

Se prefăcea bine că e stăpîn pe sine, dar trupul îi fierbea pe dinăuntru. Știînd cît de agitată fusese ea însăși pînă să adoarmă seara trecută,

După zece ani

se întrebă cât îl costase, oare, pe Logan reținerea aceea.

– Ești gata? o întrebă el peste câteva minute.

Dînd din cap afirmativ, ea înghiți ultimele fărîme de brișă și își linse degetele. Privind-o, el rîse și o plesni ușor peste șezut cînd ieși.

La biserică fuseseră cu o mașină Seville argintie. În ziua aceea, însă, aveau să meargă cu o camionetă Ford albastru cu galben, care parcursese mile întregi.

– Trăsura vă așteaptă, prințesă. Va fi o experiență despre care să le povestești prietenelor tale din înalta societate a Dallas-ului.

– E la modă să conduci o camionetă în ziua de azi, spuse ea.

Aveau amîndoi chef de tachinări și rîseră în timp ce el porni spre autostradă. Ea știa cam în ce direcție se afla terenul din Hancock County, dar el făcu un ocol, arătîndu-i cu mîndrie diversele lucruri de care se ocupa. Trecură pe lîngă fabrica de cherestea care, pe vremuri, fusese a tatălui ei și care acum îi aparținea lui Logan. Îi arătă magazinele din centrul orașului pe care le închiriasse unor oameni de afaceri. Străbătură apoi păduri dese, al căror proprietar era, și pășuni întinse pe care se aflau cirezi impresionante de vite Hereford.

În cele din urmă, intră pe un drum îngust care,

Sandra Brown

la un moment dat, se transformă în ceva mai mult decît o cărare noroioasă.

– Acum îți dai seama de ce am luat camioneta, spuse Logan, oprind în fața unei porți din sîrmă ghimpată.

Dani sări să o deschidă, iar el trecu cu camioneta. După ce mai parcurseră o jumătate de milă, ajunseră la terenul bisericii abandonate.

– Logan, e minunat! exclamă ea sărind din nou din camionetă.

Lui părea să nu-i vină a crede. Clădirile acelea distruse arătau oricum, numai minunat, nu.

– Locul ăsta arată îngrozitor, spuse el fără ocolișuri.

– Da, dar se pot face foarte multe. Da, da, zise ea, tulburată, și îl luă de mînă trăgîndu-l înainte. În vechea capelă se va putea face o sală nemaipomenită de recreere, iar în clădirea aceea ar putea fi sala de mese. Hai să mergem să vedem și dormitoarele.

Își petrecură următoarea oră explorînd clădirile, care, de ani de zile, nu mai fuseseră locuite de creaturi bipede, în schimb adăpostiseră tot soiul de patrupede. În bazin crescuseră tot felul de plante. Terenul sportiv era acoperit de buruieni înalte pînă la brîu. Dani era entuziasmată, Logan, precaut.

– Ce aveai de gînd să faci cu el? îl întrebă ea,

După zece ani

supărată din cauza lipsei lui de imaginație.

Refuza să-l lase să o dezamăgească și pe ea.

– Nimic altceva decât să las pământul să capete mai multă valoare. Peste câțiva ani, l-aș fi putut vinde cu un profit imens, fără să mișc macar un deget. Ești sigură că poți face ceva din el?

Îl îmbrățișă și porniră să exploreze mai departe.

– Abia aștept să începem, spuse ea privind înapoi prin parbrizul din spate al camionetei, când Logan reuși să o convingă, în sfârșit, să plece. Aș vrea să fie gata pînă vara viitoare ca să putem începe programarea taberei.

O studie un moment îndelungat.

– Asta înseamnă foarte mult pentru tine, nu-i așa?

Ea întoarse capul și exuberanța o părăsi pentru o clipă.

– Foarte mult, spuse ea atunci cu sinceritate. Te miră chiar atît de tare, Logan? Cum poți să spui că m-ai iubit atît de mult odată și, totuși, să mă crezi prea superficială pentru a putea face ceva pentru niște copii handicapați și, adesea, lipsiți de privilegii, fără să am nici un alt motiv ascuns?

– Nu că te-aș crede incapabilă de milă...

– Nu e milă. Eu privesc munca asta din punct de vedere practic, nu emoțional. Este o muncă

Sandra Brown

pe care trebuie s-o facă cineva și eu sînt una din cei care o fac.

– Îmi vine greu să cred că o fată cu educația ta, care provine din clasele privilegiate, poate să se identifice cu un copil sărac și întîrziat mintal. Mai ales atît de mult cum te implici tu. Să scrii un cec, da. Dar să te înhami la o asemenea muncă, să-ți murdărești mîinile...

– Unii din ei nu sînt chiar săraci, ci provin din familii foarte înstărite. Spina bifida și sindromul Down nu fac deosebiri de clasă.

– Este cumva un mod subtil de a spune că eu fac?

– Dacă pantoful se potrivește...

– Iartă-mă, Dani, spuse el și puse frînă în fața porții pentru a se uita la ea.

Zîmbetul lui era autoironic și apologetic.

– Bănuiesc că ai dreptate. Sînt un snob.

– Îmi placi, oricum, spuse ea, atingîndu-i părul.

Aplecîndu-se puțin, el îi sărută colțul gurii.

– Am o poftă cumplită.

Ea scoase un sunet slab ca pentru a confirma acest lucru.

– Ce-ai zice să luăm masa de prînz?

– Masa de prînz! exclamă ea, prefăcîndu-se jignită și îndepărtîndu-l.

– Doar nu te aștepți să fii romantic pe stomacul gol, nu?

După zece ani

– Ar însemna să-i cer prea mult unui uriaș ca tine, bănuiesc. Ca desert, ce-ai dori, însă?

– Aș vrea să discut cu tine, spuse el consultându-și ceasul de aur. Dar, dacă nu ne grăbim, o să întârziem.

Ajunseră într-un alt loc îndepărtat.

– Unde sîntem? întrebă ea cînd veni să o ajute să coboare. Credeam că... Åsta-i un cal?

Logan își înclină capul cînd într-o parte, cînd în alta, măsurînd animalul legat de ramurile joase ale unui copac.

– După părerea mea, s-ar putea să fie un cal. Dar asta e numai părerea mea, să știi.

– Ah, ce mă enervezi! zise ea lovînd aerul în fața lui, după care se duse spre cal.

Acesta avea frîu, dar nu era înșeuat.

– Cum de a ajuns să fie legat aici, în pustiu? Și cu un coș cu merinde la picioare.

– Am niște angajați foarte buni.

Ea privi în jur, dar nu văzu nici țipenie de om.

– Nu vād pe nimeni.

– Păi, tocmai de aceea sînt buni, spuse el zîbind cu subînțeles. Trebuie să fie invizibili. Am vrut să fie ca-n filme. Știi, unde coșurile cu merinde apar/ din senin și o muzică divină coboară din cer. Chestii din astea.

Ea își mușcă buzele ca să nu rîdă în hohote. Era profund fermecată, exact cum fusese intenția lui.

Sandra Brown

– Dar acești angajați vrăjitori au uitat ceva. Va trebui să călărești cu mine.

– Înțeleg, zise ea privind spre cal și, încrucișându-și brațele, întrebă: Și cine o să mă țină să nu cad de pe un cal neînșeuat?

Zîmbetul lui era pur și insinuant.

– După cum am de gând să te țin, nu se poate să cazi.

– Și coșul?

– Tu răspunzi de el. Astfel, mâinile tale vor fi ocupate, în timp ce ale mele...

– Mă vor ține să nu cad, încheie ea fraza în locul lui.

El ridică din umeri.

– Cam așa ceva.

Peste câteva minute, călăreau prin pădurile scaldate de soare spre o destinație necunoscută. Ei nu îi păsa încotro mergeau. Așa cum îi promisese, Logan conducea calul strângînd doar ușor din genunchi, lăsîndu-și astfel mâinile să se plimbe în voie. Ea se împotrivi mîngîierilor lui îndrăznețe, dar nu prea mult, nu îndeajuns pentru a-l face să înceteze.

Ajunseră într-un luminiș înconjurat de pini impunători. În mijloc se afla un alun uriaș cu ramurile întinse. Coborînd-o pe pămînt, Logan întinse mai întîi pătura, care fusese strînsă și pusă în coș. După aceea, începu să scoată mîncarea.

După zece ani

Nu era un picnic obișnuit. Mîncară sandvișuri cu piept de pui pe rulouri cu susan, salată de cartofi, măslina, murături și ouă condimentate puternic. Ca desert, erau prăjituri din aluat fraged umplute cu nuci. Însoțiră totul cu un vin alb pe care „zîna cea bună” a lui Logan îl lăsase într-un răcitor în spatele alunului.

– Te înșeli, spuse Dani, oftînd mulțumită și rezemîndu-se de copac. E mult mai bine decît în filme.

– Într-adevăr?

– Mult mai bine. În filme nu se mănîncă atît de copios.

Vîri o ultimă măslina în gură și o mestecă leneș, în timp ce îl studia pe Logan netezind pătura. Mintea îi era tulbure, dar simțurile îi erau alarmant de treze. Bănuia că este puțin amețită din cauza vinului, a soarelui și a lui Logan. Nu se împotrivi moleșelii atrăgătoare care puse stăpînire pe ea. Era prea bine ca să o alunge.

– Dacă mănînci atît de bine tot timpul, de ce nu faci burtă?

El își bătuse ușor stomacul plat.

– Crezi că sînt într-o formă bună?

Ea se duse lîngă el și trase în joacă de cămașă scoțîndu-i-o din pantaloni. Apoi i-o ridică și privi dedesubt.

– Arăți destul de bine, zise ea în glumă, dar

Sandra Brown

cînd își ridică privirea spre el, i se tăie răsufierea.

În ochii lui nu se vedea nici urmă de glumă, ci doar o lumină extrem de arzătoare.

– Atinge-mă, Dani.

Își ținea mâinile împreunate sub cap, dar glasul lui grav era mult mai convingător decît forța fizică.

O făcea să-i fie teamă, pentru că propria ei dorință de a-l atinge era la fel de puternică. Scutură din cap în semn că nu, iar ochii nu îi părăseau deloc pe ai lui. Mai devreme, la rugămintea lui, își desfăcuse părul din coadă și acum razele soarelui se jucau prin el. Simțea căldura în spate. Sau era, oare, propria-i căldură?

– Atinge-mă, repetă el răgușit. Cît de departe vei merge, Dani?

Era o provocare pe care nu o putea refuza.

În interiorul ei totul era tulburat, dar ea luă un aer calm, își puse mâinile pe pieptul lui și le plimbă de cîteva ori în sus și-n jos. După aceea, privind fix în ochii lui, începu să-i descheie nasturii.

Degetele ei luau contact în mod electrizant cu pielea lui acoperită de păr. Era atît de cald și plin de viață. Chiar și așa stînd întins și perfect nemișcat, emana o masculinitate palpabilă. Ea o gustă în străfundul gîtului. Îi pătrundea prin vîrfurile degetelor, îi umplea venele și își găsea ținta în părțile feminine ale trupului ei. Sfîrcurile i se întăriră și între coapse simți o durere surdă.

După zece ani

După ce descheie toți nasturii, ea îi dădu cămașa pe spate și, în ciuda indiferenței studiate, îi scăpă un geamăt de aprobare. Era splendid la vedere. Părul moale și ondulat de pe trup o ademenea, dar abia când își văzu mâinile alunecându-l pe trup și simți în palmă mângâierea părului, își dădu seama că ascultase de îndemnul lui de a-l atinge.

Părul i se întindea pe pieptul larg și musculos și ea își strecură degetele lacome printre fire, apoi îi contură umflătura tare a pieptului și îi absorbi căldura pielii și bătăile inimii cu palmele apăsate.

Sfîrcurile lui erau întunecate și plate, dar când vîrfurile degetelor ei trecură peste ele, se încrețiră și se întăriră instantaneu. El scoase un geamăt și, când ea îi privi chipul, văzu că avea maxilarul încordat și ochii închiși.

– Vrei să mă opresc? întrebă ea în șoaptă.

– Doamne, nu. Înnebunește-mă, Dani, să nu mai știu de mine. Vreau s-o faci. Fă-mă să înnebunesc de dorință pentru tine.

Bine, așa avea să facă. Hotărî atunci că el va încheia acea după-amiază minunată prin a face dragoste cu ea. Lăsînd la o parte orice inhibiție, ea își coborî capul. Întîi îl atinse cu părul ei, ca o eșarfă de mătase. Își înfipse mâinile în el și el gemu ca și cum ar fi fost cuprins de agonie.

Timide, buzele îl gustară pentru prima oară.

Sandra Brown

Dansară peste gâtul și pieptul lui, punind sărutări ușoare, formate mai mult din suflare decât din carne. Apoi, îi găsiră sfîrcul. Se opri puțin. Să îndrăznească să-l simtă pe vârful limbii așa cum ardea de dorință să o facă? Îndrăzni.

– Dumnezeu! exclamă el.

– E bine sau rău?

În orice altă împrejurare, acea întrebare tremurătoare l-ar fi enervat, dar în clipa aceea el nu mai judeca, ci doar o apucă de păr și mai tare.

– Ah, e bine, Dani. Atît de bine.

Ea își lipi obrazul de abdomenul lui, coborîndu-l apoi sub cutia toracică, încet, încet. Buzele ei se jucară de-a lungul direi de păr castaniu-auriu care îi traversa mijlocul pentru a se îndesi din nou în jurul buricului. Răsufierea ei îl atinse ca o boare doar cu o secundă înainte ca ea să-i atingă buricul cu limba, delicat. Prinzînd curaj, îl șicană cu mișcări scurte și iuți ale limbii. Acea mîngîiere era la fel de excitantă pentru ea ca și pentru el.

Închise ochii strîns. Întotdeauna voise să-l atingă, dar nu avusese curaj. Acea parte a trupului, care îl proclama bărbat, o intrigase întotdeauna, dar rămăsese un mister. Acum voia să descopere adevărata esență a bărbăției lui, să cunoască fiecare sursă a forței și vitalității lui.

Mîna îi alunecă peste cataramă spre fermoar.

După zece ani

Lui i se tăie respirația deodată. Cu curaj, ea își opri mîna pe acea parte umflată, cîteva clipe de încordare. Apoi, își luă inima în dinți și îl înconjură cu degetele. În același timp, îl sărută fierbinte chiar deasupra mijlocului.

Vorbele lui răgușite erau ori o înjurătură, ori o rugăciune. Mîna i se lăsă în jos peste a ei și i-o mîngîie.

– Ai reușit, Dani, spuse el apoi făcînd un efort pentru a se ridica în capul oaselor.

Luîndu-i capul în mîini, îi spuse răgușit:

– M-ai adus în pragul nebuniei. Nu mai pot să aștept. Hai să mergem acasă.

Saze

Călăriră înapoi spre casă în tăcere. Logan părea gata să explodeze. Dani nu îndrăzni să îl atingă sau să spună ceva, de teamă să nu aprindă fitilul. Se chinuia vizibil. Era atât de încordat, încât părea să se fi mărit, punînd la încercare capacitatea hainelor de a-l cuprinde.

– Cred că o să cinăm tîrziu, spuse el descuind ușa de la intrare și lăsînd-o să intre înaintea lui.

Ea se întoarse. Ochii lui fumegau, pur și

simplu.

– Nu-i nimic. Nu mi-e foame.

– Mai... mai am de făcut cîte ceva pe aici înainte... Du-te sus.

– Bine.

El îi atinse obrazul.

– N-o să stau mult.

Urcînd, ea știu deodată că avea să plece. Acum. Înainte să se întîmple ceva. Închise ușa și se rezemă de ea, întrebîndu-se unde avea să găsească puterea de a-l părăsi din nou. Gîndul acela o chinuia îngrozitor. Își apăsă pumnii de tîmple.

Ah, cît de mult voia să rămînă. Voia să stea cu Logan și să-și împartă cu el nu numai trupul, ci toată dragostea pe care și-o reținuse timp de zece ani.

Sufletul îi putea aparține dacă l-ar fi vrut. Nu ar fi fost un capriciu trecător, o stea căzătoare care strălucea puternic o secundă înainte de a se stinge definitiv. Odată ce avea să cunoască splendoarea iubirii lui Logan, nu va mai voi să-l lase. Dar va trebui. Logan își avea viața lui acolo. Ea și-o avea pe a ei în Dallas.

Nu putea face nici un sacrificiu în acest sens, nici măcar pentru Logan.

Dar cum putea să-l părăsească, să renunțe la iubirea lui plină de pasiune, la tandrețea, căldura

Sandra Brown

și blîndețea lui? Oare avea să mai fie tandru, cald și blînd și după ce își va satisface pasiunea?

Nu era, oare, teribil de naivă? Logan nu privea atît de idealist iubirea lor. Nu mai era tinărul Romeo, îndrăgostit la nebunie de Julieta lui. Nu mai era mirele care aștepta cu nerăbdare noaptea nunții, cînd avea să și-o facă soție pe mireasa virgină.

Cunoscuse nenumărate femei. Le avusese cum voise. Pentru el, nu avea să fie un act de iubire, ci doar plata unei datorii vechi. Dacă o iubea cu adevărat, de ce nu se culcase cu ea pînă atunci? Era logic să se oprească de fiecare dată, să se abțină în fața pasiunii, dacă nu se juca răutacios cu ea, punînd-o la îngrășat ca și cum ar fi fost una din vitele lui?

Ei bine, ea nu era un animal prost ca să se lase dusă la tăiere! Dani simți cum în locul durerii apărea furia și aceasta fu binevenită. Avea să-i dea puterea de care avea nevoie pentru a face ceea ce trebuia. În timp ce își aduna lucrurile și le înghesuia în valize, își alimenta mișcările cu amărăciune.

Bineînțeles că Logan nu avea să se răzgîndească în privința acelor copii nefericiți. Avea să vadă tîrgul lor prostesc drept ceea ce era în realitate. Ea îi va lăsa timp pentru a se liniști înainte să ia din nou legătura cu ei. Dacă nu avea

După zece ani

să-i vîndă proprietatea, pe care nici macar nu o folosea, atunci însemna că nu îl cunoștea deloc.

Dani nu voia o înfruntare. Chiar și în clipa aceea se putea răzgîndi dacă îl vedea. După ce termina de împachetat, deschise ușa cu grijă și trase cu urechea. Nu auzi nimic. Furișîndu-se pe scări și apoi prin casă, ignoră durerea chinuitoare din inimă. Nu se gîndea la cel pe care îl părăsea. Se concentra numai asupra modului în care să reușească să plece fără să creeze o scenă.

Oare ce poartă un bărbat cînd se duce în budoarul unei doamne într-o după-amiază fîrzie? se întrebă Logan. Se dusesese în cabină, preferînd să facă duș acolo și nu lîngă dormitorul cel mare. Se temea că, dacă se va afla atît de aproape de Dani, nu se va putea abține și va da buzna peste ea, stricînd atmosfera romantică pe care o plănua.

Zîmbi în șinea lui în timp ce își puse o pereche de pantaloni scurți din bumbac din dulapul aflat în cabină. Și Dani se întreba, probabil, cu ce să se îmbrace. Avea să aleagă, oare, un neglié? O cămașă de noapte simplă? Sau avea să-l aștepte în așternut fără nimic pe ea?

Sandra Brown

Gîndul acela îi acoperi cu o peliculă subțire de sudoare trupul care tocmai ieșise de sub duș. Pentru a se răcori, își stropi cu colonie fața, gîtul și pieptul. Își aminti ce simțise cînd buzele ei îi atinseseră trupul și mîna îi tremură în timp ce își trecea peria prin părul umed.

Îi dăduse, oare, destul timp? Se ruga, oare, să nu se ducă pînă cînd avea să fie gata? Sau așteptase prea mult? Se întreba ce naiba l-o fi reținînd atît? Voia ca totul să fie perfect. Nu auzise niciodată de vreun mire care să fi așteptat zece ani noaptea nunții.

Se duse la frigiderul pe care îl ținea tot timpul aprovizionat cu bere și răcoritoare pentru invitații de lîngă piscină. Acum acesta era plin cu trandafirii pe care florarul i-i adusese cu o zi înainte. Luă un boboc perfect din vas și apoi scoase o sticlă mare de șampanie dintr-un raft de pe ușa. O cîntări din privire, zîmbi și luă încă una.

– S-ar putea să fie o noapte lungă și am de gînd să potolesc și cea mai aprigă sete, șopti el.

Mîinile îi erau atît de alunecoase din cauza nervozității, încît aproape că scăpă sticlele cînd ieși și porni să traverseze grădina. Se simțea ca un prost. Se purta ca un puști, ca un mire inocent care se pregătea să se ducă la o mireasă inocentă. De fapt, era extrem de agitat. Dar, stupiditatea aceea era scuizabilă, fiindcă era

După zece ani

îndrăgostit. Iar îndrăgostiții aveau tendința să fie puțin...

Încremeni deodată. Nici măcar nu observă dalele de piatră încinse de soare care îi ardeau călcâiele. Stupoarea îl făcuse să nu mai simtă nimic. O văzu pe Dani îndreptându-se grăbită spre mașină, cărîndu-și valizele și poșeta. Din felul cum se mișca, părea să fugă. Văzu cum descuie portiera, cum azvirli bagajele aiurea înăuntru, urmîndu-le repede. Motorul porni imediat și pietrișul scrișni sub roțile mașinii. O privi plecînd și lăsînd un nor de praf în urmă.

Nu o strigă. Nu făcu nici un pas după ea. Nu se clinti. Totul în el părea să fi murit, să se fi atrofiat. Sticlele de șampanie începură să se aburească, iar petalele trandafirului începură să cadă sub soarele puternic al Vestului. El, totuși, stătea nemișcat, uitîndu-se la praful care se potolea.

Oamenii îi văzuseră ochii lui Logan Webster aruncînd sclipiri reci de mînie, calzi și plini de umor, întunecîndu-se de milă. Dar nimeni nu îi văzuse vreodată așa cum erau acum, înotînd în lacrimi.

Sandra Brown

Fără să-și dea la o parte compresa rece de pe ochi, Dani căută telefonul care suna. Găsi receptorul, îl smulse și, în cele din urmă, izbuti să-l ducă la ureche.

– Alo?

Dacă nu era Logan cel care o suna pentru a o ruga să se întoarcă și pentru a-i spune că o iubește, nu avea chef să stea de vorbă cu altcineva. Nu era Logan, ci doamna Meneffee, care o suna din Dallas.

– Draga mea, am fost îngrijorați din cauza ta. Te așteptam să te întorci de acum câteva zile.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să sun.

– Sper că nu s-a întâmplat nimic rău. Vreun necaz cu mașina?

Doamne, ce durere de cap avea. Fiecare firisor de păr era ca un ac ascuțit înfipt în creier. Ochii îi ardeau. Inima o durea. Protesta la fiecare bătaie, de parcă ar fi dorit să nu mai facă nici un efort.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic rău. M-am hotărât să mai rămân câteva zile, atîta tot.

– Am sunat tot timpul.

Se simți un ușor reproș în vocea ei stridentă. În orice altă împrejurare, Dani ar fi explodat din cauza acelei invadări a intimității, dar acum era prea apatică pentru a-i păsa.

– Am fost la niște prieteni, spuse ea vag. În

După zece ani

seara asta m-am hotărît să vin la motel.

– Sîntem cu toții nerăbdători să știm. L-ai văzut pe domnul Webster?

Logan jucînd volei. Logan în cada cu apă fierbinte care îi mîngîia trupul gol. Logan la masa luminată de lumînările care se reflectau în ochii lui. Logan întins pe pătură la umbra copacului, cu părul lui auriu în care jucau razele soarelui.

– Da, l-am văzut, spuse ea stins.

Văzînd că nu continuă, femeia de la celălalt capăt al firului, întrebă cu exasperare:

– Și?

– Și i-am vorbit despre teren.

– Bine, și ce-a spus, Dani? Vrei să te implor pentru fiecare informație?

– Îmi pare rău. Mă doare capul îngrozitor. Dormeam cînd ați sunat, vă rog să mă scuzați dacă sînt puțin amețită.

Mîntea cu pricepere, dar mintea îi funcționa din plin. Ce să-i spună doamnei Meneffee? Cum putea îndulci adevărul, și anume că dăduse greș atît de cumplit?

– Vai, îmi pare rău, draga mea. Dacă n-aș fi fost forțată de împrejurări, aș fi așteptat să te întorci.

– De ce ați fost forțată de împrejurări?

– *Prietenii copiilor* va face un apel mîine la o instituție din localitate pentru o donație. Vrem să

Sandra Brown

călcăm cu dreptul. Dacă aş pomeni câteva nume de seamă care au contribuit deja la cauza noastră, poate i-aş face să fie mai generoşi.

– Aha, înţeleg.

Fir-ar să fie. Trebuia să-i dea vestea cea proastă în seara aceea. Şi, cînd o va întreba de ce Logan Webster nu fusese înţelegător, ce avea să-i răspundă?

– Apropo, Dani, am fost astăzi la centrul de îngrijire postşcolară.

Cu aproape un an în urmă, Dani organizase acel centru pentru a ajuta familiile cu copii întârziaţi mintal. Aceştia aveau acum un loc plăcut unde să se ducă după ce terminau orele la şcoală, pentru ca mamele lor să poată lucra.

– A fost de ajuns să pomenesc de ideea ta în legătură cu tabăra de vară şi toată lumea a fost încîntată, atît părinţii cît şi profesorii.

– Ah, cît de mult aş vrea să nu fi făcut asta! Este prea devreme pentru a face public totul. Nu vreau ca lumea să fie dezamăgită dacă lucrurile nu vor ieşi bine.

Îi venea să înfăşoare firul telefonului în jurul guşii doamnei Meneffee şi să o strîngă de gît.

– Vai, Dani, draga mea, asta-i unul din motivele pentru care te iubim şi te apreciem atît de mult. Munceşti neobosită şi, totuşi, nu vrei să ştie lumea ce faci. Eşti mult prea modestă. Ştiu că

După zece ani

o să te descurci. Încercarea de a-l convinge pe domnul Webster să ne vîndă terenul nu este decît primul pas. Ce-a spus?

O clipă își dori ca toate celelalte proiecte ale ei să nu se fi bucurat de atîta succes. Atîția oameni contau pe ea să rezolve din nou totul. Trebuia să găsească o alternativă. Poate că avea să-și convingă tatăl să-i închirieze unul din terenurile pe care nu le exploatare.

– Ei, Dani? Ai adormit din nou? Ce-a spus?

– Păi... n-a spus tocmai nu, se eschivă ea.

– Grozav. Știam că putem conta pe tine. Acum trebuie să închid. La revedere.

Dani puse receptorul la loc, plictisită. Nu spusese o minciună, dar nici adevărul nu era. Plănuia să se întoarcă la Dallas a doua zi și să lămurească imediat lucrurile. Avea să născosească ceva în legătură cu Logan și va găsi o alternativă care va mulțumi comitetul și nu-i va dezamăgi pe copii și pe familiile acestora.

Cînd se ridică să-și pună cămașa de noapte, își simți umerii grei din cauza răspunderilor pe care le avea. Dar nici o parte din trupul ei nu era la fel de grea ca inima. Vîrîndu-se în pat, se întrebă dacă n-ai fi fost mai bine să nu revină la Hardwick. Sfidase destinul întorcîndu-se să-l vadă pe Logan. Lecția fusese dură, dar acum știa. Unele lucruri trebuie să fie lăsate așa cum sînt.

Sandra Brown

Clanța ușii se mișcă și ea deschise ochii brusc. Se făcuse dimineață. Lumina pătrundea prin draperiile proaste, specifice motelurilor. Dani se rostogoli pe o parte și văzu ușa deschizându-se, dar numai puțin, pentru că fu oprită de lanț.

– Camerista? întrebă ea, somnoroasă. Mai târziu, te rog.

În clipa aceea, lanțul zbură din locul lui datorită izbiturii unui picior încălțat cu cizmă. Șuruburile ieșiră din lemnul moale, făcându-l să atârne inutil. Logan dădu buzna în cameră.

– Nu, nu e camerista. Cît despre partea cu mai târziu, chestiunea pentru care am venit, nu va mai fi amînată nici măcar o clipă.

Dani se ridică brusc în capul oaselor și dădu să sară din pat.

– Nu te deranja.

Vocea aceea de oțel o paraliză.

– Ești chiar acolo unde te vreau.

Trînti ușa cu zgomot și înaintă. Era furios, de fapt, chiar clocotea de mînie. Mușchii feței, ai gîtului și ai brațelor îi erau rigizi, iar ochii îi scînteiau. Aveau aerul unui viking care se pregătea de luptă.

Dani își trase pătura pînă sub bărbie, dîndu-și seama că, nici dacă ar fi fost din fier, n-ar fi putut să se apere de el.

– Ce vrei să spui cu asta? Nu poți să vii...

După zece ani

– Ba pot și am și venit.

Nu îl contrazicea. Acum se afla la picioarele patului, privind-o cu răceală și făcînd-o să se simtă mică și lipsită de apărare.

– Îți cer o explicație, Logan. Acum.

Încercă să pară curajoasă și rece, dar în adîncul ei tremura. Nu îl mai văzuse niciodată, de fapt, nu mai văzuse pe nimeni niciodată într-o asemenea stare de nervi. Și de ce o privea ca și cum ar fi urît-o? Pentru că îl părăsise? Dacă era așa, de ce nu venise după ea seara trecută?

– Nu fiindcă ai avea nevoie de o explicație, dar citește asta pentru propria ta satisfacție, după care o să iau ce-mi datorezi de multă vreme.

Smulse o foaie de ziar din buzunarul de la șold și i-l azvîrli. Continuînd să-l privească, uimită, ea despături foaia. În cele din urmă, cînd își desprinsese privirea de a lui Logan, văzu că ținea în mînă o parte din ediția de dimineață a ziarului din Dallas. Pagina socială.

Își văzu fotografia, citi titlul și primele rînduri ale articolului și știu că era terminată.

– Nu le-am spus eu asta, șopti ea parcurgînd repede pagina.

Fiecare rînd era o relatare a muncii ei excepționale în domeniul actelor de caritate, deși, în împrejurările respective, suna ca o acuzație. Ultima ei realizare părea să fie achiziționarea unui

Sandra Brown

teren de la domnul Logan Webster pentru a fi transformat într-o tabără de vară.

În cele din urmă, puse ziarul la o parte și își privi implorator acuzatorul.

– Nu le-am dat eu articolul. N-am făcut-o eu.

– Te aștepti să cred că ăia ghicesc în stele? tună el.

– Ea... m-a sunat aseară.

– Cine?

– Președinta, doamna Meneffee. Ea m-a rugat să-ți vorbesc despre teren. Voia să știe dacă ai acceptat să ne vinzi.

– Și tu i-ai spus „da”, asigurându-te, astfel, de un articol în ziarul de dimineață.

– Nu, spuse ea scuturînd din cap, ceea ce îi făcu părul să se miște.

Durerea de cap nu-i trecuse nici după ce dormise. Era ca un tunet, sau era inima?

– Nu m-am simțit bine. N-am vrut să intru în prea multe amănunte, așa că i-am zis că n-ai spus tocmai „nu”.

Își umezi buzele.

– Ceea ce... ai și făcut.

Îi privi chipul dur. Nu o credea.

– Îți jur, Logan. Habar n-am avut că se va duce la ziar!

– Dar nu poți fi nici extrem de supărată. Uite ce eroină au făcut din tine.

După zece ani

– Dar tu? Vii aici ca un general din Armata Salvării! Ești furios pentru că acum va trebui să renunți la un acru din prețioasa ta proprietate? Unul din numeroasele lucruri pentru care, așa cum le spui tuturor, ai muncit din greu.

– Mă infurii, Dani, spuse el cu o voce calmă dintr-odată, dar tocmai de aceea, mai înspăimântătoare.

– De ce altceva ai năvălit în camera mea?

– Pentru că am făcut un târg care nu avea nici o legătură nici cu *Prietenii copiilor*, nici cu terenul acela, cu nimic altceva decât cu noi doi, spuse el începînd să-și descheie încet cămașa.

– Ce faci? întrebă ea cu răsufierea tăiată.

– Am de gînd să șterg datoria.

Cămașa era descheiată acum și-i atîrna liberă peste șolduri.

– Ai obținut ce ai vrut, Dani. Acum sînt obligat să dau terenul acela, indiferent dacă vreau sau nu. A venit timpul să te achiți și tu de cealaltă parte a târgului.

Își scoase centura și își descheie pantalonii.

– Nu, șopti ea lipindu-se cît mai mult de tăblia de lemn a patului. Logan, nu gîndești limpede. Ești furios. Înțeleg. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat.

– Și mie. N-am vrut să fie așa.

– Faci asta numai pentru că mîndria ți-a fost

Sandra Brown

rănită. Te-am părăsit.

– M-aș fi putut obișnui cu gândul. Ceea ce nu pot tolera, însă, e faptul că ai făcut porcăria asta, zise el arătînd spre ziar. Ți-am spus de la bun început că nu poți să mă manevrezi. Dar ai făcut-o, totuși. Și îți jur că o să plătești pentru asta.

– Ai de gând să mă silești?

– Am încercat totul pentru a te face să mă iubești din nou.

Își aminti de sentimentul cumplit de respingere care l-a copleșit cînd a văzut-o fugind. Cît de ridicol trebuia să fi părut cu șampania și cu trandafirul, ca un idiot îndrăgostit lulea care se ducea la o întîlnire. Acea amintire îl înfurie și mai tare și ocoli patul.

– Nu face asta, Logan, spuse ea alunecînd în partea cealaltă a patului, dar el îi prinse tivul cămășii de noapte, în pumnul încheștat.

– Asta îți spuneam și eu în noaptea aceea cînd am fugit amîndoi. „Nu-i lăsa să ne facă asta, Dani”. Dar tu stăteai acolo nemișcată în timp ce ei mă azvîrleau în mașina șerifului. L-ai lăsat să ne despartă, în vreme ce eu te imploram să n-o faci.

– Eram șocată.

– Așa am fost și eu cînd am citit ziarul azi-dimineață.

– Bine, dar totul s-a întîmplat acum zece ani.

După zece ani

Eram un copil. Nu mă poți face răspunzătoare.

– Nici tu pe mine.

O trase încet, încet spre el.

– Ba da, spuse ea, cuprinsă de teamă. O să te urăști pentru asta, Logan.

– Mă urăsc deja. Pentru că am fost un prost în acești zece ani. Pentru că am crezut că poți fi mai mult decât o femeie de societate căreia îi place să se joace cu viețile oamenilor. Fără îndoială că o să regret, dar cel puțin se va termina totul. După asta, o să pot începe să te uit.

– Și asta-i ultimul lucru de care vrei să-ți amintești? Vrei ca totul să se termine astfel? Cu un viol?

– Așa îl vei spune?

– Da, pentru că nu voi fi de acord. Mă voi împotrivi.

– Faci cum vrei.

– O să țip.

– Ba n-o să ții. N-ai vrea o proastă publicitate.

– Nici tu n-ai vrea. Gîndește-te că va afla toată lumea din oraș.

– Puțin îmi pasă. Nu-mi pasă de nimic altceva decât să te am.

Se aruncă spre ea prinzînd-o de mijloc și prăbușindu-se odată cu ea în patul răvășit. Îi țintui soldurile cu pulpele. Dani gemu, șocată și neîn-

Sandra Brown

crezătoare, și fu cuprinsă de furie când el îi sfîșie cămașa de noapte.

– Logan, încetează. Dumnezeu, nu-i adevărat.

Dar el nu mai auzea și nu mai judeca. Gura lui se repezi cu duritate spre a ei. O strînsoare puternică îi ținea încheieturile mâinilor ridicate deasupra capului. Mîna care îi ținea maxilarul nemișcat nu semăna deloc cu cea care o mîngîiase, o iubise cu atîta tandrețe și o tulburase cu blîndețea sa.

Își înfipse genunchii între ai ei și îi forță pulpele să se îndepărteze. Trupul i se vîrî între ele cu o agresiune furioasă. Mîna îi freca sînii. Degetele lui insistente îi întăriră sfîrcurile și ea era dezgustată de trădarea propriului trup.

Îi dădu drumul din sărutul lui sălbatic și sufocant și își coborî capul asupra sînului, plimbîndu-și limba peste sfîrc. Trupul i se mișca sugestiv deasupra ei, supărat că încă mai erau separați de haine. Făcu un gest de a se elibera.

– Logan.

Atîta disperare și dezamăgire se aflau în acea șoaptă încît aceasta străpunse zidul de furie din jurul creierului său mai mult decît ar fi făcut strigătele și țipetele. Buzele lui își încetară sărutările pîrjolitoare. Nu mai era nevoie să-i țină mîinile, căci brațele ei erau moi. Nu i se mai

După zece ani

împotriva. Pulpele îi erau depărtate și nu mai încercau să-i apere moliciunea de el.

El respira anevoios și inegal când își înălță capul pentru a-i privi chipul. Ochii ei erau închiși, dar lacrimile șiroiau pe sub gene. Îi privi întregul trup, o văzu – lipsită de apărare și învinsă – se văzu pe el – violent și brutal – și își dădu seama deodată ce lucru oribil fusese gata să facă.

Sentimente de vinovăție și regret coborîră asupra lui ca o mantie de oțel făcîndu-i să se lase peste ea, în cu totul alt fel, protejînd-o de sine. Îi cuprinse capul în mîini, și strecură degetele prin părul ei și își ascunse fața în scobitura gîtului ei.

– Dani, Dani.

Cuvintele ieșiră strangulate și pline de durere, din adîncul sufletului.

– Doamne, ce-am făcut? Ce-am făcut?

Cîteva minute rămaseră așa, singura mișcare făcînd-o degetele lui care îi masau ușor pielea capului. Cînd respirația lui reveni aproape de normal, se ridică de pe ea și se așeză pe marginea patului. Cînd se uită la trupul ei învins, îi fu atît de rușine, încît aproape că i se făcu greață. Se disprețuia. Întinse mîna să-i tragă peste sîni cămașa de noapte și, la atingerea lui, ea se feri, ceea ce îi zdrobi inima.

Se ridică de pe pat și, proptindu-și brațul de perete, își lipi capul de pumnul încheștat. Un

Sandra Brown

genunchi era puțin îndoit. Pantalonii îi stăteau largi în jurul șoldurilor, iar cămașa îi atârna de pe un umăr, asemeni unui drapel de luptă al unei armate care suferise o înfrângere umilitoare, căreia nu-i mai rămăsese nici un pic de onoare sau curaj.

Simți când ea se ridică în capul oaselor. Adunînd destul curaj pentru a o privi, întoarse capul. Ea îl privea fix. Ochii ei aurii erau mari și speriați și buzele, umflate de sărutările lui. Chiar în timp ce el o privea, încă o lacrimă se prelinse încet pe obrazul ei.

– Știu că trebuie să mă urăști, Dani, dar te asigur că n-o s-o faci mai mult decît mine.

Ea nu spuse nimic, dar o reacție la vorbele lui o făcu să se cutremure. Un oftat i se zbatu în gît înainte să intre din nou în nemișcare.

– Iartă-mă. Eu...

Privi peretele o clipă, după care își coborî brațele și se întoarse spre ea.

– La naiba, n-am ce să spun.

– Aș prefera să nu spui nimic, zise ea trăgîndu-și cămașa de noapte sfișiată peste sîni și ținînd-o cu brațele încrucișate.

– Te doare ceva? Te-am lovit...

– Nu, nu, spuse ea scuturînd din cap.

– Eram nebun de furie, Dani. Îți jur că nu-mi dădeam seama de ce fac. Adică, imi dădeam

După zece ani

seama, dar...

Se uită în tavan ca pentru a căuta răspunsuri. În cele din urmă, își desfăcu mâinile larg.

– N-aș fi crezut niciodată că pot fi atît de violent, încît să-ți pot face rău. Ție. Cînd iubesc fiecare pîrticică din trupul tău.

Vocea i se frînse.

– Cum am putut...

– Logan, te rog, nu. Nu ne face bine nici unuia din noi. Cred că ar fi mai bine să ne spunem adio și să mă lași singură acum.

– Tocmai asta-i problema, Dani.

Cînd îi auzi tonul plin de remușcare, ea își ridică privirea.

– Nu te pot lăsa singură chiar acum.

Sandra Brown

Sapte

Instinctiv, ea bănuia că era vorba de o veste proastă. Indiferent ce avea să-i spună, ea nu voia să audă.

– N-am fost singurul care am citit ziarul azi-dimineață. O mulțime de reporteri se aflau la ușa mea cu o jumătate de oră înainte să vin aici. Se pare că agențiile de știri au preluat articolul și s-a aflat în tot statul. Au venit din Houston, Dallas și Austin.

După zece ani

Șira spinării părui să i se frîngă și se încovoie.

– Voiau să confirmi?

– Eu și tu. Voiau să ne ia interviu amîndurora.

Ea închise ochii pentru puțin timp.

– Și toată lumea va afla astfel că am stat la tine. Vor crede că obișnuiesc să mă culc cu toată lumea pentru a obține donații.

Parcă și vedea ani întregi de muncă distruși și credibilitatea ei zguduită de presă.

– Nu neapărat, spuse el.

– Asta ai crezut și tu despre mine la început. Îți amintești?

Primi înțepătura. Simțea că o merită.

– Le-am spus că se înșeală, că n-ai stat acolo, că n-ai fost musafira mea. Am pomenit vag de Spud.

– Bănuiești că te-au crezut?

Expresia tristă răspunse în locul lui.

– Bine, dar nu erai acolo, așa că nu pot scrie că erai.

– Spud?

– Dacă ar crede că asta vrei, pînă în ultima clipă a vieții ar jura pe un teanc de *Biblie* că ai stat sub ochii ei de cînd ai venit.

Încercă să-i smulgă un zîmbet, dar ar fi însemnat să-i ceară prea mult în clipa aceea.

– Și tu ai crezut că eu le-am dat articolul, spuse ea, dezgustată. Mi-aș fi făcut singură o

Sandra Brown

publicitate atît de negativă?

El păru cuprins de remușcări.

– N-am stat să mă gîndesc. Doar am acționat.

Ea nu răspunse.

– Ar fi bine să te îmbraci, îi sugeră el, șovăitor.

Din nou, ea avu presimțirea că încă nu se terminase totul.

– De ce?

– Singurul mod în care am reușit să-i liniștesc pe reporteri a fost promițîndu-le o conferință de presă imediat ce voi da de tine.

– Oh, Doamnel spuse ea dîndu-se jos din pat și măsurînd încăperea, furioasă. Cum de a ajuns chestia asta să fie atît de importantă pentru presă?

– Ești o celebritate în domeniul tău, Dani.

Se răsuci spre el.

– Nu da toată vina pe mine. Și tu ai fost în reflector în ultima vreme. Și dacă n-ar fi fost tîrgul tău nenorocit, nu s-ar fi întîmplat absolut nimic din toate astea.

Inregistră încă un punct. El știa că acela era adevărul și nu putu să găsească nici o replică potrivită. Se întoarse, își încheie cămașa și și-o vîrî în pantaloni. După ce își aranjă hainele, se îndreptă spre ușă. Dani stătea din nou pe marginea patului, părăind teribil de distrusă și chinuită.

După zece ani

– Reporterii vor veni la biroul meu din centru. Îți amintești clădirea pe care ți-am arătat-o ieri?

– Da.

– Peste o jumătate de oră.

– Și dacă nu voi fi acolo?

– Vor crede că avem de ce să ne fie rușine.

– Și n-avem? întrebă ea cu subînțeles, ridicând capul și privindu-l cu ochii scînteietori.

– Eu, da. Tu, nu, zise el și făcu un pas spre ea. Dani, îmi... Nimic din ce-aș spune n-ar repara....

Înjură încet. Cum putea să o lase cînd părea atît de distrusă, și totul din vina lui?

– Nu te voi mai vedea singură după conferința de presă, nu?

– Nu. Voi pleca imediat.

– Îți pare rău că te-ai întors?

În glasul lui se simți durere.

Ea încercă să-și înfrîneze lacrimile care îi inundau ochii și îl privi.

– Cum poți să mă întrebi așa ceva acum?

El făcu un gest de nerăbdare.

– Înainte de azi-dimineață, te bucurai că te-ai întors?

– Întotdeauna am știut că trebuie să te mai văd o dată. Așa cum ai spus și tu, nu se terminase totul între noi. Acum ne putem continua viețile.

El oftă adînc.

Sandra Brown

– Da, bănuiesc că da.

Aerul ei sfidător dispăru și capul îi căzu în piept. Nu spuse nimic. Dar, când își ridică din nou privirea, el nu mai era.

Știind că avea să întârzie, dar fără să-i pese, Dani făcu un duș și se spălă pe cap. Se fardă cu grijă pentru a-și ascunde cearcănele datorate oboselii și apoi își puse rochia de mătase de culoarea mierii, care făcea întotdeauna minuni în contrast cu tenul. În ziua aceea trebui să-și aplice mai mult fard pe obraz pentru a estompa acea strălucire. Rochia avea o croială simplă, cu șapte nasturași imbrăcați care porneau de la decolteul în formă de V pînă la mijloc. Umplu decolteul cu cîteva șiraguri de mărgele roșii. Purta aceiași pantofi din piele de țipar pe care îi avusese și în seara reîntîlnirii. Părul îi era parțial uscat cînd îl strînse în coc.

Își făcu bagajele, le duse la mașină, plăti motelul și porni pe străzile familiare spre clădirea pe care Logan i-o arătase cu o zi înainte. *Webster Industries Inc.* scria pe o placă aurie deasupra ușilor turnante.

În hol era un adevărat vacarm. Reporteri și cetățeni ai orașului se plimbau de colo-colo, atrași de eveniment și vorbeau extrem de gălăgios. Deocamdată, lucrul fusese oprit. Comunitatea se afla în vizor, iar cetățenii ei aveau

După zece ani

să se bucure de atenție.

În clipa în care fu recunoscută, Dani fu asaltată imediat de reporteri, care începură să-i pună întrebări.

– Ați fost la școală împreună cu Logan Webster, domnișoară Quinn?

– V-a plăcut reuniunea? Vreau să spun, reuniunea clasei.

– De ce munciți atât de mult pentru caritate?

– Domnișoara Quinn vă va răspunde la întrebări, ca și mine, dacă veți fi drăguți să ne lăsați să ajungem pe podium. Cred că sînt destule scaune pentru toată lumea.

Logan își făcuse loc pînă la ea și îi înconjură mijlocul protector. Ea se rezemă, recunoscătoare, de trupul lui puternic și cald.

– Te simți bine? o întrebă el încet ca să-l audă numai ea, în timp ce o conducea într-o sală impresionantă, unde o masă fusese așezată cu fața spre o mulțime de scaune pliante.

– Da, mă simt foarte bine. Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse ea zîbindu-i, dar în clipa următoare, amîndoi își amintiră ce se întîmplase în dimineața aceea și își întoarseră privirile în altă parte.

– Ai mâncat ceva?

– Nu, nimic.

– N-ai băut nici măcar cafea?

Sandra Brown

Ea scutură din cap.

– O să-i spun secretarei să-ți aducă una.

O așeză la masă și ea zîmbi mulțimii prezente. Îi recunosc pe reporterii de la ziarele din Dallas și le aruncă un zîmbet în chip de salut, sperînd că nu părea atît de fals cum îl simțea ea.

Logan îi lăasă timp pentru a lua cîteva înghițituri din cafeaua care apăruse ca prin farmec, după care, folosindu-se de o instalație de sunet portabilă, ceru să se facă liniște.

– Eu am avut foarte puțin de-a face cu această problemă, spuse el și, cînd mulțimea începu să protesteze, ridică mîinile pentru a-i reduce la tăcere. Domnișoara Quinn, o fostă colegă de-a mea, este singura răspunzătoare de ceea ce sărbătorim astăzi. Mi-a vorbit cu atîta sinceritate despre ceea ce voia, mi-a descris planurile pentru tabăra de vară într-un mod atît de interesant și captivant, încît am fost mai mult decît încîntat să ofer proprietatea pentru un proiect atît de necesar.

Dani îl privi, uluită. Ar fi trebuit să candideze pentru postul de președinte. O făcuse chiar și pe ea să-l creadă. Nu-i spusese niciodată de ce era atît de devotată cauzei. Îi împărtășise ideile foarte sumar în timp ce cutreierau clădirile acelea dărăpănate. Și, totuși, el o făcea să pară o sfîntă.

– Nu vreau să captez eu toată publicitatea,

După zece ani

așa că o s-o las pe ea să vă povestească totul, spuse el și, întorcându-se spre Dani, îi dădu microfonul.

Ea îl luă, dar privirea îi rămase ațintită asupra lui și buzele îi erau ușor întredeschise de mirare. El o îndemnă ușor cu o mișcare a capului și se așază.

Răspunse la întrebări, dar le oferă foarte puține informații, doar atât cât să poată scrie un articol. Îi lăsă să creadă că reticența ei se datora discreției. În realitate, ea nu știa nici câți copii puteau primi în tabără și nici ce fel de programe puteau oferi. Cât despre pregătire și transport, nu avea nici cea mai vagă idee.

– Întrebările dumneavoastră sînt premature, obiectă ea rîzînd ușor. Abia am obținut terenul, vă amintiți?

Îi subjugase pe toți. Riseră împreună cu ea.

– Aceste lucruri necesită luni de zile de gîndire și eu nici n-am început încă.

Un reporter de pe un rînd din spate se ridică și îi făcu semn. Cînd ea îi răspunse, el întrebă:

– Este o indiscreție să întreb cît plătește organizația *Prietenii copiilor* pentru pămîntul domnului Webster?

Dumnezeule! Cît îi plăteau domnului Webster pentru pămînt? Singurul preț pe care ea și Logan îl discutaseră fusese... Oh, Doamne! Se fîstîci.

Sandra Brown

– Nu cred...

– Actul de vânzare e la mine, spuse Logan, ridicându-se.

Ea îl privi imediat și îl văzu fluturînd o hîrtie cu aspect oficial în fața reporterilor.

– Scrie „Achitat”.

– B...bine, dar nu ți-am plătit nimic! spuse ea din greșeală direct în microfonul pe care îl ținea încă aproape de gură.

– Exact, domnișoară Quinn, zise Logan, dîndu-i actul de proprietate împreună cu cel de donație. Este tot ce vreau pentru el.

Izbuconiră cu toții într-un val de aplauze. Nu se putea face nimic pentru a se potoli acel vacarm de încheiere. Dani abia aștepta să poată ieși pe neobservate pentru a se gândi în liniște.

Exact cînd mulțimea începu să se risipească, o femeie cu părul cărunț veni repede la Logan și îi dădu o hîrtie.

– Nu mi-a venit să cred, spuse ea, lipindu-și ambele mîini pe piept.

Logan i-o prezentă repede lui Dani ca fiind secretara lui.

– La început am crezut că-i o glumă, dar chiar dînsul mi-a vorbit.

– Cine? o întreba Logan pe femeia tulburată.

– Guvernatorul, spuse ea, mîndră. Citiți mesajul.

După zece ani

Logan despături hîrtia și citi scurtul mesaj, după care își ridică privirea spre Dani, părăind aproape copleșit.

– Sîntem invitați să cinăm cu domnul guvernator Hyatt și cu soția sa la ferma lor. Diseară, adăuga el încet.

Reporterii care auziseră începură să murmure, iar ceilalți au fost și ei imediat informați. Întreaga încăpere zumzăia din nou, ca și cum invitația ar fi venit din partea unui rege. Pentru cei din Hardwick era cam același lucru.

– E o săptămînă plină de neprevăzut, spuse el sec. Cum vrei să răspund, Dani?

– Nu știu, răspunse ea, cu răsufierea tăiată. Cît e de departe?

Logan închise un ochi și se gîndi.

– Un zbor de vreo două ore.

– Și cu mașina?

– E prea departe. Va trebui să luăm avionul.

– Ah.

Avea să fie cu Logan. Într-un avion. Un avion micuț. Numai ei doi, fără nimeni altcineva.

Reticența ei făcu să-l doară sufletul. Se temea, oare, de el? „Dar ce altceva ai fi vrut, idiotule? Ai fost gata s-o violezi”.

– Guvernatorul Hyatt este un prieten de-al meu, Dani. Nu se va supăra dacă îl voi suna și-i voi spune că nu putem merge. Că avem alte

Sandra Brown

obligatii, chestii din astea.

Doamna Meneffee i-ar fi tăiat capul dacă ar fi refuzat invitația guvernatorului. Și era sigură că un eventual refuz ar fi fost relatat foarte neplăcut în ediția de seară a ziarelor. Toți se uitau la ea, așteptînd nerăbdători răspunsul. Nu avea de ales.

– E foarte frumos din partea soților Hyatt să ne facă o invitație. Bineînțeles că voi fi foarte încîntată să merg.

Timp de o clipă în care inima nu-i mai bătuse, Logan se uită adînc în ochii ei. După care se întoarse și spuse în microfon:

– Sînt sigur că ne veți scuza, zise el aruncîndu-le un zîmbet fermecător. Vă mulțumesc că ați venit.

Înainte ca Dani să-și dea seama ce se întîmplă, Logan o scoase iute din mulțime și o urcă în lift. Se opriră la al patrulea etaj, iar el o conduse pînă în capătul coridorului, unde deschise ușa biroului său.

– Ah, iată-vă, spuse secretara. Speram să ajungeți înainte de a se răci cafeaua. La asta v-ați gîndit, domnule Webster? întrebă ea și se dădu la o parte.

Pe o masuță pregătise o gustare pentru ei. Era salată de fructe din pepene galben, pepene verde, căpșuni zemoase și nucă de cocos. Mai erau, de asemenea, sandvișuri cu ou pe felii de pîine prăjită, gogoși cu glazură de ciocolată,

După zece ani

cafea și suc de portocale.

– A fost totul pregătit în grabă, dar domnul Webster mi-a spus că s-ar putea să vă fie foame pentru că n-ați mâncat nimic. Pepenii sînt proaspeți, din Valley, la fel și ouăle lui Mae. Lucrează la departamentul de răcoritoare din drogheria lui Wiggly. Eu mănînc foarte multe sandvișuri din astea cînd le prepară.

Pe Dani o amuza femeia aceea, care era, evident, dornică să-i facă plăcere șefului și... prietenei acestuia. Îi zîmbi cu căldură.

– Totul arată minunat. Nu-mi dau seama cum ați pregătit totul atît de repede. Și, e adevărat, sînt moartă de foame.

Femeia îi întinse o farfurie.

– Umple-o cu vîrf, draga mea.

Cu o oră în urmă, Dani ar fi fost în stare să jure că n-ar mai fi putut mîncă în viața ei, dar descoperi că îi era foame și devoră repede tot ce avea pe farfurie.

– Nu sînt aici pentru nimeni, spuse Logan, înghițind o căpșună cînd sună telefonul.

Secretara lui răspunse.

– Te rog să mă scuzi, Dani, dar trebuie să mă schimb.

La conferința de presă purtase costum. Bănuî că îl avusese în mașină cînd a venit la motel.

– Cu ce te îmbraci? Ar trebui să mă schimb și eu?

Sandra Brown

– Dacă te simți bine, poți să rămii așa. Eu îmi pun o pereche de blugi. Sînt sigur că, dacă e o chestiune de „casă”, Charley va purta blugi și, în plus, n-am chef să pilotez avionul în costum. De fapt, nici n-or să observe cu ce sînt îmbrăcat, atît timp cît vei fi lîngă mine, spuse el, privind-o cu tandrețe. Arăți superb azi.

Ea își feri privirea cu modestie.

– Mulțumesc.

Spre surprinderea ei, el îngenunche și o făcu să-l privească.

– Ești sigură că te simți bine, Dani? Dacă ți-am făcut vreun rău...

Părea îndurerat și scoase un sunet de dezgust la adresa lui.

– Pot să anulez totul chiar acum. Spune doar un cuvînt.

O privea cu atîta regret, încît ea tînjea să-i atingă obrazul ușor. Dar nu o făcu. În schimb, scutură din cap și pe buzele tremurătoare îi apărură un zîmbet.

– Îți jur că mă simt bine, Logan.

El o studie cu atenție o clipă, plimbîndu-și privirea peste chipul ei. După aceea o bătu ușor pe mîină și se ridică.

– Bine. Mă întorc imediat.

Peste zece minute, ieși din încăperea alăturată arătînd mai neoficial, dar deloc mai puțin frumos

După zece ani

în blugi, cămașă sport, geacă și cizme.

– Vrei să-ți duc mașina la mine? Va fi mai în siguranță parcată acolo decât în stradă.

– Da, cred că ar fi mai bine.

– Atunci, urmează-mă.

Parcurseră distanța pînă acasă la el într-un timp record. Trecînd pe lângă casă și grajduri, o conduse spre micul hangar. O pistă îngustă și neagră traversa pajiștea.

– Dacă se întîmplă ca o vacă să se afle pe pistă cînd vrei să aterizezi? întrebă ea cînd o ajută să coboare.

– Vezi vreo vacă pe pajiștea asta?

Punîndu-i o mînă pe umăr, o răsuci și îi arătă.

– Vezi gardul acela? Face ca o asemenea catastrofă să nu se întîmple.

Își zîmbiră, dar, din nou, nu dură decît pînă își amintiră de dimineața aceea. Mîna îi alunecă imediat de pe umărul ei.

Dani așteptă în hangar pînă cînd Logan făcu verificarea de dinainte de zbor a avionului. Apoi telefonă la cel mai apropiat aeroport și după aceea o urcă fixîndu-i centura de siguranță. Imediat după ce decolară, ea îl întrebă:

– Cînd ai învățat să pilotezi?

– În al doilea an la Școala tehnică. Cel puțin, atunci a început totul. Am decolat împreună cu un prieten într-o seară tîrziu. Băusem cîteva beri și

Sandra Brown

sînt sigur că și el la fel, dar, tînăr și nebun cum eram, m-a convins. Mi-a plăcut foarte mult și mi-am zis că, dacă el putea să piloteze pe jumătate beat, puteam și eu s-o fac perfect treaz. Lectiile erau scumpe, așa că m-am înțeles cu instructorul de zbor. Făceam tot felul de munci în jurul aeroportului în schimbul orelor.

– Întotdeauna ai fost muncitor. Îmi aduc aminte că lucrai după antrenamentul la fotbal.

El rîse scurt.

– Nu-ți mai spun cîte galoane de benzină am pompat la stația lui Grady. Dar bătrînul Grady mi-a făcut reducere de preț la benzina pe care o foloseam eu, ca să te pot scoate în weekend-uri.

Îi zîmbi, dar imediat redeveni serios.

– Aș fi vrut să-ți cumpăr cadouri, să-ți ofer tot felul de lucruri, să-ți fac surprize. Îi invidiam pe băieții care-și duceau prietenele în locurile cele mai bune – care nici nu sînt prea multe în Hardwick – dar uram faptul că tot ce puteam să-ți cumpăr era un hamburger.

– Logan...

Înainte să-și dea seama, mina ei era pe brațul lui. Și-o privi, uimită. Degetele îi înconjurau brațul, încrezătoare, fără teamă. Cînd își ridică privirea din nou spre el, ochii lui se topiră într-ai ei.

– Ce voiai să spui?

Emoția din glasul și de pe chipul lui o făcu să

După zece ani

răspundă.

– Voiam să spun că niciodată nu mi-a păsat unde mergeam. Eram bucuroasă să fiu cu tine.

El îi prinse mîna și i-o duse la buze. I-o sărută ușor și i-o ținu în același loc cînd vorbi.

– Mă ierți pentru azi-dimineață, Dani? Nu pot nici să explic, nici să mă acuz. Aș vrea să știu doar că regret extrem de mult. Mi-aș da zece ani din viață ca să pot șterge acele zece minute.

Privirile li se întîlniră.

– Te doream. Am fost disperat cînd m-ai părăsit ieri. Am văzut articolul din ziar ca un mod de a-ți bate joc de mine. Asta m-a făcut să turbez. E singura explicație pe care ți-o pot da.

Ea își întoarse privirea și se uită pe geam. Era o zi fără nori. Pămîntul de sub ei se desfășura cu o perfecțiune caleidoscopică.

– Nu mi-aș fi bătut joc niciodată de ce s-a întîmplat între noi, Logan.

– Acum știu. Vina a fost numai a mea. Spune-mi că mă ierți.

– Trebuie să te iert, spuse ea încet. Dacă s-a întîmplat pentru că ne dorim unul pe altul, atunci sînt la fel de vinovată ca și tine.

Găsi curajul de a-i întîlni privirea.

– În ultimele cîteva zile, dacă aș fi avut forța ta, aș fi încercat să te forțez de multe ori.

De data aceasta, îi strînse mîna și i-o ținu pînă

Sandra Brown

cînd punctul de destinație începu să se zărească la orizont. Îi dădu drumul numai pentru a face manevrele necesare aterizării.

Guvernatorul Charles Hyatt în persoană îi aștepta cu camioneta, cu care îi conduse cele cîteva mile care îi despărțeau de ferma sa.

– Margaret și copiii abia așteaptă să te vadă, Logan. Și, bineînțeles, să vă cunoască și pe dumneavoastră, domnișoară Quinn.

– Și eu abia aștept să-i cunosc. Vă rog să-mi spuneți Dani.

– Și tu spune-i lui Charley, zise Logan. Mi-am dat seama că ăsta-i singurul mod de a ajunge să te înțelegi cu el.

– Cum se face că ești în relații atît de bune cu guvernatorul nostru, încît îi spui pe nume? întrebă ea înclinîndu-și puțin capul.

– L-am rugat să intre în comitetul nostru pentru energie, răspunse guvernatorul în locul lui Logan. Și, pînă să-mi dau seama, el a preluat conducerea.

– Îi seamănă.

– Mulțumesc, spuse Logan, vesel, luînd intenționat înțepătura ei drept compliment.

După zece ani

– Să nu fii impresionată prea mult de funcția mea, Dani, spuse Charley. Înainte să intru în politică, am fost doar un simplu crescător de vite. Și știi ceva? În comparație cu conducerea legiuitorilor Texas-ului, creșterea vitelor e o joacă de copil.

Ceilalți membri ai familiei erau la fel de prietenoși și calzi ca guvernatorul. Dani o plăcu pe doamna Hyatt imediat. Plinuță și afabilă, avea câteva păreri proprii foarte clare, considera că tot ce spunea soțul ei era spiritual sau inteligent, era o mamă excelentă și o gazdă atentă și generoasă.

– Am fost binecuvântați cu trei băieți sănătoși pentru care sînt recunoscătoare în fiecare zi, îi spuse ea lui Dani. Geea ce faci tu pentru copiii aceia e minunat, pe cuvînt. Cînd am citit azi-dimineață despre tabăra aceea pe care vreți s-o puneți pe picioare, i-am spus lui Charley că vreau să veniți în seara asta la cină ca să te pot felicita personal și să-ți oferim tot sprijinul nostru. Charley junior, la, te rog, coatele de pe masă.

– Te-ai simțit bine? o întrebă Logan pe Dani mai tîrziu, îndreptînd avionul spre est, lăsînd în urmă un apus splendid.

– Da, excelent. N-a fost deloc cum m-aș fi așteptat.

– Adică?

Sandra Brown

– Ceva formal, încordat, ca o masă oficială. Mi-a plăcut atmosfera aceea de familie, copiii.

El sesiză o undă de tristețe în glasul ei.

– Îți dorești vreodată să ai copii, Dani?

Întrebarea aceea păru să o irite, căci se foi ușor pe scaun.

– Da, spuse ea cu o voce răgușită. Bineînțeles că îmi doresc.

– Cu cât avansezi în vîrstă, cu atît mă gîndesc mai mult la asta, spuse Logan, gînditor. Îți amintești cînd ne întîlneam uneori și nu făceam altceva decît să parcăm lîngă lac? De multe ori vorbeam atunci despre căsătorie. Plănuiam să avem copii. Îți amintești?

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui în carlinga învăluită de semiîntuneric, după care se uită în altă parte. În jurul lor domnea un amurg violet, la fel de cald și protector ca acele seri de vară de demult.

– Bineînțeles că-mi amintesc.

– Obişnuiam să ne întrebăm cîți vom avea, ce nume le vom da. Îți amintești toate astea?

Fără să poată vorbi din cauza nodului imens care i se pusese în gît, ea încuviință.

– Dacă am fi rămas căsătoriți acești zece ani, ce fel de copii am fi avut, oare? Cîți ani ar fi avut? Cum ar fi arătat? Hotărîsem că toți vor fi blonzi, nu?

– Logan, te rog, șopti ea ușor și își înăbuși un

După zece ani

suspin pe care nu voia să-l audă el.

Într-o încercare disperată de a limpezi atmosfera, spuse:

– Nu sînt sigură că te interesa atît de mult să ai copii, cît să- i faci.

– Recunosc că sînt vinovat, spuse el cu un zîmbet trist, care fu înlocuit repede cu o expresie de dorință puternică. Și încă mai sînt interesat.

Se lăsă o tăcere plăcută. Zgomotul înfundat al motorului o făcu pe Dani să adoarmă curînd. Datorită faptului că nu prea dormise cu o noapte în urmă, se cufundă într-un somn atît de adînc, încît nici măcar aterizarea nu o trezi.

Cînd deschise ochii, Logan îi zgîlțîia ușor umărul.

– Am ajuns acasă, Dani, șopti el.

– Deja?

– Da, după numai două ore, spuse el șicanînd-o.

– Iartă-mă, spuse ea atunci, îndreptîndu-se în scaun. N-am vrut să...

– Nu-i nimic. Ai grijă, zise el ajutînd-o să coboare, după care se duse să închidă avionul în hangar.

– Logan?

Stătea rezemată de perete.

– Hmmm?

– Există... vreo toaletă prin apropiere?

Zîmbetul lui străluci în lumina lunii cînd o luă

Sandra Brown

de mină și o conduse spre mașini.

– Cea mai apropiată este în grajd. Poți să aștepti pînă acolo?

Se uroă la volanul mașinii ei, porni motorul și merse ceva cînd el abia întoarse. O așteptă la ieșirea din mica toaletă.

– E mai bine?

– Mult mai bine, spuse ea oftînd și răsuci capul imediat. Ce-a fost asta?

– Ce anume?

– Mi s-a părut că aud un zgomot, zise ea arătînd spre boxele calilor.

– Atunci ar fi bine să mă duc să arunc o privire.

Luă o lanternă din cui și o aprinse. Mergînd pe culoarul central, luminează fiecare boxă. Dani îl urma îndeaproape.

– O să-ți murdărești frumoșii pantofi de la *Neiman-Marcus*.

– Nu-mi pasă. Dacă se întîmplă ceva, n-am chef să rămîn singură.

El rîse ușor și își continuă inspectia.

– Totul e-n regulă. Poneii dorm.

Se întoarse, dar era atît de aproape, încît se ciocni de ea. Ca să nu cadă, o prinse de antebrate. Îi simți mușchii încordîndu-i-se sub atingerea lui.

– Dani, spuse el, cuprins de remușcări. Tot îți

După zece ani

mai e teamă de mine?

Ea îi auzi disperarea din glas și se grăbi să nege.

– Nu, Logan, nu. Nu crede așa ceva. Nu mi-e teamă.

El o lipi atunci de perete, în așa fel ca lumina lunii care pătrundea pe fereastră să-i cadă pe chip și să fie convins că era adevărat.

– De câte ori te ating, tresari. De ce, Dani?

– Nu tresar.

Era fermecată de sclipirea argintie a părului lui și degetele ei nu rezistară tentației de a întinde mîna spre el.

– Atingerea ta m-a făcut întotdeauna să tremur.

Sandra Brown

Opt

Mîinile lui îi alunecară în sus și în jos pe brațe. Nu îndrăznea să spere, dar trupul i-o luă înainte nepăsător, ignorînd avertismentele lui de a nu desluși nimic în cuvintele ei.

– Ce vrei să spui, Dani?

– Că, de cînd mă știu, trupul tău, chiar și numai gîndul la el, l-a făcut pe al meu să răspundă.

– Dani, spuse el făcînd o grimasă de ușurare atît de puternică, încît semăna a durere.

După zece ani

Erau aproape unul de altul, dar brațele ei încrucișate puneau destul spațiu între ei.

– N-ai fi putut termina niciodată ce ai început dimineață, spuse ea încet și își ridică privirea spre el.

Ochii lui aveau o strălucire întunecată în lumina lunii.

– E prea mult bine în tine ca să poți răni vreodată pe cineva, mai ales pe cineva la care ai ținut odată.

– Poate că ai despre mine o părere mai bună decât merit.

Ea scutură din cap.

– Nu. Erai furios și pe bună dreptate. Căutai un mod de a te dezlănțui și de a scăpa de furia aceea. Era firesc să ți-o îndrepti spre mine. Dar nu mi-ai făcut niciodată rău, Logan. Știu asta.

– Îți mulțumesc pentru încrederea pe care o ai în caracterul meu. Dar te înșeli în cealaltă privință.

– Care?

– Că ești cineva la care „am ținut odată”. Țin la tine și acum, Dani. Și nu are nici o legătură cu ce-a fost între noi acum zece ani. Chiar dacă te-aș fi cunoscut pentru prima oară cu trei nopți în urmă, aș fi știut imediat că ești singura femeie pe care aș putea-o iubi vreodată.

Îi luă mâinile într-ale sale și i le strânse la piept.

– De ce ai plecat ieri, Dani?

Sandra Brown

Capul ei căzu pe pumnii lor împreunați.

– N-am vrut ca actul de a face dragoste să fie încheierea unui joc. Voiam să fie mai mult.

El îi dădu drumul și îi atinse obrazul cu o palmă caldă, ridicându-l capul.

– A fost mai mult. Recunosc că am fost puțin supărat când te-am văzut prima oară. Poate că am vrut să-ți ofer puțin din durerea și umilința pe care le-am simțit în noaptea aceea când am fugit amîndoi. Dar mi-a trecut în clipa când te-am luat în brațe să dansăm. În ciuda stilului tău de viață sofisticat, a poziției tale sociale, ești tot Dani a mea. Frumoașă, inteligentă, fermecătoare, sexy, fără să faci nici un efort. Am încercat în toate felurile să te fac să-ți dai seama cum mă simt fără să fiu nevoit să ți-o spun. Nu ai înțeles pînă acum de ce te doream în patul meu?

Ea îi luă capul în mîini și se aplecă spre el. Brațele lui o înconjurară.

– Cred că da, dar spune-o, totuși, ca să fiu sigură.

– Ca să fii sigură, șopti el, te iubesc, Danielle Elizabeth Quinn.

Ea îi șopti numele și îl luă de gît. O strînse în brațe și mai mult și își ascunse fața în gîtul ei.

– Ai făcut parte din mine ca o așchie pe care am purtat-o sub piele în toți acești ani. Nu-mi amintesc să fi încetat vreodată să te iubesc, zise

După zece ani

el.

Îi freca spatele, mișcîndu-și mîinile peste netezimea de dincolo de mătase, atingîndu-i fiecare vertebră cu vîrfurile degetelor. Mîinile îi alunecară apoi peste unditura mijlocului, pe șolduri. Dar se mișca încet, cu blîndețe. Nu avea să mai riște niciodată sperînd-o.

– Nici eu, Logan. Te-am iubit din clipa când am intrat în timpul orei de istorie a domnișoarei Pritkin ca elevă nouă și tu mi-ai oferit banca ta.

El își înălță capul și o privi cu atenție.

– Chiar de atunci?

– Da. M-ai făcut să mi se taie respirația.

Nu desluși nimic pe chipul ei în afară de sublima fericire care îi învăluia propriul trup pe dinăuntru. Inima stătea gata să-i plesnească și, dacă ochii ei sculptori și zîmbetul luminos indicau ceva, atunci Dani simțea aceeași senzație de eliberare și înălțare.

Își coborî încet gura peste a ei. Nu îi forță buzele să se deschidă. Limba îi rămase liniștită. Doar îi atinse gura cu a sa, înainte și înapoi, răsufîind ușor.

Peste cîteva clipe, ea își înălță capul și își strecură degetele prin părul lui.

– Ai început să fii timid cu mine?

– N-am vrut să te sperii.

Ea îi adora asprimea mătăsoasă a părului și își

Sandra Brown

trecu degetele prin el senzual.

- Îți dau permisiunea.
- Să ce? întrebă el cu un glas îngroșat.

Se simțea îngroșat peste tot. Degetele, limba, pîntecul. Doamne! Probabil că era o fiară. Îi obținuse iertarea pentru faptul că fusese gata să o violeze și jurase să nu-i mai facă nici un rău niciodată. Totuși, nu se putea gândi decît la dulcea eliberare pe care trupul ei o promitea în schimbul unui chin care fusese adăpostit în sufletul lui timp de zece ani.

- Pentru ce îmi dai permisiunea?
- Să mă sperii. Așa, spuse ea răsufîind printre buzele lui.

Ascultătoare, acestea se desfăcură și limba ei le exploră delicată conturul. Apoi, cîștigînd încredere, îi alunecă în gură, unde rămase.

Mîinile lui i se desfăcură larg pe spate și o lipiră de el. Dar nu era de ajuns. O sărută lacom. Limba îi pătrunse cu poftă în gura dulce. Îi plăcea în felul cum i-ar fi plăcut cuiva miezul zemos și dulce al celui mai gustos fruct.

Lăsînd timp pentru ca amîndoi să-și recapete suflarea, el îi căută cu buzele partea de dedesubt a maxilarului. Ea își dădu capul pe spate.

- Te doresc, Dani. Goală. Să mă primești în tine, să fac parte din trupul tău.
- Da, Logan, spuse ea frecîndu-se de el și

După zece ani

acoperindu-i tăria cu pîntecele.

– Doamne, mă omori. Nu știu cum o să ajung pînă-n casă, gemu el.

– Hai să rămînem aici.

Reușise să-l smulgă dintr-o ceață sexuală atît de densă, încît nu credea că avea să mai vadă vreodată limpede. O privi complet uluit.

– Aici? În fîn?

Ea rise melodios.

– Da, e locul potrivit, sînt sigură. Putem?

– Iubito, în momentul ăsta sînt gata de orice. Crede-mă, mi-ai găsit punctul cel mai vulnerabil. Nu mă gîndesc decît la tine. Ești sigură?

Ea își desprinsese brațele de după gîtul lui și se întoarse cu spatele. Sub privirea lui vrăjită, își desfăcu mărgelele de la gît și le puse pe pervazul îngust, după care urmară și celelalte bijuterii.

Apoi începu să-și elibereze părul, care îi căzu pe spate des și gros dînd naștere în el unui impuls aproape irezistibil de a-și afunda mîinile în el. Dar aceea era scena ei și o juca exact așa cum voia ea. Avea destul timp mai tîrziu să exploreze fiecare firisor neprețuit de păr.

Ea își scoase pantofii și îl privi prin perdeaua de gene înainte să-și ridice poalele rochiei pentru a-și desprinde ciorapii din clamele portjartierului.

Logan Webster, Zdrobitorul de inimi din Hardwick, își pierdu stăpînirea de sine. Știa că

Sandra Brown

limba îi atârna probabil pînă la jumătatea pieptului. Mîinile și picioarele parcă îi deveniseră enorme – pentru a nu mai vorbi de o altă parte a trupului care atinsese dimensiuni nebănuite. Inima îi bătea cu putere. Ochii îi clipeau cu frecvența unei lumini de trafic. Întregul trup îi ardea. Era sedus de femeia care îi umpluse nopțile în vis. Era sedus și îi plăcea la nebunie!

– E vreo pătură pe aici? întrebă ea încet.

El încuviință și se forță să meargă pînă în magazie de unde luă o pătură veche, mare, pe care o întinse într-una din boxele goale și curate unde pătrundea lumina lunii.

– Vrei să mă dezbrac? întrebă ea.

– Aș vrea să te dezbrac eu.

– Speram să spui asta, zise ea zîbind.

Stăteau în picioare în centrul păturii, unul în fața celuilalt. Luîndu-i fața în mîini, el o sărută ușor, abia apăsîndu-i buzele. Apoi gîtul primi o serie de sărutări mărunte care lăsară o dîră umedă ce o umplu de extaz, de-a lungul gîtului și claviculei.

– Miroși atît de bine. Gustul tău...

Gura i se cufundă în decolteul modest al rochiei, după care se îndreptă, o privi adînc în ochi și începu să-i descheie cei șapte nasturi.

Aceștia cedară imediat sub degetele lui pricepute, unul cîte unul, pînă cînd laturile rochiei

După zece ani

o acopereau lejer. Privirea lui se desprinsese de pe ultimul nasture și își făcu drum spre chipul ei.

— De ce, oare, simt o nevoie extraordinară de a mă afla pe bancheta din spate a unui Chevrolet din șaizeci și doi?

Ea rîse împreună cu el.

— Sînt mult mai nervoasă acum decît am fost vreodată pe bancheta din spate a mașinii tale.

— Și eu la fel, recunosc eu.

— De ce crezi?

— Pentru că acum înseamnă mai mult. Vreau să fie perfect pentru amîndoi.

— Va fi.

Își strecură mîinile în corsajul ei și trecîndu-le peste piept, umeri și brațe, îi coborî rochia. Ea își scoase mîinile din mîneci și așteptă ca el să se oprească pe solduri pentru a-i trage veșmîntul în jos. Sprijinindu-se cu o mîna de umărul lui, ea își scoase picioarele pe rînd. Rochia aceea scumpă fu azvîrlită neglijent în finul cu miros dulceag.

Răsufierea lui îi șuieră printre dinți.

— Ești superbă, Danielle Elizabeth.

Nu știa cum se numește acel articol de lenjerie, știa doar că-i place și că toate femeile din America ar fi trebuit să aibă unul. Servea drept sutien, chilot și portjartier în același timp. Probabil că era din mătase, căci îi strîngea trupul ca o a doua piele. Una caldă și docilă. Culoarea

Sandra Brown

șampaniei se confunda atât de mult cu pielea, încît, la lumina slabă și argintie a lunii, abia putea spune unde se termina ceva și începea altceva.

Își lipi mîna de mijlocul ei. Da, mătase, cu siguranță. Pieptul îi era plin și greu și îi umplu palma cînd își permise să-l cuprindă. Își mișcă degetul mare și îi simți reacția de răspuns prin materialul senzual. Vedea rezultatul mîngîierii lui împungînd materialul. Dar nu voia să-l exploateze acum.

Își lipi mîna în jos peste umflătura ușoară a soldului ei și apoi spre dantela care se afla la începutul pulpelor. Se încheia într-un V extrem de atrăgător. Se sili să-și desprindă privirea de pe triunghiul acela amețitor pentru a învălui subțirimea pulpelor lungi. Clamele portjartierului atîrnau provocator pe pielea netedă.

Luă una între degete și trase elasticul spre el, după care se uită la ea cu un neastîmpăr copilăresc.

– Dacă o faci, o să regreti, îl avertiză ea.

– Cum o să mă pedepsești?

Ea făcu ochii foarte mici.

– Îți voi scoate toate hainele.

El dădu drumul imediat elasticului care o plesni peste coapsă făcînd-o să tresară și să scoată un țipăt de protest.

– Bine, te-am avertizat, zise ea atunci gutural.

După zece ani

Pe drum el își scosese geaca, așa că ea începu cu cămașa. Îi luă la fel de mult timp pentru a i-o scoate cum îi luase lui să o scape de rochie. Dar în cele din urmă, pieptul i se dezveli și ea își plimbă mâinile peste el cu foarte mare interes.

– Îmi place tot acest păr. E atât de bine când îl simt.

– Zău? întrebă el răgușit. Mă bucur că-ți place. O să încerc să fac să crească și mai mult.

Avu nevoie de extrem de multă stăpânire de sine pentru a-și controla pasiunea și de a suporta acel joc al iubirii. O bretea alunecase de pe umărul ei și i se oprise ispititoare în jurul cotului. Sînul ei făcea tot posibilul să se reverse din cupa delicată. Numai sfîrcul întărit mai făcea ca ea să rămînă acoperită și el în toate mințile.

Ea se lăsă în genunchi.

– Asta e partea care-mi place cel mai mult, murmură ea.

– Care?

Mîinile ei îi netezau mușchii încordați ai abdomenului.

– Blugii, nimic altceva. Atunci mi se pare că un bărbat e cel mai sexy. Îmi place la nebunie partea inferioară a torsului unui bărbat.

– Bănuiesc că ai admirat multe.

Răsufierea i se opri în piept. Ea îi desfăcuse centura, descheiase nasturele și acum începuse

Sandra Brown

procesul înnebunitor de lent al deschiderii fermoarului.

– Trist, dar cel mai adesea, este neglijată și lăsată să se umfle. Dar când e tare, plată și acoperită cu păr fin ca a ta, este cea mai frumoasă dintre creațiile Domnului.

Mîinile îi erau în părul ei, mișcîndu-se neîncetat, căutînd zadarnic ceva de care să se prindă pentru a rămîne în universul său.

– Eu am o altă părere, Dani. Și cel puțin jumătate din populație n-ar fi de acord cu tine. Totuși, sînt încîntat că mă găsești plăcut la vedere.

– Te-am mai văzut și pînă acum. Ca de exemplu, în cadă, alaltăieri seară. A fost un gest extrem de nedemn și de îndrăzneț din partea ta.

N-ar fi crezut niciodată că putea să rîdă în asemenea împrejurări, dar, totuși, o făcu, gros și tunător, pârînd, într-un fel, în concordanță cu tulburarea din interior.

– Speram să-mi acorzi toată atenția.

– Asta am și făcut. M-am uitat.

– Dar n-ai atins, șopti el.

Ea își ridică privirea.

– Nu, atunci nu.

El rămase amuțit în timp ce ea îi înlătură blugii și îi trecu lenjeria peste șolduri. Apoi, asemeni unei flori timide care se apropiase prea mult de

După zece ani

căldura lui, mîna ei îl atinse ușor. Era o atingere atît de subtilă și de delicată, dar îi insufla atîta putere. Mîngîierea ei nu era egoistă, ci plină de dragoste. Deodată, mîinile îi înconjurară pulpele și își lăsă palmele pe fesele lui tari.

– Logan.

El îi simți răsufierea ușoară. Își lipise obrazul de coapsa lui. Apoi buzele. Sărutări ușoare și delicate. Trei. Cînd își înclina capul într-o parte și în alta părul ei îi mîngîia pielea.

– Iubește-mă, iubește-mă, Logan. Iubește-mă.

Ei o îndepărtă cu blîndețe, dar nu era nici o supunere în felul în care își scoase cizmele și ciorapii aruncîndu-le alături de restul hainelor. Cînd se lăsă în genunchi pe pătură, ea era întinsă pe spate, cu brațele deasupra capului și cu trupul complet accesibil. Picioarele lungi îi erau netede în lumina lunii, iar sîinii i se înălțau și coborau agitați sub veșmîntul lor de mătase.

– Va trebui să... zise ea arătînd spre partea inferioară a trupului.

Sîngele îi năvăli în cap și îi declanșă o mulțime de tunete cînd își dădu seama ce voise să spună. Căută închizătorile ascunse, le desfăcu, concentrîndu-se extrem de mult pentru a-și determina mîinile să facă mișcările necesare. După ce le deschise pe toate, îi trase articolul de lenjerie în sus.

Sandra Brown

– Dumnezeu, Dani. Credeai că eu sînt frumos.

Priveliștea tărîmului ei feminin îl ameți. Vederea i se tulbură, practic, ceea ce-l supără fiindcă voia să soarbă fiecare detaliu – perfecțiunea pielii ei și moliciunea părului cîrlionțat.

Buricul ei era o bijuterie care îl atrase cînd îi scoase veșmîntul. Apoi sîinii, deserturi gemene erotice care implorau să fie gustate și savurate.

Ea se ridică încet în capul oaselor pentru ca el să-i tragă costumul peste cap. Părul îi lunecă înapoi peste umeri. El ezită, temîndu-se că, dacă se lăsa deasupra ei pe pătură, amintirea acelei dimineți avea să revină și ea se va feri de el îngrozită. Dar mîinile ei i se așezară pe umeri și îl traseră în jos în timp ce ea se întinse la loc.

– Acoperă-mă, Logan. Apasă-ți trupul pe mine, țintuiește-mă aici pentru totdeauna.

Vorbele ei precipitate ar fi putut să-l înnebunească puțin, dar nu o făcură. În schimb îl străpunseră cu atîta dulceață, încît simți o dorință teribilă de a o proteja. Voia ca ea să știe cît de mult o prețuia.

O acoperi, dar încet, treptat, în așa fel ca ea să nu se simtă sufocată. Îi lăsă trupul să-i absoarbă greutatea, dar avu grijă să nu o deranjeze. Cît despre a rămîne acolo pentru totdeauna, avu impresia că acest lucru se putea întîmpla, într-adevăr. Știa că n-ar fi vrut să mai plece vreodată.

După zece ani

Nu cînd gura ei i se oferea cu atîta generozitate, deschizîndu-se ca o floare pentru sărutul lui și limba care o penetra grabnic.

Se cuibări în căldura ei umedă. El era tare, fierbinte și pulsa. Își înălță capul pentru a vedea efectul prezenței lui. Ochii ei se deschiseseră somnoroși, dar aruncau flăcări aurii.

– N-am mai fost iubită niciodată, Logan. Nu cu adevărat. Arată-mi cum e să fi iubit.

Ridicîndu-și capul ușor, ea îi atinse cu limba gropița din bărbie făcîndu-l să geamă.

El îi puse un șir de sărutări fierbinți pe gît și pe piept. Sub privirea ei vrăjită de puterea magică a gurii lui, el și-o apăsă pe sînc și supse.

Scoțînd un strigăt de plăcere, ea se lăsă din nou pe spate. Mîngîierea lui continuă și, cu fiecare mișcare a buzelor lui, ea simți dorința încolăcindu-se în stomac asemeni unui arc strîns. Picioarele i se frecau neîncetat de coapsele lui tari și părul îi gîdila dosul pulpelor. Aceea era numai una din milioanele de deosebiri electrizante dintre trupurile lor goale, care îi făceau să tînjească după împlinire. Mîinile lor cercetătoare nu se mai săturau, nu puteau înregistra și cataloga senzațiile destul de repede.

Mintea lui Logan funcționa febril, dar atingerea lui era blîndă. Degetele îi alunecară peste abdomen și prin părul mătăsos pentru a o descoperi. Era ca o catifea caldă. Ca o mătase udă.

Sandra Brown

Ca o femeie pregătită pentru un bărbat.

O penetra încetul cu încetul. Mângâind ritmic, făcu cunoștință cu cele mai îndepărtate bogății ale ei, cu cele mai adânci mistere ale feminității ei. Era mică, strîmtă și umedă, un vis care prindea viață, unindu-l cu trupul ei perfect.

Și acele mici spasme minunate care îi străbătură trupul în curînd erau ca niște răspunsuri la rugăciunile lui. Îi studie chipul, iar strălucirea a ceea ce simțea îi răzbătea prin piele.

Aceea era femeia. Acel trup, acea personalitate, acel suflet. Acel gust, parfum și simț. Aceea era femeia creată exclusiv, fără echivoc, irevocabil, fără îndoială și de netăgăduit pentru el. Dacă ar fi căutat în toată lumea, n-ar fi găsit alta care să i se potrivească atît de bine. Indiferent dacă avea să trăiască restul vieții alături de ea sau dacă era blestemat să trăiască veșnic fără ea, știa un singur lucru. Aceea era femeia lui.

Ajuns pe culmea cea mai înaltă, lăsă valul de viață din el să o inunde. Odată cu acesta intra totul – bărbăția, inima și spiritul lui.

– Dani, Dani, îi șopti el răgușit la ureche. Te iubesc atît de mult, scumpa mea. Scumpa mea iubită.

După zece ani

– Ai auzit un zgomot sau a fost un șiretlic ca să mă seduci?

Ea îi plesni mîna în joacă.

– Am auzit un zgomot! Și de ce n-ai aprins lumina în loc să iei o lanternă cu bateriile slabe? Întrebă ea arătînd spre șirul de becuri care străbăteau grajdul dintr-un capăt în altul.

Era o seară caldă, dar chiar dacă n-ar fi fost, energia pe care o generaseră le-ar fi ținut de cald. Stăteau îmbrățișați pe pătura moale, atingîndu-se reciproc, explorînd. Erau niște amanți satisfăcuți pe moment, care se jucau leneș.

El se rostogoli ca să o sărute.

– Totdeauna ai fost prea deșteaptă pentru binele tău.

Ea îi cuprinse ceafa.

– Acum am făcut-o pentru binele meu.

Degetul lui îi înconjură leneș sînul, dar era ușor încruntat.

– Dani, de ce-ai spus că n-ai mai fost iubită niciodată? Întrebă el privind-o pe sub sprîncene. Cu soțul tău ce-a fost?

– Te amesteci în treburile mele personale?

– Da, spuse el simplu și, în ciuda faptului că era foarte serios, ea rîse.

– N-a fost dragoste, Logan. Încă te mai iubeam. Iar Phill... Ei bine, nu va fi niciodată în stare să iubească pe cineva mai mult decît pe

Sandra Brown

sine. Făceam sex, dar niciodată dragoste, era un simplu schimb carnal.

El îi puse un sărut pe tâmplă și buzele îi rămaseră acolo când murmură:

– Îl mai vezi?

– Din când în când, dar niciodată nu sîntem singuri. Ne vedem întîmplător și ne salutăm ca doi străini politicoși. Despărțirea a fost amară și definitivă.

Se întoarse pe o parte ca să-l poată privi.

– Aș prefera să nu vorbesc despre el. Nu vreau ca asemenea amintiri să-mi strice plăcerea de a sta aici cu tine. Vreau numai să înțelegi că acum am făcut pentru prima oară dragoste.

– Și eu, Dani.

– Dar toate celelalte femei...

El scutură din cap.

– Sex.

Ea își ascunse nasul în părul lui de pe piept.

– Să știi că te pricepi foarte bine.

– Nici tu nu te pricepi mai puțin, spuse el strîngîndu-i șezutul. Ești gata să mergem înăuntru? Mai putem exersa și acolo.

– Trebuie să mă îmbrac? întrebă ea pe un ton de protest.

– În nici un caz.

– Și atunci, cum propui să merg în casă cît de cît decent?

După zece ani

El se ridică și o trase și pe ea.

– Ține, spuse el aruncându-i cămașa sa. Eu o să-mi pun blugii. Mai ales că acum știu că asta-i partea care-ți place cel mai mult.

– Poate m-am răzgândit, spuse ea seducător și, ceea ce făcu apoi îl șocă și îl umplu de încântare.

Continuă pînă îl făcu să geamă.

– La naiba, Dani. Vrei să ajungem în casă sau nu?

Porniră prin noaptea caldă, șoptindu-și lucruri delicioase, ciupindu-se, lovindu-se, mîngîindu-se, pînă cînd ajunseră să se împleticească.

– Ai grijă la cioburi, o preveni el exact la timp și o făcu să ocolească locul respectiv.

Chiar și în întuneric, ea izbuti să vadă două sticle sparte, al căror conținut se vărsase. Mai erau și petalele ofilite și înnegrite ale unui trandafir.

– Ce naiba! exclamă ea.

– Am... am fost puțin nervos, spuse el rușinat.

Ea îl privi uimită, cu ochii mari.

– Ieri, după ce-am plecat?

El încuviință.

– Am inventat niște înjurături noi pentru care ar trebui să cer bani. Sînt extrem de explicite și pline de imaginație.

– Ah, Logan, făcu ea îmbrățișându-l și săru-

Sandra Brown

ținându-i pieptul. Iartă-mă. Vinul, trandafirul, erau pentru mine?

– Nu era un simplu vin, ci o șampanie din cea mai bună, spuse el bosumflându-se ca un copil.

Ea era destul de deșteaptă să știe că voia să fie mângâiat și alintat.

Ridicînd capul ea îi mîngîie obrazul cu o mînă și pieptul cu cealaltă.

– Du-mă sus și o să-mi iau revanșa.

Telefonul sună pe la jumătatea dimineții.

Trezindu-se dintr-un somn adînc, liniștit și fără vise, Logan înjură și întinse un braț lung și bronzat peste Dani pentru a ridica receptorul înainte de a o trezi. Îl duse apoi la ureche și mormăi:

– Ar fi bine să fie o chestiune de viață și de moarte.

– Ce să zic, frumoase vorbe pentru o veche prietenă.

– La naiba, făcu el, prăbușindu-se înapoi pe pernă.

Inutil. Dani se mișcă lângă el și întrebă căscînd:

– Cine e?

– Spud.

După zece ani

Dani zîmbi în căldura pāroasā a subsuorii lui.

– Bānuiesc cā nu ești singur și cā ești ocupat în acest moment, zise Spud.

– Exact.

– Dani?

– Iar ai nimerit.

– Vai, ce mā bucur! strigā ea, dupā care, cu un glas înābușit, dādu vestea mai departe. Dani e cu el, Jerry, și eu cred cā i-am prins într-un moment nu tocmai potrivit. Sigur, bravo lor...

– Spud! strigā Logan în receptor. Vrei sā-mi spui care-i motivul acestui telefon? Ai zece secunde.

– Ca sā aflu dacā se întîmplā ceva.

– Cu siguranță. La revedere.

– Stai! Vreau sā aflu toate amānunțele. Ca, de exemplu, ce-a fost toatā povestea de ieri și cum a fost la guvernator.

Logan își împleți picioarele cu ale lui Dani pe sub cuverturā. Pulpele ei se depārtarā pentru a-i da voie uneia de-a lui. Brațul ei îi înconjura pieptul. Fixā receptorul între ureauche și umār pentru a-și elibera mîinile, care îi dādurā la o parte părul de pe obraji și lāsarā cearceaful mai jos ca sā aibā o imagine mai bunā. Sā priveascā la trupurile lor împletite era aproape tot atît de bine ca a le simți împreunate.

– Te referi la conferința de presā? De unde ai

Sandra Brown

aflat?

– Pentru că eram acolo. O dusesem pe Paulette la dentist și am văzut toată agitația. Și cine erau implicați? Cei mai buni prieteni ai mei – Logan și Dani. Pe urmă a venit la mine unul din clovnii ăștia de ziariști din estul Texas-ului să mă întrebe dacă domnișoara Quinn a fost musafira mea. Am spus „da”. Am făcut bine?

– Excelent, Spud. Să-mi aduci aminte să te invit la masă.

– Ai fi putut avea decența să mă anunți mai înainte.

– N-am avut când să-ți dau toate detaliile. Am fost foarte ocupat.

– Atunci spune-mi acum.

– Nu.

– De ce?

– Sînt foarte ocupat.

După un geamăt ușor și o pauză de o clipă, Spud zise:

– N-o să întreb nimic.

– Să n-o faci. Te-ai rușina chiar și tu.

Spud oftă teatral.

– Crezi că vă puteți mișca trupurile din pat pentru prînz? Mai puteți merge?

– Nu știu sigur, dar dacă nu mai pot, cel puțin știu că a meritat.

– Logan, făcu Spud exasperată, poți veni cu

După zece ani

Dani la prînz la noi sau nu? Jerry pregătește o friptură la grătar și, dacă vă veți lupta destul cu copiii, veți mai găsi o bucățică, două. Sînt convinsă că vă e foame, adăugă ea sarcastic.

– Ți-e foame? o întrebă el pe Dani care îi mușca ușor bicepșii.

– De lup, spuse ea mîrîind afectuos.

– Venim, zise el în receptor.

– Nu ne lăsați să întrerupem nimic.

– Nu. La revedere, spuse el dîndu-i receptorul lui Dani, deși încă îi mai puteau auzi strigătele lui Spud.

Dani se întoarse să pună receptorul în furcă.

– Parcă a spus ceva de unsprezece și jumătate, murmură Logan cu gura ascunsă în îndoitura moale a sînului ei.

– Ar trebui să ne grăbim în cazul ăsta.

Mîna lui îi alunecă peste stomac și în despicătura coapselor. Ea îl luă de gît și închise ochii cînd simți mîngîierea aceea pricepută.

– Scoți un sunet excelent cînd te sărut aici, șopti el.

Ea deschise ochii brusc și roși.

– Da?

– Îhî. Ascultă cu atenție și o să-l auzi.

Se lăsă în jos încet-încet.

– Logan, gemu ea cuprinsă de o plăcere din ce în ce mai mare, n-avem timp.

Sandra Brown

– Ba cum să nu, zise el plimbându-și limba în jurul buricului ei.

– Una iute? Nu așa îi spuneți voi, băieții?

Buzele lui coborîră din ce în ce mai mult și gîndurile cedară în fața senzațiilor.

Cîteva minute mai tîrziu, el își înălță capul din căldura parfumată a gîtului ei și se îndepărtă puțin. O sărută ușor și pleoapele ei se ridicară, lăsînd-o să-i vadă privirea jucînd diabolic.

– Noi, băieții, tot așa îi spunem și acum.

După zece ani

Nouă

– De fapt, ce e chestia asta? mormăi Logan, care fusese însărcinat să-l hrănească pe cel mai mic din copiii lui Spud, în timp ce aceasta, împreună cu Dani, ducea mîncarea din bucătărie pe masa din grădină. Nu-i place deloc și o scuipă peste tot.

Spud nu se lăsă impresionată nici de nemulțumirea lui Logan, nici de aversiunea copilului față de legumele pasate.

Sandra Brown

– Îi face bine.

Logan adulmecă farfuria suspicios.

– Seamănă cu ceea ce îi murdărea mereu curtea tatei în locul unde ținea păsările.

– Logan!

Tonul lui Dani era muștrător, dar expresia ei era de o adorație absolută. Își strânse părul când se aplecă să-l sărute pe obraz. Lăsînd copilașul să se lingă pe degete, Logan se răsuci pe bancă, își depărtă genunchii și o trase pe Dani între ei, ascunzîndu-și capul în stomacul ei, scoțînd tot felul de mormăieli și gîdilînd-o cu nerușinare.

– Spud, restul e pregătit? strigă Jerry de lingă grătar. Friptura e gata.

– Atunci ai face bine să aduci totul aici. Dacă Dani și Logan se încing mai tare, va trebui să trimitem copiii înăuntru.

Fu o masă dezordonată, în timpul căreia copiii trîncăniră și vărsară tot felul de lucruri. Dani și Logan stăteau foarte aproape, dîndu-și adesea să mănînce reciproc și sărutîndu-se printre înghițituri.

– Am vrut să fiți împreună pînă la urmă, dar sînteți, de-a dreptul, îngrozitori, remarcă Spud.

Copilașul bătea în tava de plastic a scaunului înalt cu o ceașcă. Ceilalți fugiseră la joacă. Dani și Logan nu băgau de seamă nimic, ci se giugiuleau cu afecțiune.

După zece ani

– Lasă-i în pace, îi spuse Jerry soției sale.

– Așa e, lasă-ne în pace, mormăi Logan. Care-i problema? Ne-ai mai văzut făcînd asta și altă dată.

– Eram niște copii nesăbuiți pe atunci. Și nu sîntem nici la *Circle Drive-In*, ci în plină zi. N-ar trebui să vă purtați ca niște adulți responsabili?

– Ceea ce am acum în cap ține foarte mult de un adult.

Jerry rîse ușor.

– Ar fi mai bine să ai grijă, Spud. Sîntem norocoși că asemenea celebrități ne vizitează umilul cămin.

Logan, oftînd mulțumit și privind în ochii lui Dani, se întoarse, în cele din urmă, spre prietenul său.

– Celebrități? Noi? Nicidecum.

– În ziarul de seară s-a vorbit pe larg despre conferința de presă. N-ați văzut? întrebă Jerry.

Chipul lui Dani îl fermecă pe Logan din nou.

– Nu. N-am avut timp să citim ziarul aseară.

– Nu fi prost, Jerry, zise Spud. Bineînțeles că n-au citit ziarul.

– Ei bine, în caz că te interesează, continuă Jerry, netulburat de remarca soției sale, au făcut din tine un alt Carnegie, pentru că ai oferit terenul atît de ușor.

– Nu era cine știe ce, murmură Logan cu o

Sandra Brown

modestie admirabilă.

– Pe naiba, pufni Jerry. În ziar scrie că asociația aia a lui Dani s-a oferit să-l plătească.

Degetul lui Dani îi contură sprânceana în timp ce ea îl întrebă visătoare:

– Chiar așa, de ce ni l-ai oferit, Logan? Pentru ce s-a întâmplat ieri dimineață?

– Ce s-a întâmplat ieri dimineață? întrebă Spud aplecându-se peste masă și devenind deodată curioasă.

Era o adevărată romantică și intrigile o fascinau.

– Nu, Dani, șopti Logan. Nu ți-am cumpărat iertarea. Te rog să nu crezi asta.

– Iertare pentru ce? îl întrebă Spud pe Jerry, care era la fel de nedumerit. Pentru ce trebuia să-l ierte?

Jerry ridică din umeri.

– Atunci, de ce? întrebă Dani încet.

– Pentru că m-ai rugat, șopti Logan și, luându-i mâna, i-o duse la buze și îi sărută dosul degetelor. Mă hotărâsem să-ți ofer terenul chiar înainte de... partea cealaltă.

– Care parte? vru Spud să afle.

– Chiar în timp ce încheiem târgul cu tine...

– Care târg?

– ...eram sigur că-ți voi da terenul gratis.

– De ce? întrebă Dani ai cărei ochi înotau în lacrimi.

După zece ani

Simțea o dragoste atât de imensă, încît avea impresia că se va revărsa.

– Pentru că l-ai vrut și stătea în puterea mea să ți-l dau. Totdeauna a trebuit să te mulțumești cu ce era mai ieftin, în timp ce ceilalți băieți le cumpărau prietenelor lor tot ce era mai bun. Nu mîncam la prînz o săptămîină ca să-ți pot cumpăra un buchet de prins la corsaj de cîte ori mergeam să dansăm și totdeauna era din garoafe, nu din orhidee, cum consideram că meriți. Acum am avut ceva ce-ți doreai. Îți poți închipui cît de bucuros am fost că ți l-am putut oferi?

– Pentru că mă iubești?

– Exact.

Se uniră într-un sărut dulce, din care îi smulse un plîns înăbușit. O priviră pe Spud peste masă. Aceasta încerca zadarnic să stăvilească suvoiul de lacrimi cu un șervețel de hîrtie. Jerry o bătuse ușor pe umerii care se zbuciumau.

– Spud, liniștește-te...

– E atât de f-fru-frumos.

Ei începură să rîdă în timp ce ea plîngea în hohote. Apoi, stînjinită într-un fel, de propriul sentimentalism, se ridică și începu să strîngă masa.

– Sînt fericită pentru voi. Ar fi trebuit să fiți împreună în acești zece ani. Acum veți fi și eu una sînt încîntată.

Sandra Brown

Ceilalți se ridicară și ei să o ajute. Logan o bătu ușor pe Dani peste șezutul îmbrăcat în blugi și îi mormăi la ureche:

– Și eu la fel.

După ce o sărută repede, se grăbi să-l ajute pe Jerry să mute grătarul, în vreme ce Spud le spunea copiilor că era periculos să se joace cu bâtele de baseball.

Nimeni nu observă expresia lui Dani. Era ca și cum tocmai fusese trezită dintr-un vis senzațional de o găleată cu apă rece aruncată în față.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Interesul lui Logan pentru starea ei de spirit o surprinse. Încercase să-și ascundă disperarea de toată lumea când plecaseră de la Spud și de la Jerry. Acum intră pe ușa din față pe care el o ținea deschisă și își aruncă poșeta pe una din canapelele din living-room. După aceea se duse la ferestrele mari și își încrucișă brațele cuprinzându-și mijlocul.

– De ce crezi că s-ar fi întâmplat ceva?

– Pentru că ai fost foarte tăcută după prînz. Pentru că ochii tăi nu mai sclipesc. Și pentru că nu m-ai sărutat de exact douăzeci și două de

După zece ani

minute și șase secunde. Am început să sufăr și tu nici n-ai observat.

Ea întoarse capul și îi zîmbi.

– Asta se poate îndrepta.

Se sărutară fără control, dezlănțuit, după care, cuprinzînd-o cu brațele prin spate și proptindu-și bărbia în creștetul capului ei, privi împreună cu ea spre seră.

– Sărutul ăsta s-ar putea să-mi ajungă ceva timp, dar tot aș vrea să-mi spui ce te frămîntă.

Ea se rezemă de el, plăcîndu-i senzația pe care i-o dădea trupul acela solid din spate, plăcîndu-i atingerea mîinilor lui, care îi cunoșteau fiecare parte sensibilă a trupului, plăcîndu-i timbrul gros al vocii lui, plăcîndu-i siguranța pe care i-o ofereau brațele lui care o înconjurau și moliciunea răsufării din părul ei.

– Poate sînt doar obosită. Cred că am început să simt efectele nopții tîrzii.

– Și eu sînt obosit, spuse el lăsîndu-și mîinile să alunece peste pieptul ei.

Fu încîntat să descopere că sînii îi erau liberi sub bluza largă din bumbac. Îi atinse urechea cu buzele lui cercetătoare.

– N-ai vrea să mergem sus să tragem un pui de somn?

– Sună minunat, spuse ea în timp ce degetele lui se bucurau de întărirea sfîrcurilor. Poate mai

Sandra Brown

tîrziu.

Logan își coborî imediat mâinile și o întoarse cu fata la el.

– Ce este, Dani?

Ea își ridică privirea cu curaj. Oricum ar fi abordat problema, nu avea să fie ușor. Știa asta. Era ca o-menghină care se strîngea cu fiecare clipă și mai mult.

– Unde crezi că o să ajungem, Logan? La ce te-ai gîndit pentru viitor?

El își trecu mîna prin păr.

– Păi... făcu el rîzînd ușor, mă gîndeam că mîine vom merge pe la ai mei. Au sunat azi-dimineață în timp ce erai sub duș. Citiseră ziarul și au spus că ar vrea să te vadă.

– Și mie mi-ar face plăcere să-i revăd, spuse ea întorcîndu-se cu spatele. Dar nu la asta mă refeream, ci la ceva în general.

– În general, intenționez să ne căsătorim sau să ne recăsătorim, cît mai curînd posibil. Intenționez să locuim aici, să avem copii și să ne iubim în fiecare noapte și cîte dimineți și după-amieze ne vor ține curelele și să îmbătrînim împreună. Tu la ce te-ai gîndit?

În tonul lui se simți o oarecare asprime care îi confirmă bănuielele lui Dani. Nu avea să fie ușor. Nici pe departe.

– Dacă... dacă s-ar fi întîmplat asta...

După zece ani

– Vrei să te întorci cu fața, te rog? o întrerupse el.

Ea nu voia s-o facă. Dacă se întorcea, ar fi putut să se răzgîndească, să accepte compromisuri, să cedeze și nu putea. Dar îi ascultă rugămintea, totuși, chiar dacă privirea nu-i rămăsese nici o clipă atîntită asupra lui.

– Dacă am fost căsătoriți tot acest timp, ar fi putut ieși așa și ar fi fost minunat. Dar n-a fost să fie, Logan. Sîntem altfel față de atunci.

– Eu nu. Încă te mai iubesc și te doresc la fel de mult ca atunci. Ba chiar mai mult.

– Bine, atunci, spuse ea încordată, eu sînt altfel. Am descoperit că viața nu e totdeauna așa cum vrem noi. Se întîmplă tot felul de lucruri. Neprevăzute. Destinul își spune cuvîntul.

– Unde vrei să ajungi cu filozofia asta?

– La faptul că nu mai vād totul în roz.

– Vrei să spui că eu mai vād?

– Vreau să spun că nu pot să încetez așa, dintr-odată, să fiu ce sînt acum și să devin ceea ce ai vrea tu.

– Cred că simt nevoia să beau ceva, spuse el ducîndu-se spre bar, unde își puse whisky într-un pahar dîndu-l pe gît imediat. De fapt, încerci să spui că n-ai fi fericită ca soție a mea și să locuiești aici cu mine.

– Ba aș fi extrem de fericită, Logan, spuse ea

Sandra Brown

cu sinceritate, și primele lacrimi începură să-i sclipească pe gene.

– Atunci, de ce ne certăm? Ne certăm, nu? Eu am impresia clară că ne certăm.

– Nu vreau să mă cert. Numai că am niște responsabilități, de care nu pot fugi.

Logan își încrucișă gleznelor și brațele și se rezemă de bar.

– De mine ai fugit acum zece ani. De ce ți-e atât de greu să întorci spatele și să fugi de altele acum?

Ea îl privi pătrunzător și încercă disperată să-și stăpânească furia.

– Nu-mi mai spune asta, Logan. Nu puteam să mă căsătoresc cu tine atunci și nu pot nici acum. Din alte motive, dar la fel de întemeiate.

El numără în gând pînă la zece, acesta fiind modul în care își ținea în friu nervii. Mișcă maxilarul ca pentru a spune ceva, după care privirea îi traversă spațiul care îi despărțea, străpungîndu-i ochii.

– Te întreb din nou, tu la ce te gîndeai?

– Să rămînem așa cum sîntem acum. Să ne vedem cînd putem.

– Să fim prieteni și amănți, nu să trăim împreună? Asta vrei?

Ei nu-i plăcu acel ton batjocoritor și nici expresia lui ironică, dar își umezi buzele repede și

După zece ani

spuse:

– Cam așa ceva.

– Nici vorbă, zise el întorcîndu-se pentru a-și umple din nou paharul, pe care-l goli tot dintr-o înghițitură. Vreau să fii soția mea, Dani, nu o iubită ocazională pe care s-o văd cîteva ore pe săptămînă, ca un hobby. Dacă aș vrea asta, m-aș apuca de golf.

– Totul sau nimic, nu-i așa?

– Totdeauna a fost așa, spuse el cu un calm impus.

– Faci intenționat pe încăpățînatul, îl acuză ea. Aș putea veni aici adesea, tu te-ai putea urca în avionul ăla al tău ca să vii la Dallas...

– Să mă port frumos cu toți prietenii tăi din înalta societate? Să mă prezint drept fostul tău soț? În nici un caz, scumpa mea. Dacă mă cunoșteai mai bine, nu sugerai așa ceva, Dani. Indiferent cît de mare e contul meu în bancă acum, nu m-am schimbat. Locul meu e tot aici, pe pămîntul ăsta, în orașul ăsta, cu oameni ca Jerry și Spud – simpli, muncitori, din clasa de mijloc, cei care reprezintă coloana vertebrală a Americii.

– Dar asta n-are nici o legătură cu oamenii. Sau cu clasele sociale. Ci cu mine, spuse ea ducîndu-și mîna la piept. Am niște obligații, Logan, niște responsabilități.

Sandra Brown

– Toate petrecerile, balurile și dineurile alea înseamnă chiar atît de mult pentru tine?

– Ție îți pot părea ca niște petreceri, Logan, dar banii care provin de pe urma lor sînt extrem de vitali.

– Sînt convins. Și, dacă e atît de important pentru tine, aș fi mîndru dacă ai face treaba asta aici.

– Dar sînt deja legată de un proiect care încă nu e terminat.

– Și e mai important decît mine? Decît dragostea noastră? Decît viața noastră împreună?

Ea își plecă privirea sub puterea ochilor lui. Rămase șocată cînd văzu că mîinile îi tremurau. Lacrimile nu voiau să se retragă, așa că le lăsă să alunece.

Ajunseseră la asta? Îl iubea pe Logan cu fiecare fibră a trupului ei, cu fiecare gînd, cu fiecare bătaie a inimii. Dar își luase un angajament cu ani în urmă. Un angajament de dragoste, dar de un alt fel. Oare, trebuia să aleagă?

Logan nu ar fi înțeles niciodată. Ar fi încercat să o facă să se răzgîndească, să o convingă să ajungă la un compromis. Numai că ea nu putea. Jurase să nu renunțe niciodată. Pur și simplu nu avea de ales.

Trase adînc aer în piept, ceea ce îi străpunse sufletul și drept urmare, distruse orice șansă a

După zece ani

unei vieți alături de Logan. Nu se putea gândi prea mult, căci altfel n-ar fi putut rosti niciodată cuvintele. Se sili să o facă.

– Munca mea e mai importantă.

Ei puse paharul jos. Urmări cu privirea mișcarea propriei mâini. Rămase câteva clipe cu mâna pe pahar și nu-i dădu drumul decât când degetele i se albiră. Când se uită la ea, totul în interiorul ei se ofili sub privirile lui disprețuitoare.

– Ar trebui s-o mai facem peste zece ani. A fost grozav.

– Ei, Dani, ai putea să fii mai atentă, o muștră doamna Meneffee ale cărei guși tremurau.

Dani se foi pe scaunul ei.

– Mă gîndeam... Ce ați întrebat?

– Am întrebat câte autobuze vor pleca la sfîrșitul săptămîinii viitoare la *Tabăra Webster*.

– Cred că două, deși multe familii vor merge cu propriile mașini.

– Deci la cîte persoane ne putem aștepta în total?

– La vreo două sute cincizeci. Aproximativ.

Președinta se întoarse atunci spre o altă membră a comitetului.

Sandra Brown

– Poți pregăti gustări pentru atâtea persoane? Să fie ceva simplu, prăjiturele și punci.

Deoarece nu i se mai dădu atenție deocamdată, Dani își lăsă din nou gândurile în voie. Părea imposibil să fi trecut aproape două luni de când plecase de la Logan. Cum putea, oare, durerea să mocnească atîta timp și să fie, totuși, atît de acută și de sfîșietoare? În orice clipă se aștepta să moară din cauza ei, dar mai trăia încă. Munca obositoare căreia i se dedicase în acele ultime săptămîni nu avusese puterea de vindecare pe care o sperase ea.

– E un om minunat, extraordinar. Nu ești de acord, Dani?

Întrebarea doamnei Meneffee avu efectul unei explozii în creierul lui Dani.

– Poftim? Cine?

– Domnul Webster, bineînțeles, spuse președinta și continuă: S-a lansat cu trup și suflet în acest proiect. Are grijă personal de restructurarea clădirilor și face și puțină muncă de tîmplărie. Cînd am vorbit cu el la telefon, m-a asigurat că totul va fi pus la punct pînă săptămîna viitoare. Dani, ai anunțat toate posturile de televiziune și ziarele?

– Mă îndoiesc că ne vom bucura de atenția televiziunii, doamnă Meneffee, spuse ea pe bună dreptate, dar să știți că am expediat comunicatele

După zece ani

de presă tuturor.

– Foarte bine.

Încheie întrevederea imediat după aceea, dar o prinse pe Dani înainte ca aceasta să se facă nevăzută.

– Mă surprinde cât de multe ai lăsat pe seama altora în ceea ce privește *Tabăra Webster*, Dani.

Dani se săturase de criticile doamnei Meneffee pînă peste cap. Semăna cu o bunicuță de treabă, dar avea niște vederi extrem de înguste și o limbă ca o spadă. Te putea străpunge făcîndu-te să sîngerezi înainte să-ți dai seama chiar că ai fost înjunghiat.

– Am fost ocupată cu alte proiecte, spuse Dani pe un ton glacial.

Ceea ce nu spuse, dar lăsă să se înțeleagă, era faptul că, dacă babetei nu-i convenea, putea să aleagă drumul cel mai scurt spre iad.

– Așa e, draga mea, spuse doamna Meneffee, bătînd-o ușor pe mîină. N-am vrut să dau de înțeles că te-ai fi lăsat pe tînjeală.

– Pe dracu', făcu Dani și dispăru înainte ca bătrîna să se dezmeticească din șocul de a o fi auzit pe Dani Quinn înjurînd.

Mîinile îi tremurau cînd băgă cheia în contact.

Străbătu drumul pînă acasă mecanic, strîngînd din dinți furioasă. Se simțea bine. Era un sentiment solid și real pe care îl aprecia după săp-

Sandra Brown

tămîni întregi de apatie.

Doamna Meneffee avusese, într-un fel, dreptate, să o critice. După ce venise cu actul de proprietate, Dani lăsase o bună parte din muncă pe seama altor voluntari. Mai ales cînd află că asociația *Prietenii copiilor* avea de gînd să organizeze o petrecere la fața locului înainte ca vremea să se înrăutățească.

Dani ieșise intenționat din reflector. Auzise că Logan se implica din ce în ce mai mult și nu voia să riște să dea peste el la vreo întrunire, fie la Dallas, fie la șantier. Îi numise pe alții să facă munca de teren.

Dar nu exista nici o modalitate în care să evite evenimentul de la sfîrșitul săptămîinii următoare. Copiii erau conștienți că un lucru de o importanță majoră stătea să se întîmple și erau la fel de emoționați ca și părinții lor. Nu-i putea dezamăgi.

Totuși, cum avea să îndure din nou batjocura lui Logan? Nu-i putea spune motivul pentru care era atît de devotată acelei munci. Ar fi crezut că-i cerșește mila, iar ea nu dorise niciodată mila nimănui. Sau, măcar, ar fi înțeles un asemenea angajament ca acela luat de ea? Nici propriii ei părinți, nici soțul ei nu înțeleseseră.

Aceasta o făcu să-și aducă aminte de mama ei și de vizita pe care Dani i-o făcuse cu o săptămîină în urmă.

După zece ani

– Dani, ești cam palidă. Ți-e rău?

– N-am dormit prea bine.

– Cofeina. Ar trebui să mai lași cafeaua, Coca-Cola și ceaiul. Bine, nu chiar în clipa asta.

Mama ei îi dădu o ceașcă *Wedgewood* cu ceai cald, ceea ce ei nu-i plăcea deloc. Dar, de fiecare dată când era vorba de o vizită obligatorie, trebuia să îndure ceașca de ceai băută în living-room, o încăpere atât de rece, care o sufoca.

Doamna Quinn își sorbea ceaiul cîntărindu-și fiica peste buza ceștii.

– De cînd te-ai întors din călătoria pe care ai făcut-o în orășelul ăla nenorocit, n-ai mai fost tu însăși. Nu pot să te condamn. Eu l-am urît din ziua cînd tatăl tău ne-a dus acolo. N-o să-l iert niciodată pentru asta.

– Eu am fost foarte fericită acolo. Îmi plăcea orășelul acela.

– Nu exista nici măcar o școală particulară.

– Mi-a plăcut școala publică. Au fost cei mai fericiți doi ani pe care i-am petrecut în școală.

– Bănuiesc că l-ai văzut.

Era unul din acele lucruri mărunte pe care mama ei le arunca într-o conversație, menite să pună cealaltă persoană în defensivă.

– Da, l-am văzut, spuse Dani lăsînd ceașca jos și privindu-și mama drept în ochi. Și arată mai bine ca oricînd. Superb. Fermecător. Și încă îl mai

Sandra Brown

iubesc la nebunie.

– Nu vorbi ca o proastă, Danielle, izbucni mama ei. Tatăl tău și cu mine am făcut ce-a fost mai bine pentru tine.

– Nu-i adevărat. Ați făcut ce-a fost mai bine pentru voi. N-am încetat nciodată să-l iubesc, mamă. Este singurul bărbat pe care-l voi iubi vreodată.

– Este un necioplit și un necizelat, așa cum a fost întotdeauna. Ah, da, am citit despre el. Acum, că are ceva bani, îi azvârle pe fereastră ca un prost. Dezgustător. Disprețuiesc asemenea etalări vulgare ale bogăției.

Dani își plimbă privirea prin încăpere. Fusesse decorată de trei ori în ultimii patru ani.

– Văd, spuse ea sec știind că sarcasmul nu o atingea pe mama ei.

– Deci, acum că l-ai revăzut și mai nutrești încă asemenea sentimente prostești pentru el, trebuie să-mi fie teamă că voi da din nou ochii cu el? Tatăl tău va face un atac de cord.

– Nu, mamă, puteți sta amândoi liniștiți. De data asta s-a terminat definitiv.

– Atât de ocupat cum e zilele astea, bănuiesc că n-a prea avut timp pentru tine.

– De fapt, mi-a propus să ne recăsătorim, spuse Dani ridicându-se.

– Și l-ai refuzat? De ce?

După zece ani

Privi în jos spre mama ei și regretă că nu se înțelegeau, nu o făcuseră niciodată și nici nu aveau s-o facă vreodată.

– N-ar fi trebuit să întrebi asta, mamă.

Doamna Quinn își sorbi ceaiul fără să spună nimic timp de o clipă.

– Tatăl tău și cu mine vom veni la *Tabăra Webster* la invitația doamnei Menefee. A sunat astăzi.

Încă o mică bombă auncată cu intenția de a provoca o reacție neplăcută.

Și a reușit, își aminti Dani în timp ce își ducea mașina în garajul de lângă locuința ei din oraș. Faptul că părinții ei aveau să se afle la *Tabăra Webster* în ziua petrecerii era o veste extrem de deprimantă.

Dar Dani n-ar fi trebuit să fie surprinsă că acceptaseră invitația. Nu puteau să piardă ocazia de a vedea cât de necioplit, de necizelat și de bogat era Logan.

O văzu chiar din clipa când coborî din autobuz. De ce făcuse drumul cu autobuzul? Nu era ceva de lux, ci un vechi autobuz-scoală a cărui vopsea proaspătă și strălucitoare nu putea ascunde lipsa

Sandra Brown

de confort.

Arăta bine, chiar dacă părea puțin obosită și slăbită. Peste rochia bej purta un blazer de culoare caramel. Părul îi era pieptănat pe spate, ceea ce o făcea să pară și mai trasă la față. Ținea un copil de mână și îl ajuta să coboare. Băiatul era întârziat mintal. Când văzu stegulețele viu colorate, baloanele care zburau, când auzi muzică și îi văzu pe ceilalți copii jucându-se fericiți pe iarbă, îi zîmbi lui Dani ca și cum ar fi fost o zeiță care îi îndeplinea cea mai arzătoare dorință. După ce primi o încurajare șoptită din partea ei, alergă spre ceilalți de lângă masa cu bunătăți.

Logan stătea la adăpostul copacilor ca să o poată studia fără să fie văzut.

Dani era salutăată atât de elită, cât și de cei umili, atât de donatori, cât și de beneficiari. Strîngea copiii lângă ea fără să facă discriminări și mulți din părinți o îmbrățișară. În timp ce le arăta diversele aspecte ale taberei, ei se agățau de fiecare cuvînt. Era evident că o idolatrizau.

În îmbulzeală, unul din copii vărsă din greșeală o ceașcă de punct roșu pe rochia superbă a lui Dani și izbuci în plîns îngrozit. Dani luă repede un șervet de pe masă și se aplecă, dar nu pentru a șterge pata care i se întindea pe rochie, ci pentru a-i îndepărta lacrimile copilului, pînă cînd îl făcu să zîmbească din nou.

După zece ani

Aceea era femeia de societate, oare?

În sinea lui, Logan începu să aibă o presimțire, care se transformă într-o certitudine care-i îmboldea conștiința.

Se înșelase!

Un alt autobuz apărui și opri la umbra copacilor. Acesta avea un dispozitiv mecanic care coborî un cărucior pe roțile. Fetița din cărucior era demnă de milă. Picioarele îi erau răsucite și trupul deformat. Incapabilă să-și țină capul drept, părea să fie continuu copleșită de lumea în care se afla. Dar când Dani se duse spre ea și se așeză pe vine, o mînuță osoasă și strîmbă se întinse spre creștetul ei auriu și degetele inutile traseră cîteva fire din coafura lui Dani. Aceasta, însă, păru să nici nu bage de seamă. Era preocupată să stea de vorbă cu fetița.

Scoase apoi din buzunarul blazer-ului o batistă, cu care îi tamponă gurița fetiței. O făcu spontan, natural, cu dragoste, fără nici o ezitare. Nu tresări dezgustată. Într-adevăr, nu părea să o considere o sarcină dezagreabilă. Nu părea să se gîndească deloc la acest lucru. O făcea în timp ce continua să vorbească și să rîdă cu fetița.

Un cuplu, care părea extrem de timid și nesigur, coborî după aceea din autobuz. Dani îi salută prietenoasă și le arătă clădirile pe care credea că ar fi trebuit să le vadă. Tatăl se

Sandra Brown

îndepărtă cu căruciorul. Fetița încă mai zîmbea și încerca zadarnic să-i facă cu mîna lui Dani.

Chipul acesteia radia, de parcă ar fi aflat o bucurie imensă în ceva atît de lipsit de bucurie, de parcă ar fi avut un izvor tainic de fericire. De parcă...

„Dumnezeule!” strigă atunci mintea lui.

Picioarele lui lungi nu puteau acoperi distanța dintre ei destul de repede.

După zece ani

Zece

– Dani.

N-ar fi trebuit să fie atît de șocată la auzul vocii lui. Doar știa că va fi acolo. Numai că încă nu era pregătită să-l revadă. Niciodată nu avea să fie. Cu toate acestea, era ceva inevitabil. Se întoarse cu fața spre el.

– Bună, Logan.

O privea cu o intensitate uluitoare. Ochii lui erau pătrunzători, cercetători. Era încordat și

Sandra Brown

frământat de o emoție pe care ea nu o putea defini. Nu era nici furie, nici ostilitate, cum se așteptase, ci... Nu știa ce este.

– Îți mulțumesc atât de mult, Logan. Totul arată minunat. Ai făcut adevărate miracole. Copiii sînt...

– Și tu ai unul, nu-i așa?

Ea rămase deodată fără aer, ca și cum ar fi primit o lovitură puternică. Aerul i se strecură printre buze fără să-l mai poată inspira. Nu i se întâmplase niciodată să mintă sau să răspundă pe ocolite. Atitudinea, ochii și vocea lui o obligară să spună adevărul.

– Am avut o fetiță, spuse ea încet. A murit.

El închise ochii strîns și își dezveli dinții făcînd o grimasă îngrozitoare. Tensiunea îl părăsi încetul cu încetul. Mai întîi gîtul, apoi umerii și, în cele din urmă, brațele i se relaxară. Deschizînd ochii din nou, spuse

– Povestește-mi.

Acum că știa, ea voia să împartă toată povestea cu el. Un compartiment foarte bine închis al sufletului ei se deschisese. Ce ușurare să poată vorbi cu Logan despre acest lucru, ceva ce fusese tentată să facă de atîtea ori în ultimii cîțiva ani. Nu discutase cu nimeni motivul devotamentului ei. Evita să se gîndească, fiind ceva macabru, dar era ceva ce nici nu voia să uite.

Luîndu-l de mină, îl conduse spre unul din

După zece ani

pavilioanele deschise care aveau să fie folosite pentru diverse activități în incinta taberei. Se așeză la un capăt al unei bănci. El, la celălalt capăt.

– Fetița mea, Mandy, s-a născut handicapată fizic și întârziată mintal, începu ea fără nici o introducere. Extrem de grave amîndouă. E de mirare că a supraviețuit nașterii.

– N-am știut niciodată că ai avut un copil.
Ea zîmbi cu tristețe.

– Puțini au fost cei care au știut. Am fost nebună de bucurie cînd am rămas însărcinată și am renunțat la toate obligațiile sociale la care am putut și la care m-a lăsat Phil. Cînd s-a născut Mandy, Phil a fost îngrozit, ca și părinții mei și ai lui. Îi spuneau în tot felul, zise ea cutremurîndu-se. Phil nici n-a vrut s-o aducem acasă de la spital. A vrut să o ducă într-un cămin imediat, s-o închidă, s-o măture sub covor.

Ochii ei se umplură de durere din cauza amintirilor. Logan îi observă degetele strînse. Erau albe ca varul, dar rezistă tentației de a i le acoperi cu ale sale. În clipa aceea ar fi vrut să-și înfigă mîinile în gîtul ticălosului de Phil.

– Erau cu toții împotriva mea. A trebuit să lupt din răspuțeri ca să-mi aduc copilul acasă, spuse ea ridicîndu-și ochii umezi spre el. Am iubit-o, Logan. Nu era niciodată frumoasă, dar era atît

Sandra Brown

de neputincioasă și avea atîta nevoie de dragoste. Era a mea. Și o iubeam.

– Continuă, zise el cu un glas grav.

– Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Am renunțat la activitățile sociale pentru a avea grijă de Mandy. Asta l-a înfuriat pe Phil. În cele din urmă mi-a dat un ultimatum – ori ea, ori el. Habar n-a avut cît de ușurată am fost cînd mi-am dat seama că voia să divorțăm. Nu suportam să-l mai văd, știind ce simțea față de propria lui fiică.

Trase ușor de tivul rochiei. Punciul lăsase o pată lipicioasă, dar nici unul din ei nu o observă.

– Phil m-a lăsat cu destui bani și cu casa. Părinții mei nu mi-au vorbit luni întregi după divorț, dar asta nu m-a deranjat. Aveam alte griji. Mandy nu se simțea bine deloc. Avea aproape doi ani. A suportat trei operații într-un singur an. N-o să te plictisesc cu amănuntele...

– Vreau să aud amănuntele, spuse el încet.

Ea îl privi în ochi cîteva minute, plină de emoție, după care continuă:

– N-am putut obține o asigurare de spitalizare pentru ea. Părinții mei n-au vrut să suporte cheltuielile îngrijirii ei.

Lacrimile i se strinseră pe genele de jos, dar ea le îndepărtă cu mîna.

– Voiau să moară ca să nu mai fie nevoiți să le fie rușine cu ea. La fel și Phil. Am vîndut casa,

După zece ani

majoritatea bijuteriilor și orice altceva am mai putut lichida pentru a-i plăti îngrijirea, dar...

Vocea i se frânse și înghiți în sec.

– Medicii n-au putut face nimic pentru a o salva. Într-o noapte, în somn, a încetat deodată să mai respire.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Zgomotul festivității care se desfășura în apropiere se auzea ca de la un milion de mile distanță. În cele din urmă, Dani spuse:

– În ziua înmormântării ei, mi-am luat angajamentul în fața lui Dumnezeu să lucrez cu copii handicapați. Am promis să le ofer altora grija, dragostea și ajutorul pe care nu i le-am putut oferi lui Mandy. E un angajament pe viață, Logan. Unul pe care nu l-am luat deloc cu ușurință.

Logan se ridică de pe bancă și se duse lângă unul din stâlpii din lemn de cedru care susțineau acoperișul pavilionului. Își propti umărul de el și se uită fără să vadă la copacii care se întindeau în depărtare.

– Îmi pare rău, Dani. Îmi pare atât de rău pentru tot, spuse el, după care înjură printre dinți și izbi cu pumnul în stâlp. Doamne, când mă gândesc la cuvintele pe care ți le-am spus. Cât de ironic priveam tot ce făceai. Te-am acuzat că ești o ipocrită și o răsfățată...

– N-aveai de unde să știi, Logan.

Sandra Brown

- Dar ar fi trebuit să știu, nu? strigă el răsucindu-se brusc spre ea. Cum am putut să fiu atât de orb în privința unei ființe pe care o iubeam. Trebuie să mă urăști cumplit pentru tot ce ți-am spus.

- Să te urăsc? Nu, Logan.

- Ar trebui.

- De ce?

- De ce? Pentru că sînt un idiot, de aceea.

- Nu ești deloc idiot, spuse ea cu vehemență, apropiindu-se de el. Te iubesc. Și n-aș putea iubi un idiot.

- Dani.

Fu nevoie doar de doi pași pentru a ajunge lângă ea și a o lua în brațe aplecîndu-și capul peste al ei.

- De ce, scumpa mea, de ce? De ce n-ai venit la mine? Cînd mă gîndesc că ai trecut singură cu Mandy prin atîtea. De ce n-ai vrut să împart cu tine durerea?

Depărtîndu-se, ea îl privi fără să spună nimic.

- Vrei... vrei să spui că ai fi acceptat?

- Bineînțeles, Dumnezeuule, spuse el strîngînd-o cu putere. De ce nu m-ai anunțat?

- Am vrut, oftă ea în cămașa lui. S-a întîmplat de atîtea ori să nu știu încotro s-o apuc. Aveam nevoie de tine. Încă te mai iubeam, dar nu știam ce sentimente aveai tu. Te-am lăsat pe mîinile

După zece ani

șerifului, ai uitat? Știam că mă urăști.

- Înțeleg. Deși ar fi trebuit să mă cunoști mai bine. Dar ai avut de multe ori ocazia să-mi spui când ai fost aici. De exemplu, în ziua aceea, când ți-am aruncat insultele despre petrecerile de societate. De ce nu te-ai apărat și nu mi-ai spus de ce erai atât de devotată?

- E cruciada mea. Nu puteam să-ți cer nici ție, nici altcuiva să se înscrie. Nu puteam să mă aștept să simți la fel ca mine.

- Niciodată nu voi simți la fel ca tine, Dani, pentru că eu n-am cunoscut durerea direct, așa cum ai făcut-o tu, spuse el încet. Dar pot aprecia. Mă alătur cruciadei tale cu multă plăcere. Aș fi făcut-o cu săptămîni, chiar cu ani în urmă, dacă mi-ai fi cerut-o.

- Mi-era teamă să nu încerci să mă faci să mă răzgîndesc.

- Niciodată. În nici o împrejurare, cu atât mai puțin dacă aș fi cunoscut motivul devotamentului tău.

- Nu voiam să-ți fie milă.

- Nu e vorba de milă, doar te iubesc.

- Și eu la fel, știi asta foarte bine. Dar tu vrei să te însori, să ai copii. Știind despre Mandy, poate n-ai vrea să riști...

Îi acoperi buzele cu un deget.

- Nici să nu te gîndești la așa ceva. Dacă te

Sandra Brown

vei căsători cu mine, vom avea un copil, Dani. Și aş iubi orice copil zămislit de noi, indiferent ce s-ar întâmpla.

Ea abia putu să vorbească din cauza emoției care o strangula.

– Dacă nu te-aş iubi deja atât de mult, aş face-o numai pentru că ai spus asta.

– Vorbesc serios, zise el strângînd-o în brațe și mai tare. Iartă-mă pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le-am gîndit și pe care le-am spus despre tine.

– Te-am iertat. Știam ce le genera. Bazîndu-te pe ceea ce știai, aveai tot dreptul să fii supărat, zise ea punîndu-și mîna pe pieptul lui și privindu-l cu seriozitate. Vreau să știi că, atunci cînd am venit, n-am avut nici o intenție să-ți spun asta. Am vrut doar să te mai văd o dată să mă conving că ești bine și fericit.

– N-am fost deloc fericit din noaptea cînd am fost despărțiți.

– Nici eu.

– Ți-a trebuit un curaj imens ca să te întorci. Trebuia să fi știut că nu voi fi prea delicat cu tine.

Îi aruncă o privire tristă.

– Asta-i un mod frumos de a o spune.

El rîse ușor.

– Chiar și atunci cînd mă purtam ca o javră, te iubeam atât de mult, încît pur și simplu, mă durea.

După zece ani

Cu cât te iubeam mai mult, cu atât mai rău mă purtam. Iartă-mă.

O sărută cu o pasiune plină de delicatețe. Tristețea care o chinase săptămîni întregi căzu ca o piele veche. Sub sărutul lui, simțea că renaște.

– Căsătorește-te cu mine, Dani.

– Aș vrea, aș vrea, repetă ea șoptit lîngă gîtul lui.

– Atunci, fă-o.

– Oricît de mult te-aș iubi, continui să fiu legată de munca mea.

– Eu sînt legat de tine. Sub toate aspectele. Ce te-a făcut să crezi că angajamentul tău va fi exclus din dragostea noastră? Mi-ai face o impresie proastă dacă ai renunța la el pentru mine sau pentru oricine altcineva.

– Va trebui să plec la Dallas destul de des. Va trebui să înțelegi.

– O să te duc cu avionul ori de cîte ori vei vrea. Gîndește-te ce bine ar fi să ținem sub supraveghere *Tabăra Webster*.

Îi înalță capul strecurîndu-i un deget sub bărbie.

– Deci, vrei sau nu să te căsătorești cu mine?

Ea își lipi obrajii de palmele lui și îi trase gura spre a ei.

– Vreau. Ți-am mai spus asta și acum zece ani.

Sandra Brown

- De data asta o să am grijă să te ții de cuvânt.
Se sărutară din nou. Îmbrățișarea îl înfierbîntă pînă cînd el gemu și o împinse ușor.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem la ceilalți înainte să ne pierdem controlul. Avem obligații de care ar trebui să ținem seama.

- Ce zici de obligațiile pe care ni le datorăm unul altuia?

El îi strînse mijlocul ușor.

- Am de gînd să mă ocup de ele mai tîrziu.

Ieșind din pavilion, dădură nas în nas cu părinții ei, care păreau să fi aslistat la îmbrățișare. Amîndoi erau rigizi.

- Bună, mamă, tată, spuse Dani calmă. Tocmai mă întrebam dacă ați sosit. Îl țineți minte pe Logan, bineînțeles.

- Doamnă Quinn, domnule Quinn, spuse Logan respectuos, dar fără considerație.

- Ați putea fi primii care să ne felicitați. Logan și cu mine ne vom căsători. Din nou.

Urmă o clipă de tăcere înghețată, după care domnul Quinn spuse:

- O faceți, fără îndoială, ca să vă răzbunați pe noi pentru ce s-a întîmplat acum zece ani.

- Ba dimpotrivă, tată. O facem din același motiv ca și atunci. Ne iubim.

- Știe despre copilul tău? Întrebă mama ei.

Trupul lui Dani deveni rigid de indignare. Se

După zece ani

coborau atât de jos, încercau orice numai să-l despartă, nu pentru că Logan n-ar fi fost de nivelul ei, ci pentru a salva aparențele.

– Da, știe. Mai știe și faptul că Mandy mi-a dat puterea de a scăpa de o căsătorie pe care n-am vrut-o de la început, de a ieși de sub tutela voastră și de a vă putea înfrunța acum. Logan și cu mine ne vom căsători și nu veți putea face absolut nimic. Nu trebuie să vă mai deranjați să trimiteți șeriful după noi, pentru că Logan e prieten cu guvernatorul.

– Dani, spuse el muștrător.

Îi înconjură umerii, ceea ce avu darul de a o liniști imediat și se rezemă de el încrezătoare. El îi înțelegea foarte bine supărarea, dar singurul lucru pe care îl simțea pentru soții Quinn era mila. Nu știau ce însemna dragostea și bucuria. Totul în viața lor avea câte un bilețel cu un preț. Slavă Domnului că Dani nu învățase acest lucru de la ei.

– Vă vom anunța când va fi nunta. Dani și cu mine am dori să veniți. Acum vă rugăm să ne scuzați, dar doamna Menefee ne face semn că ne așteaptă o mulțime de reporteri.

– Nu înțeleg de ce atîta grabă, spuse Jerry

Sandra Brown

Perkins lărgindu-și cravata și punându-și picioarele pe măsuta de cafea, sorbind din paharul cu șampanie.

Spud stătea și ea ghemuită într-un colț al canapelei, de asemenea sorbind dintr-un pahar cu șampanie. Își aruncă pantofii într-o parte și se așază cu picioarele strânse sub ea.

– Poate că au fost nevoiți să se căsătorească, zise ea uitându-se la perechea îmbrățișată de pe canapeaua cealaltă.

Văzînd că momeala ei nu prinsese, păru deodată uluită.

– N-ați fost, nu-i așa?

Logan își desprinsese privirea de pe chipul miresei sale și i se adresă lui Spud:

– Nu, n-am fost.

După care, uitându-se la Dani, întrebă:

– Am fost?

Ea rîse și își ascunse nasul în scobitura gîtului lui, care fusese dezgolită cînd el își scosese cravata și se deschisese la primii nasturi ai cămășii.

– Nu, dar aproape că aș fi vrut să fim. Abia aștept să avem un copil.

El îi atinse buzele cu ale sale și îi șopti:

– Voi face tot posibilul să-ți dau o mînă de ajutor.

Nunta avusese loc la trei zile după festivitatea

După zece ani

de la *Tabăra Webster*. Au fost zile pline de agitație când Dani și Logan au trebuit să aducă lucrurile ei din Dallas. Hotărîră să păstreze apartamentul pentru perioadele când aveau să se afle în Dallas.

Ceremonia avusese loc după-amiaza tîrziu. La biserică fuseseră invitați numai cîțiva prieteni, deși întregul oraș zbîrniia. După aceea, toată lumea fusese invitată acasă la mîri pentru o cină ușoară și recepție. Spud și Jerry se oferiseră generoși să o ajute pe menajera lui Logan cu pregătirile.

Mireasa purtînd o rochie de mătase de culoarea chihlimbarului, care se potrivea perfect cu ochii ei, părea încîntător de obosită așa cum stătea ghemuită sub brațul protector al soțului ei. Își scosese acele de păr și acum, mîna lui trecea printre firele lungi și sclipitoare.

– Păi, v-am mîncat mîncarea, v-am băut șampania, am făcut curat, spuse Spud. Mai vreți să facem ceva?

– Da, murmură Logan sărutînd ușor vîrfurile degetelor lui Dani. Să plecați.

Spud se ridică brusc.

– Ce grosolan!

– Hai, draga mea, spuse Jerry punînd deo-parte paharul cu șampanie și ridicîndu-și trupul deșirat de pe canapea. Am impresia că nu mai sîntem bineveniți.

O ridică pe Spud de pe canapea.

Sandra Brown

- Nu-ți uita pantofii.
- Nu vă grăbiți din cauza noastră, spuse Logan cu dulceață în glas.
- Nicidecum, zise Jerry al cărui zîmbet semăna cu al unui satir. Toate discuțiile astea despre nunți și copii mi-au creat o stare romantică.
- Totdeauna ești într-o stare romantică, îi spuse Spud sec ținându-se de brațul lui pentru a-și pune pantofii. Dar să nu-ți intre în cap cine știe ce idei despre copii. Dacă mă lași însărcinată din nou, te omor. Sau chiar mai rău.
- Ba n-o s-o faci, mormăi el. Cine te-ar mai iubi atît de mult ca mine? adăugă. apoi, sărutînd-o zgomotos și făcînd-o să chicotească.
- Își luară repede la revedere și plecară ținându-se de braț.
- După toți acești ani pe care și i-au petrecut împreună, continuă să fie foarte fericiți, nu? zise Dani încet după ce ușa se închise în urma prietenilor lor.
- Nu mai mult decît mine, spuse Logan sărutînd-o ușor pe tîmplă. Nimeni nu-i mai fericit decît mine.
- Sau decît mine, zise ea întorcîndu-se pentru a-l privi. Mă simt atît de minunat în seara asta, încît aș vrea ca toată lumea să fie fericită.
- Apucînd-o de pâr, îi ridică fața pentru un sărut.

După zece ani

Limba îi alunecă dincolo de buze evocînd un act sexual, după care își apăsă cu putere gura pe a ei. Își înclină capul în diverse moduri. Îi mușca ușor buzele. Cînd, în cele din urmă, se despărțiră, ea se prăbuși peste el fără suflare, odihnindu-și mîna pe coapsa lui și capul pe piept.

– Ești obosită? o întrebă el dîndu-i părul la o parte și mîngîindu-i ceafa.

Dagetele lui păreau să știe cum să facă să fie erotică și cea mai simplă mîngîiere.

– Doar amețitor de fericită.

– Ești prea obosită ca să te miști?

– Depinde ce vrei să spui, zise ea cu subînțeles și îl trase de un fir de păr de pe piept.

– Vreau să spun că, dacă ești, puțin îmi pasă. O ambiție a vieții mele a fost aceea de a face dragoste cu tine pe canapeaua din living-room.

Rîzînd, ea își înălță capul doar atît cît să-l poată privi.

– Glumești! De ce?

– Îți aduci aminte cît zgomot făceam cînd te aduceam acasă, ca să audă părinții tăi? Te duceai sus și, după zece minute, te furișai în living-room, unde te așteptam eu.

– Cum ai putut să mă convingi să fac așa ceva? Nu-mi vine să cred că aveam atîta curaj.

– Tu? Ce să mai spun de mine? Nu voiau nici măcar să mă întîlnesc cu tine, dar să ne mai și

Sandra Brown

îmbrățișăm pe canapeaua lor. Dacă ne-ar fi prins, m-ar fi împușcat cu siguranță, zise el mângâindu-i obrazul. Mă întreb oare ce-or spune acum când sînt ginerele lor în mod definitiv și irevocabil?

– Mi-e rușine s-o recunosc, dar probabil că sînt foarte încîntați. Chiar dacă ei n-o cred, toți ceilalți ne consideră ca făcînd parte din aceeași pătură socială. Iar părerea celorlalți contează foarte mult pentru părinții mei.

– Nu fi atît de dură cu ei, Dani.

– Bănuiesc că ar trebui să consider că faptul că s-au aflat aici astăzi a fost un pas imens în direcția cea bună. Aș vrea doar să știu că au fost cu adevărat fericiți pentru noi, așa cum sînt ai tăi.

– Or să se schimbe. O să-i cuceresc cu farmecul meu.

– Și dacă n-o vor face niciodată?

El o mîngîie pe păr și spuse încet:

– N-o să ne facem griji pentru asta.

Sărutul lui fu delicat și dulce.

– Dar ai schimbat subiectul. Vorbeam despre tăvăleli pe canapea. Dacă aș fi fost împușcat, ar fi meritat fiecare clipă.

– Zău?

– Hmmm.

O rezemă de perne și se întinse deasupra ei, ignorînd faptul că își șifonau hainele.

– Nu știu cum de m-am abținut.

După zece ani

– Nu m-aș fi împotrivit prea mult, spuse ea descheindu-i cămașa în timp ce el se sprijinea în brațele rigide.

Îi descheie cu îndemînare corsajul și îi desfăcu închizătoarea din față a sutienului. Dînd veșmintele la o parte, savură priveliștea pe care i-o oferea.

Se lăsă în jos treptat, pînă cînd gunile îi se uniră lacome. Sărutul fu răscolitor, iar buzele și limbile lor erau infometate și îndrăznețe.

– Ah, Dani, cît de mult îmi place gustul tău.

Mîngîierile lui excitau prin delicatețea lor. Luîndu-i sînul în palmă i-l masă încet și vîrfurile degetelor lui îi făcură sfîrcul să se întărească. Luă acel mugur cu gust de lapte în gură și îl iubi cu mișcări circulare ale limbii.

Dani era cuprinsă de extaz. Se frecă de el, îl apucă de păr și își arcui soldurile.

– Nu mă face să aștept, Logan.

El gemu și mîna i se strecură pe sub fustă și furou pentru a-i mîngîia coapsa de satin. Găsi partea de sus a ciorapului și urcă mai departe. Chilotul era atît de sumar, încît putea fi neglijat. Îi pipăi dantela și trecu dincolo de el.

– Oh, da, făcu ea cutremurîndu-se.

El știa ce face și se descurca foarte bine. Apăsă ușor, mîngîind, încercuind, pipăind. Îi scoase repede chilotul și se reaseză.

Sandra Brown

Ea recunoscuse atunci suprema plăcere de a-i simți răsuflarea. Îi sărută trandafirul din satin de pe portjartier. Îi sărută părul moale. Sărută absolut tot. Buzele lui erau iubitoare. Limba îi era vioaie și curioasă. Minunea pe care o țeseau continuă pînă cînd ea fu străpunsă de fiori de fericire.

El își aranjă hainele și o acoperi din nou. Ea îi îmbrățișă trupul cu dulceață, înconjurîndu-i mijlocul.

– Dani.

Se cufundă adînc în misterul ei umed. Gura lui îi găsi urechea și cuvintele pe care i le șopti erau poetice și carnale. Ea se delectă cu fiecare din ele de parcă ar fi fost niște mesaje secrete din partea unui zeu.

Clupe îndelungate rămaseră uniți. Complet nemișcați. Timpul își pierdu valoarea. Ei deveniră unul.

Apoi, el începu să se miște, iar letargia care îi furase ei toată puterea cu numai cîteva secunde în urmă, dispăru deodată. Simți un nou val de energie, a cărei sursă era Logan. Cînd trupul lui începu să-și întetească mișcările odată cu eliberarea lui și scoase un strigăt de extaz, ea fu azvîrlită împreună cu el în acea stare de uitare catifelată unde sînt primiți numai cei care se dăruiesc cu totul.

După zece ani

Peste câteva minute, Dani se mișcă sub el.

– Sînt prea greu pentru tine? întrebă el.

– Puțin.

El se ridică și se așază în capul oaselor. Ea făcu ochii mari.

– Logan, ești încă...

– E numai vina ta, nerușinată mică.

De unde numai cu câteva clipe în urmă nu știuse ce era aceea rușinea, roși acum, așa cum îi stătea bine unei mirese.

– Îmi pare rău.

El rîse cu zgomot.

– Mie nu. Am visat destul.

Luînd-o în brațe cu căldură și sărutînd-o profund, o așază în poala lui, în așa fel ca trupul ei să-i absoarbă toată tăria. Ea gemu cînd simți noul val de senzații minunate care o asaltară.

– Înțeleg că nu te deranjează, spuse el răgușit și își coborî buzele peste gîtul și pleptul ei.

– Ah, Logan... Logan. Nu mă deranjează deloc.

Lăsîndu-și capul în jos, el îi ridică un sîn pînă la gură. Buzele sale îi pregătiră vîrfurile pentru blînda mîngîiere a limbii. Ea scînci, își strecură degetele prin părul lui și îi ținu capul nemișcat.

– Îți place, scumpa mea? murmură el în sfîrcul excitat.

Drept răspuns, șoldurile ei începură să se

Sandra Brown

unduiască.

Hainele erau împrăștiate peste tot în jurul lor și ei se aflau îmbrățișați și goi pe canapea, atât de apropiați încât bătaia inimii unuia își găsea ecoul în trupul celuilalt.

– Bănuiesc că orice mire decent ar trebui să-și ducă mireasa sus în pat, zise el cu o voce la fel de leneșă ca degetele care se plimbau ușor pe spatele lui Dani.

– Un mire decent așa ar face.

– Păi, eu întotdeauna m-am considerat un om foarte decent, spuse el desprinzându-se de ea și ajutînd-o să se ridice. Hai să mergem.

Cu brațele petrecute reciproc pe după mijloc, urcară scara încet.

– Abia aștept să mă trezesc mâine dimineață, spuse el. De zece ani aștept să mă trezesc cu soția mea alături.

Îi puse apoi un sărut plin de dragoste pe creștetul capului.

– Asta înseamnă că noaptea nunții s-a terminat?

El se opri deodată și o privi.

– Nu? Nu ești obosită?

După zece ani

Ea îi zîmbi cu o sfială prefăcută, în timp ce mîna, care îi alunecă peste stomac și apoi mai jos, contrazicea acea expresie inocentă.

– Numai dacă nu cumva tu ești obosit.

Gemînd, el se întoarse și porni înapoi pe scări.

– Unde te duci? întrebă ea.

– Să iau un borcan cu vitamine.

– Vitamine?

– Sau încă o sticlă de șampanie, ce găsesc mai întîi.

Sprijinindu-se de perete, ea rîse ușor. Îl privi îndepărtîndu-se, iubindu-i perfecțiunea spatelui, felul în care mușchii i se pierdeau în scobitura șirei spinării, netezimea mijlocului, fesele tari și mici, forța coapselor. Iubindu-i goliciunea. Iubindu-i mersul legănat de cowboy. Iubind bărbatul din interiorul acelui pachet masculin și dinamic.

Iubindu-l, iubindu-l, iubindu-l...

Sfîrșit

Tehnoredactură computerizată: Ioan Lila jr.

Ediția M1802

București - 1994

Tel. 641.33.04

641.17.21

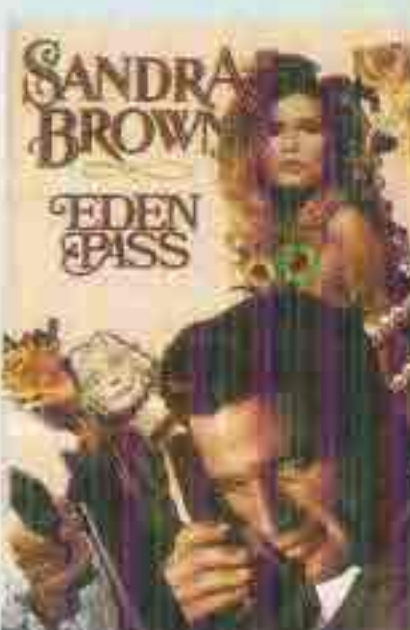
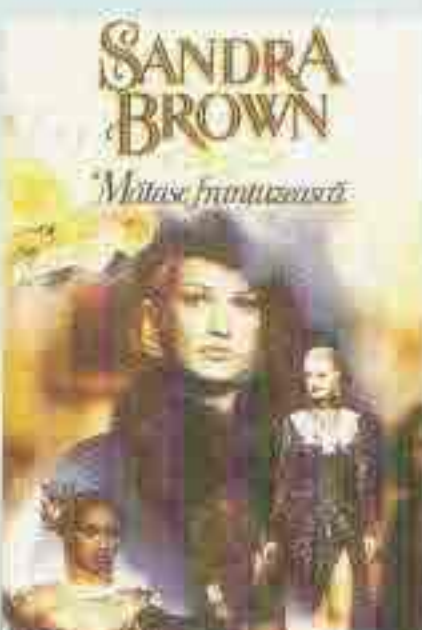
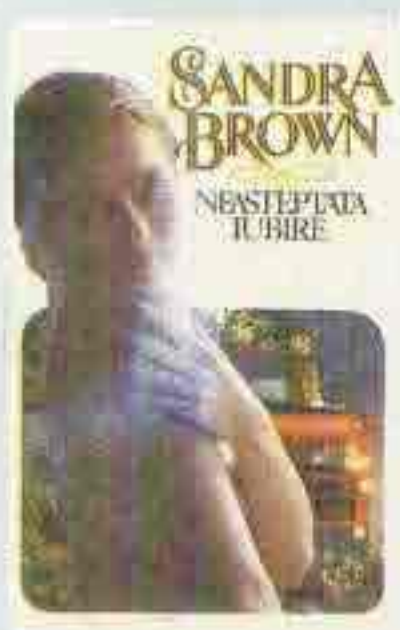
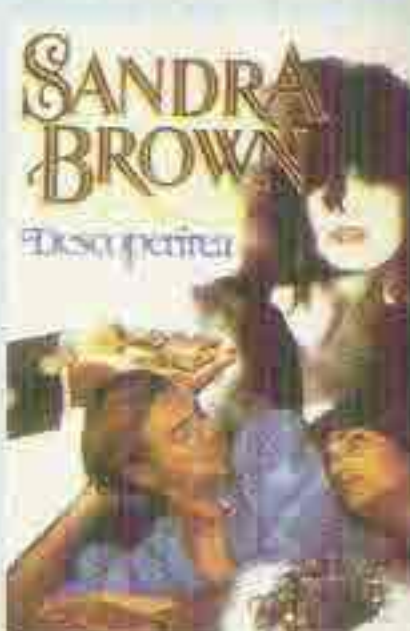
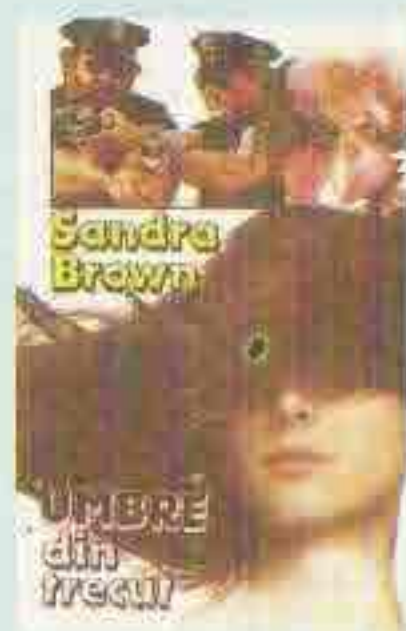
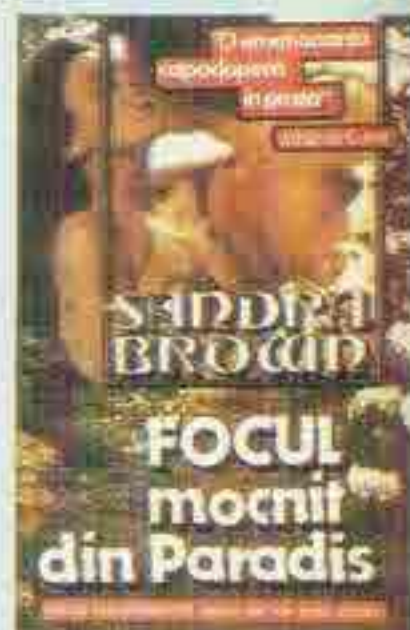
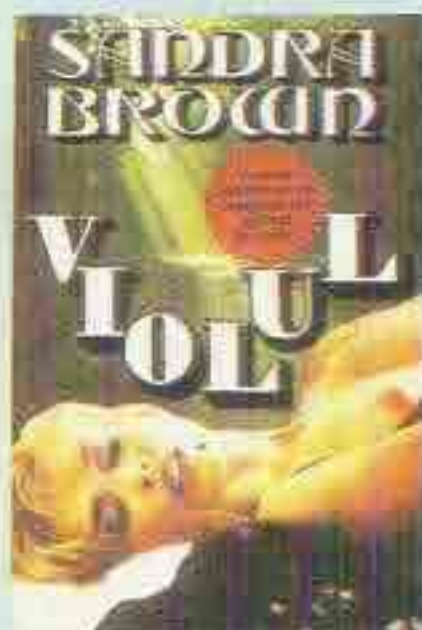
Sr. Baiulescu 63A,
(lingă stația de
metrou Pleptănari)

Tiparul executat sub comanda 40 134
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presii Libere, 1, București
ROMANIA

De Sandra Brown:

BESTSELLER

Lei 1500